

Lagrådsremiss

EU:s viseringskodex

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 24 mars 2011

Tobias Billström

Ingela Fridström
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) trädde i kraft den 5 oktober 2009. Viseringskodexen är direkt tillämplig i Sverige. I lagrådsremissen lämnas förslag till de ändringar i utlänningslagen som föranleds av viseringskodexen.

I viseringskodexen finns bestämmelser om rätt att överklaga avslagsbeslut i enlighet med nationell lagstiftning. Det föreslås därför bestämmelser om överklagande av viseringsbeslut i utlänningslagen. Det föreslås också vissa andra kompletteringar, t.ex. vad gäller representation mellan medlemsstater och samarbete med externa tjänsteleverantörer. Lagrådsremissen innehåller också förslag innebärande att de bestämmelser om viseringar i utlänningslagen som inte är förenliga med viseringskodexen tas bort.

Viseringskodexen började tillämpas den 5 april 2010. Kodexens bestämmelser om rätt att överklaga beslut i viseringsärenden ska börja tillämpas den 5 april 2011. Lagförslagen föreslås träda i kraft den 1 juli 2011.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	4
2	Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716).....	5
3	Ärendet och dess beredning.....	11
4	Schengensamarbetet	11
4.1	Bakgrund.....	11
4.2	Schengenkonventionen och CCI.....	11
4.3	VIS-förordningen.....	12
4.4	Ändringsförordningen till CCI.....	12
4.5	Andra EU-rättsakter med bestämmelser om viseringar.....	13
5	Viseringskodexen	13
5.1	Avdelning I, Allmänna bestämmelser.....	13
5.2	Avdelning II, Visering för flygplatstransitering.....	14
5.3	Avdelning III, Förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar.....	14
5.4	Avdelning IV, Förvaltning och organisation.....	21
5.5	Avdelning V, Lokalt Schengensamarbete.....	23
5.6	Avdelning VI, Slutbestämmelser	24
6	Nationella bestämmelser om viseringar.....	25
6.1	Nationella viseringsbestämmelser.....	25
6.2	Viseringens innebörd och viseringskrav	25
6.3	Grundläggande förutsättningar för beviljande av visering.....	25
6.4	Olika slags viseringar.....	26
6.4.1	Enhetlig visering	26
6.4.2	Nationell visering.....	27
6.4.3	Nödfallsvisering	27
6.5	Ansökan och beslut om visering	27
6.5.1	Beslutsfattande myndigheter.....	27
6.5.2	Handläggning av viseringsärenden	28
6.6	Återkallelse av visering.....	29
6.7	Praxis	29
6.8	Avgifter för visering.....	30
7	Överväganden och förslag	30
7.1	Inledning	30
7.2	Definition av begreppet Schengenvisering	31
7.3	Den allmänna bestämmelsen om visering.....	31
7.4	Grunderna för beviljande av visering.....	32
7.5	Enhetlig visering och bevisregeln	33
7.6	Beslut om visering av behörig myndighet i en Schengenstat	34
7.7	Nationell visering.....	35
7.8	Beslutande myndigheter.....	36

7.9	Bemyndiganden och överenskommelser om representation, m.m.	38
7.10	Förutsättningar för återkallelse och upphävande av visering	42
7.11	Beslutande myndigheter vid beslut om återkallelse och upphävande av visering	43
7.12	Motivering av beslut.....	44
7.13	Rätten att överklaga beslut	45
7.14	Behörig domstol	49
8	Ekonomiska konsekvenser	50
9	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	51
10	Författningskommentar	52
Bilaga 1	Viseringskodexen.....	58
Bilaga 2	Sammanfattning SOU 2009:77	116
Bilaga 3	Författningsförslag SOU 2009:77	122
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanser.....	129

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716).

2 Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)

Härigenom föreskrivs i fråga om utlänningslagen (2005:716)

dels att 3 kap. 2 och 3 §§ ska upphöra att gälla,

dels att 2 kap. 3 §, 3 kap. 1, 4, 5 och 6 §§, 7 kap. 1, 2 och 8 §§, 13 kap. 10 §, 14 kap. 3 § samt 16 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 1 kap. 4 § ska lyda ”Schengenkonventionen, Schengenstat och Schengenvisering”,

dels att det i lagen ska införas två nya paragrafer, 1 kap. 4 a §, och 14 kap. 5 a § samt närmast före 14 kap. 5 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Förslagen lydelse

1 kap.

4 a §

Med Schengenvisering avses i denna lag en visering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex).¹

2 kap.

3 §²

Visering är ett tillstånd att resa in i och vistas i Sverige under en viss kortare tid. En utlännings som reser in i eller vistas i Sverige skall ha visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt.

En utlännings som reser in i eller vistas i Sverige ska ha Schengenvisering eller nationell visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt.

¹ EUT L 243, 15.9.2009, s. 1 (Celex 32009R0810).

² Senaste lydelse 2006:219.

3 kap.

1 §

En utlänning får beviljas visering om han eller hon

Villkor för beviljande av Schengenvisering finns i viseringskodexen.

1. har ett gällande pass eller annan handling som skall godtas som pass,

2. på begäran kan visa upp dokument, av vilka framgår syftet med och förutsättningarna för den planerade vistelsen i landet,

3. har en medicinsk reseförsäkring för vistelsen,

4. har tillräckliga medel för sitt uppehälle såväl under vistelsen som för återresa till utreselandet eller transitresa till ett sådant tredje land som medger inresa, eller på laglig väg kan skaffa sig sådana medel,

5. inte har meddelats inreseförbud, samt

6. inte anses äventyra den allmänna ordningen, rikets säkerhet eller någon av Schengenstaternas internationella förbindelser.

4 §

Om villkoren för visering i 1 § och 2 § andra stycket inte är uppfyllda får en nationell visering beviljas om det är nödvändigt av humanitära skäl, på grund av Sveriges internationella förpliktelser eller om det annars finns ett starkt nationellt intresse att bevilja visering. En sådan visering ger endast tillstånd att resa in och vistas i Sverige. Vid bedömningen av om en nationell visering skall beviljas skall en avvägning göras mellan hur angeläget syftet med besöket är och risken för att den person som beviljas viseringen inte kommer att lämna Sverige efter viseringstidens utgång.

En nationell visering får, när det finns särskilda skäl, beviljas för

Om det finns särskilda skäl får nationell visering beviljas. En

längre tid än tre månader, dock högst ett år. Den får beviljas för längre tid än utlänningens pass gäller endast när det finns särskilda skäl.

Om en nationell visering utfärdas, skall övriga Schengenstater underrättas.

sådan visering ger tillstånd att resa in i och vistas i Sverige. Viseringen får endast beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Den får beviljas för längre tid än utlänningens pass gäller endast när det finns särskilda skäl.

5 §

Beslut om visering meddelas av Migrationsverket. Beslut om visering får också meddelas av Regeringskansliet.

Beslut om Schengenvisering får utöver vad som följer av viseringskodexen meddelas av Migrationsverket. Beslut om nationell visering får meddelas av Migrationsverket och Regeringskansliet.

6 §

Regeringen eller efter regeringens bemyndigande Migrationsverket får meddela föreskrifter om att andra myndigheter har rätt att besluta om visering.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett organ som är knutet till Sveriges exportråd har rätt att besluta om visering.

Regeringen får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om enhetlig visering.

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, Migrationsverket får meddela föreskrifter om att andra myndigheter har rätt att besluta om visering.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett organ som är knutet till Sveriges exportråd har rätt att bevilja visering.

Regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får besluta om Schengenvisering.

Regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet får besluta om samarbete med en extern tjänsteleverantör eller med en kommersiell mellanhand i enlighet med viseringskodexen.

7 kap.

1 §

Visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd får återkallas för en utlänning som medvetet har lämnat oriktiga uppgifter eller medvetet

Nationell visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd får återkallas för en utlänning som medvetet har lämnat oriktiga uppgifter

har förtigit omständigheter, som varit av betydelse för att få tillståndet.

eller medvetet har förtigit omständigheter, som varit av betydelse för att få tillståndet.

I viseringskodexen finns bestämmelser om upphävande och återkallelse av Schengenvisering.

Om utlänningsen har vistats här i landet i mer än fyra år med uppehållstillstånd när frågan om återkallelse prövas av den myndighet som först beslutar i saken, får uppehållstillståndet återkallas enligt första stycket endast om det finns synnerliga skäl för det.

2 §

Utöver vad som sägs i 1 § får visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd återkallas, om det finns särskilda skäl för det.

Utöver vad som sägs i 1 § får *nationell* visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd återkallas, om det finns särskilda skäl för det.

Upphållstillstånd får dock återkallas enligt första stycket endast för en utlännings som ännu inte har rest in i Sverige.

8 §

Återkallelse av uppehållstillstånd och arbetstillstånd beslutas av Migrationsverket. Återkallelse av visering beslutas av den myndighet som har beviljat viseringen eller av Migrationsverket.

Återkallelse av uppehållstillstånd och arbetstillstånd beslutas av Migrationsverket. *Återkallelse och upphävande av Schengenvisering får utöver vad som följer av viseringskodexen beslutas av Migrationsverket.* Återkallelse av *nationell* visering beslutas av den myndighet som har beviljat viseringen eller av Migrationsverket.

Upphållstillstånd eller visering som har beviljats av Regeringskansliet får återkallas endast av Regeringskansliet.

Upphållstillstånd eller *nationell* visering som har beviljats av Regeringskansliet får återkallas endast av Regeringskansliet.

13 kap.

10 §

Ett beslut i fråga om uppehållstillstånd eller om tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige skall alltid innehålla de skäl som ligger till grund för beslutet.

Vid beslut i fråga om visering eller arbetstillstånd får skälen som ligger till grund för beslutet utelämnas. En utlännings har dock alltid rätt till motivering av ett beslut i fråga om visering, om beslutet går utlänningsen emot och utlänningsen omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska sam-

Vid beslut i fråga om *nationell* visering eller arbetstillstånd får skälen som ligger till grund för beslutet utelämnas. En utlännings har dock alltid rätt till motivering av ett beslut i fråga om *nationell* visering, om beslutet går utlänningsen emot och utlänningsen omfattas av avtalet om Europeiska

arbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer, utan att vara medborgare i *ett EES-land* eller i Schweiz.

ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer, utan att vara medborgare i *en EES-stat* eller i Schweiz.

14 kap.

3 §³

Migrationsverkets beslut får överklagas till en migrationsdomstol, om beslutet innebär

– *avslag på en ansökan om visering eller återkallelse av visering för en utlänning som är familjemedlem till en EES-medborgare, utan att själv vara EES-medborgare,*

– avvisning eller utvisning,

– *avslag på en ansökan om uppehållstillstånd eller om tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige, eller*

– *återkallelse av ett uppehållstillstånd eller av tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige.*

Migrationsverkets beslut om avslag på en ansökan om arbetstillstånd eller beslut om återkallelse av arbetstillstånd får överklagas till en migrationsdomstol, om frågan om tillstånd har behandlats i samband med ett beslut om avvisning eller utvisning.

Visering

5 a §

En myndighets beslut om avslag på ansökan om Schengenvisering eller om upphävande eller återkallelse av Schengenvisering, får överklagas till en migrationsdomstol.

En myndighets beslut om avslag på ansökan om nationell visering eller återkallelse av nationell visering för en utlänning som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri

³ Senaste lydelse 2006:219.

rörlighet för personer, utan att vara medborgare i en EES-stat eller i Schweiz, får överklagas till en migrationsdomstol.

16 kap.

1 §⁴

Regeringen meddelar föreskrifter om vilka förvaltningsrätter som ska vara migrationsdomstolar och *att endast en av dessa ska vara behörig att pröva säkerhetsärenden.* Migrationsöverdomstol är Kammarrätten i Stockholm.

Regeringen meddelar föreskrifter om vilka förvaltningsrätter som ska vara migrationsdomstolar och *vilken migrationsdomstol som är behörig att pröva säkerhetsärenden.* Regeringen meddelar även föreskrifter om *behörig migrationsdomstol för viseringsmål.* Migrationsöverdomstol är Kammarrätten i Stockholm.

Om migrationsdomstol och Migrationsöverdomstolen och förfarandet i dessa gäller vad som allmänt är föreskrivet om förvaltningsrätt och kammarrätt och rättskipningen i dessa, om inte något annat följer av denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2011.

⁴ Senaste lydelse 2009:845.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) antogs den 13 juli 2009. Förordningen finns i *bilaga 1*.

Regeringen beslutade den 2 oktober 2008 att ge en särskild utredare i uppdrag att bl.a. lämna förslag till de författningsändringar som behövs med anledning av viseringskodexen. Utredningen, som antog namnet Viseringsutredningen, överlämnade den 24 september 2009 delbetänkandet EU:s Viseringskodex (SOU 2009:77). En sammanfattning av betänkandet och utredningens lagförslag finns i *bilagorna 2 och 3*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning av remissinstanserna finns i *bilaga 4*. En sammanställning av remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (Ju2009/7818/EMA).

4 Schengensamarbetet

4.1 Bakgrund

Schengensamarbetet har två syften. Det ska dels främja den fria rörligheten för personer, dels stärka åtgärderna mot internationell kriminalitet och olaglig invandring.

Den fria rörligheten ska främjas genom att personkontroller vid nationsgränserna mellan Schengenstaterna upphör för alla som lagligen vistas i Schengenområdet.

För att den fria rörligheten för personer inte ska leda till ökad internationell brottslighet och olaglig invandring innefattar Schengensamarbetet ett antal olika kompensatoriska åtgärder i form av bl.a. yttre gränskontroll, polisiärt och rättsligt samarbete samt regler om transportörsansvar.

4.2 Schengenkonventionen och CCI

De grundläggande EU-rättsliga bestämmelserna om viseringar fanns tidigare i Schengenkonventionen (konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Frankrike om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna [SÖ 1998:49]).

I Schengenkonventionen återfanns bestämmelser om viseringar i tredje kapitlet. Bestämmelser om viseringar för kortare vistelser fanns under avsnitt 1, artiklarna 9–17. Dessa artiklar har upphävts genom artikel 56.1 i viseringskodexen. Schengenkonventionens bestämmelser om viseringar för kortare vistelse kompletterades med utförliga bestämmelser för de tillämpande myndigheterna i de av Europeiska unionens råd beslutade Gemensamma konsulära anvisningarna angående viseringar till diplomatiska beskickningar och karriärkonsulat (Common Consular

Instructions on visas for diplomatic missions and consular posts, CCI). Dessa anvisningar har upphävts genom artikel 56.2.a i viseringskodexen.

4.3 VIS-förordningen

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen) trädde i kraft den 2 september 2008. Kommissionen ska enligt VIS-förordningen besluta när VIS ska tas i drift. Förordningen ska tillämpas från och med den dagen. Det planerade datumet för driftsstart är den 24 juni 2011.

De övergripande målen för inrättandet av VIS är att förbättra genomförandet av den gemensamma viseringspolitiken, det konsulära samarbetet och samrådet mellan viseringsmyndigheter. VIS ska underlätta utbytet av uppgifter om viseringsansökningar och beslut med anledning av sådana ansökningar. Syftet är att underlätta handläggningen av viseringsansökningar, att förebygga kringgåendet av kriterierna för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en ansökan, att underlätta kampen mot bedrägerier och kontrollen vid de yttre gränserna och inom medlemsstaternas territorium, att underlätta tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 343/2003 (Dublin II-förordningen) samt att bidra till att förebygga hot mot någon av medlemsstaternas inre säkerhet. VIS-förordningen anger villkor och förfaranden för utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna. I VIS-förordningen finns också närmare bestämmelser om bl.a. viseringsmyndigheternas registrering och användning av uppgifterna i VIS, andra myndigheters åtkomst till dessa uppgifter samt om lagring och ändring av uppgifterna.

Departementspromemorian Författningsändringar med anledning av VIS-förordningen (Ds 2009:5) innehåller förslag till författningsändringar som behövs med anledning av förordningen. Förslagen bereds för närvarande inom Regeringskansliet.

VIS-förordningen kompletteras av ett rådsbeslut om åtkomst till VIS för brottsbekämpande myndigheter och Europol i syfte att förhindra, upptäcka eller utreda terroristbrott och andra grova brott (rådets beslut 2008/633/RIF av den 23 juni 2008). Riksdagen har godkänt utkastet till rådsbeslut (prop. 2007/08:132, bet. 2007/08:Ju27, rskr. 2007/08:250). Författningsändringar med anledning av rådsbeslutet bereds för närvarande inom Regeringskansliet.

4.4 Ändringsförordningen till CCI

Den 29 maj 2009 trädde Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 390/2009 av den 23 april 2009 om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna angående viseringar till diplomatiska beskickningar och karriärkonsulat i samband med införande av biometri samt bestämmelser om hur viseringsansökningar ska tas emot och behandlas (ändringsförordningen) i kraft. Ändringsförordningen tillkom för att i avvaktan på viseringskodexen skapa en rättslig grund för

upptagande av biometri i samband med viseringsansökningar, vilket föreskrivs i VIS-förordningen. Enligt dåvarande tidsplan skulle VIS komma att tas i drift innan viseringskodexen skulle börja tillämpas. Ändringsförordningen gav också en rättslig ram för bl.a. samarbete mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstater och externa tjänsteleverantörer samt för hur medlemsstaternas viseringsmyndigheter skulle organiseras. Ändringsförordningens bestämmelser överensstämmer i allt väsentligt med viseringskodexens bestämmelser. Bestämmelserna i Ändringsförordningen har upphävts genom artikel 56.2. a och artikel 56.2. g i viseringskodexen.

4.5 Andra EU-rättsakter med bestämmelser om viseringar

Vilka tredjelandsmedborgare som är viseringsskyldiga regleras i rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav.

Ytterligare bestämmelser som rör viseringar finns bl.a. i rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av viseringshandlingar och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), förkortad gränskodexen. I gränskodexen anges bl.a. vilka inresevillkor som gäller för tredjelandsmedborgare för vistelser som inte är avsedda att vara längre än tre månader under en sexmånadersperiod.

Bestämmelser om nödfallsviseringar fanns i rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdande av viseringar vid gränsen, inbegripet till sjömän i transit. Denna förordning har upphävts genom artikel 56.2. f i viseringskodexen. Vilka andra rättsakter med bestämmelser som rör viseringar som upphävts genom viseringskodexen framgår av artikel 56 i kodexen.

5 Viseringskodexen

Viseringskodexen trädde i kraft den 5 oktober 2009 och flertalet bestämmelser började tillämpas den 5 april 2010. Vissa bestämmelser om kommittéförfarande och underrättelser började dock tillämpas redan den dag som viseringskodexen trädde i kraft och överklagandebestämmelserna ska tillämpas först från och med den 5 april 2011.

5.1 Avdelning I, Allmänna bestämmelser

Artikel 1 innehåller förordningens syfte och tillämpningsområde. Genom viseringskodexen införs gemensamma förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för transitering genom medlemsstaternas

territorium eller för planerade vistelser på medlemsstaternas territorium som inte varar längre än tre månader under en sexmånadersperiod (artikel 1.1). Bestämmelserna ska vara tillämpliga på alla tredjelandsmedborgare som enligt rådets förordning (EG) nr 539/2001 måste ha visering när de passerar de yttre gränserna. De ska dock inte påverka rätten till fri rörlighet för tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till unionsmedborgare eller som har samma rätt till sådan rörlighet enligt avtal mellan å ena sidan gemenskapen och dessa medlemsstater samt, å andra sidan, dessa tredjeländer (artikel 1.2). Viseringskodexens bestämmelser omfattar också visering för flygplanstransitering (artikel 1.3).

Artikel 2 innehåller definitioner. Med begreppet visering avses enligt artikel 2.2 ett tillstånd som utfärdas av en medlemsstat för transitering genom eller en planerad vistelse inom medlemsstaternas territorium som inte varar mer än tre månader under en sexmånadersperiod från och med dagen för första inresan till medlemsstaternas territorium eller för transitering genom de internationella transitområdena på flygplatser i medlemsstaterna. Med enhetlig visering avses enligt artikel 2.3 en visering som gäller inom medlemsstaternas hela territorium. En visering med territoriellt begränsad giltighet är enligt artikel 2.4 en visering som är giltig för en eller flera men inte alla medlemsstaters territorium. Med konsulat avses enligt artikel 2.9 en medlemsstats diplomatiska beskickning eller en medlemsstats konsulat som har tillstånd att utfärda viseringar och som förestås av en karriärkonsul enligt Wienkonventionen. Med kommersiell mellanhand avses enligt artikel 2.11 en privat byrå som tillhandahåller administrativa tjänster, transportbolag eller resebyrå (researrangör och återförsäljare).

5.2 Avdelning II, Visering för flygplatstransitering

Bestämmelser om vilka tredjelandsmedborgare som är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering finns i artikel 3.

5.3 Avdelning III, Förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar

Myndigheter som medverkar vid förfaranden i samband med viseringsansökningar (kapitel I)

Artikel 4 innehåller bestämmelser om vilka myndigheter som är behöriga att handlägga viseringsansökningar. Som huvudregel ska enligt artikel 4.1 sådana ansökningar handläggas av konsulat, som också ska fatta beslut med anledning av dem. Med avvikelser från huvudregeln får enligt artikel 4.2 ansökningar prövas och beslut fattas vid medlemsstaternas yttre gränser av myndigheter som ansvarar för personkontroller vid sådana gränser. En medlemsstat kan begära att även andra myndigheter än de nu nämnda ska medverka vid prövningen av och vid beslut om ansökningar (artikel 4.4).

I artikel 5 finns bestämmelser om vilken medlemsstat som är behörig att pröva och fatta beslut med anledning av en viseringsansökan.

Artikel 6 behandlar territoriell behörighet, dvs. i vilket land tredjelandsmedborgaren ska lämna in ansökan.

Artikel 7 behandlar behörighet att utfärda viseringar till tredjelandsmedborgare som vistas lagligt på en medlemsstats territorium.

I artikel 8 finns bestämmelser om överenskommelser om representation mellan medlemsstaterna. En medlemsstat kan samtycka till att representera en annan medlemsstat som enligt artikel 5 är behörig att pröva ansökningar och utfärda viseringar på den medlemsstatens vägnar (artikel 8.1). Enligt huvudregeln omfattar överenskommelser om representation endast rätt att bevilja viseringsansökningar. Om den representerande medlemsstaten överväger att avslå en ansökan ska den överlämna ansökan till den representerade medlemsstatens behöriga myndigheter (artikel 8.2). Av artikel 8.4. d framgår dock att den representerande medlemsstaten får bemyndigas att avslå viseringsansökningar.

Ansökan (kapitel II)

Artikel 9 innehåller praktiska bestämmelser om inlämnande av viseringsansökningar. Enligt huvudregeln ska ansökan ges in tidigast tre månader före den tidpunkt då det planerade besöket ska inledas (artikel 9.1). Det får ställas krav på att sökandena ska avtala om ett besök för att ge in sin ansökan. Besöket ska i regel äga rum inom två veckor från den dag då det begärdes (artikel 9.2). Brådskande fall behandlas i artikel 9.3. Av artikel 9.4 framgår att ansökningar får lämnas in till konsulatet av sökanden eller under vissa förutsättningar av ackrediterade kommersiella mellanhänder. Av samma artikel framgår vidare att ansökningar i vissa fall får lämnas in till honorärkonsulat och externa tjänsteleverantörer.

Allmänna regler för inlämnande av viseringsansökningar finns i artikel 10. Den sökande ska som huvudregel infinna sig personligen för att lämna in sin ansökan (artikel 10.1). Undantag kan dock göras för sökande vars integritet och pålitlighet är kända (artikel 10.2). Vid inlämnandet av ansökan ska sökanden enligt artikel 10.3 ge in ansökningsformulär, resehandlingar och fotografi. Han eller hon ska också, i tillämpliga fall, tillåta upptagande av fingeravtryck. Sökanden ska också betala viseringsavgift, tillhandahålla styrkande handlingar samt, i tillämpliga fall, ge in bevis på innehav av en tillräcklig och giltig medicinsk reseförsäkring.

Artikel 11 innehåller bestämmelser om ansökningsformulär. Artikeln innehåller bl.a. föreskrifter om vilka språk formuläret ska finnas tillgängligt på. Ansökningsformuläret finns som bilaga I till viseringskodexen.

Artikel 12 består av en uppräknning av de krav som ställs på en giltig resehandling. Resehandlingen ska enligt artikeln vara giltig i minst tre månader antingen efter datumet för den planerade avresan från medlemsstaternas territorium eller, i fall det rör sig om flera besök, efter datumet för den senaste avresan från detta territorium. Vidare föreskrivs

att resehandlingen ska innehålla åtminstone två lediga sidor och ha utfärdats under de senaste tio åren.

Artikel 13 behandlar biometriska kännetecken. Medlemsstaterna ska ta upp biometriska kännetecken bestående av ett fotografi och fingeravtryck av tio fingrar från sökanden i enlighet med de garantier som fastställs i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt i Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter (artikel 13.1). Artikel 13.2 innehåller bestämmelser för hur de biometriska kännetecknen ska tas upp. När en sökande ska lämna in sin första ansökan med biometri krävs personlig inställelse. Vid det tillfället ska ett fotografi som skannats eller tagits vid ansökningstillfället samt fingeravtryck av tio fingrar, upptagna plant och digitalt registrerade, samlas in. Artikel 13.3 innehåller bestämmelser om när tidigare lämnade fingeravtryck kan användas vid en senare ansökan. Artiklarna 13.4–13.6 innehåller bestämmelser om registrering i VIS, tekniska standarder och krav på personal som upptar biometriska kännetecken. I artikel 13.7 anges de kategorier av sökande som ska undantas från kravet på att lämna fingeravtryck. Bland annat ska barn under 12 år undantas.

Artikel 14 innehåller bestämmelser om vilka styrkande handlingar en viseringssökande ska ge in. Det rör sig bl.a. om handlingar som ska ange syftet med resan och handlingar som gör det möjligt att bedöma sökandens avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan giltighetstiden för den önskade viseringen löper ut. I bestämmelsen hänvisas vidare till bilaga II, där det finns en icke uttömmande förteckning över styrkande handlingar som konsulaten kan kräva att viseringssökanden ger in. Konsulat får enligt artikel 14.6 göra undantag från kraven på styrkande handlingar när det gäller sökande vars integritet och pålitlighet de känner till.

I artikel 15 finns bestämmelser om medicinsk reseförsäkring. Sökanden ska styrka att han eller hon har en lämplig och giltig reseförsäkring som täcker eventuella kostnader som kan uppstå i samband med hemtransport av medicinska skäl, brådskande läkarhjälp och/eller akut sjukhusvård eller vid dödsfall. Den medicinska reseförsäkringen ska som huvudregel vara giltig inom samtliga medlemsstaters territorium och omfatta den period som den berörda personens planerade vistelse eller transitering varar och ha ett försäkringsbelopp som uppgår till minst 30 000 EUR (artikel 15.3). Artikel 15.4 innehåller föreskrifter om var försäkringen ska tecknas. Under vissa förutsättningar kan försäkringskravet anses uppfyllt om det kan presumeras att en lämplig försäkringsnivå föreligger (artikel 15.6). Innehavare av diplomatpass är enligt artikel 15.7 undantagna från kravet på medicinsk reseförsäkring.

Artikel 16 innehåller föreskrifter om avgift för viseringsansökningar. Denna avgift är som huvudregel 60 EUR för vuxna och barn som fyllt tolv år och 35 EUR för barn mellan sex och tolv år (artikel 16.1 respektive 16.2). I artikel 16.4 anges i vilka fall avgift inte ska tas ut. Det gäller bl.a. för barn under sex år. Enligt artikel 16.5 kan undantag från viseringsavgift beviljas för vissa kategorier av sökande. Medlemsstaterna ska inom det lokala Schengensamarbetet sträva efter att harmonisera tillämpningen av dessa undantag. Artikel 16.6 anger när det i enskilda

fall är tillåtet att avstå från att ta ut avgift. Artikel 16.7 anger vilken valuta som ska användas vid betalning av avgiften och vilken växelkurs som ska användas vid betalning i euro.

Artikel 17 behandlar den särskilda avgift – serviceavgift – som externa tjänsteleverantörer får ta ut utöver viseringsavgiften. Även om medlemsstaterna anlitar externa tjänsteleverantörer har de en skyldighet att bibehålla möjligheten för samtliga sökande att lämna in ansökningarna direkt till medlemsstaternas konsulat (artikel 17.5).

Prövning av och beslut om viseringsansökningar (kapitel III)

I artikel 18 finns bestämmelser om fastställande av vilket konsulat som är behörigt. När en viseringsansökan har lämnats in ska det aktuella konsulatet enligt artikel 18.1 pröva om det är behörigt att pröva ansökan och fatta beslut. Om konsulatet inte är behörigt, ska ansökningsformuläret utan dröjsmål lämnas tillbaka, viseringsavgiften återbetalas och konsulatet ge anvisning om vilket konsulat som är behörigt (artikel 18.2).

Artikel 19 innehåller bestämmelser om när en ansökan kan tas upp till prövning. Enligt artikel 19.1 ska det behöriga konsulatet kontrollera att viseringsansökan har lämnats in i rätt tid, är fullständig, att biometriska kännetecken har tagits upp och att viseringsavgiften har betalats. När konsulatet finner att dessa villkor är uppfyllda, ska ansökan tas upp till prövning (artikel 19.2). I artikel 19.2 finns även en upplysning om att uppgifter i VIS endast får registreras av behörig konsulär personal i enlighet med bestämmelserna om detta i VIS-förordningen. Om konsulatet finner att villkoren inte är uppfyllda ska ansökan inte tas upp till prövning och konsulatet ska utan dröjsmål lämna tillbaka ansökningsformuläret och andra handlingar som getts in av sökanden, förstöra upptagna biometriska kännetecken och återbetala viseringsavgiften (artikel 19.3). Undantagsvis kan enligt artikel 19.4 en viseringsansökan som inte uppfyller villkoren ändå tas upp till prövning av humanitära skäl eller på grund av nationella intressen eller internationella förpliktelser.

När en ansökan tas upp till prövning, ska konsulatet enligt artikel 20.1 stämpla sökandens resehandling. I bilaga III till viseringskodexen finns närmare bestämmelser om utformningen av stämpeln och hur den ska föras på resehandlingen. Diplompass, tjänstepass och andra särskilda pass ska dock enligt artikel 20.2 inte stämplas. Bestämmelserna i artikel 20 ska tillämpas fram till dess VIS är fullständigt operativt (artikel 20.3).

I artikel 21 finns bestämmelser om kontroll av inresevillkor och riskbedömning vid prövningen av viseringsansökningar. Enligt artikel 21.1 ska det, vid prövning av en ansökan om enhetlig visering, fastställas att sökanden uppfyller inresevillkoren i gränskodexen. Risken för olaglig invandring, risken för medlemsstaternas säkerhet och sökandens avsikt att innan viseringstiden har gått ut lämna medlemsstaternas territorium bör särskilt uppmärksammas vid bedömningen. VIS ska enligt artikel 21.2 rådfrågas vid varje ansökan i enlighet med reglerna om detta i VIS-förordningen och medlemsstaterna ska se till att alla sökkriterier i artikel 15 i VIS-förordningen används fullt ut för att undvika oriktiga identifieringar och avslag på oriktiga grunder. Vad som särskilt ska kontrolleras

för att avgöra om sökanden uppfyller inresekraven i gränskodexen framgår av artikel 21.3. Vad som ska kontrolleras i övrigt, vad bedömningen ska grundas på samt hur förfarandet i övrigt ska gå till framgår av artiklarna 21.4–21.9.

I artikel 22 finns bestämmelser om föregående samråd med andra medlemsstaters centrala myndigheter. En medlemsstat kan enligt artikel 22.1 kräva att andra medlemsstater samråder med medlemsstatens centrala myndigheter innan de utfärdar viseringar till medborgare från vissa tredjeländer eller specifika kategorier av sådana medborgare. Krav på samråd gäller inte för viseringar för flygplatstransitering. Artikel 22.2 innehåller tidsfrister för svar på konsultationer. I artiklarna 22.3–22.4 finns bestämmelser om underrättelser om begäran om samråd.

Beslut i viseringsärendet ska enligt artikel 23.1 fattas inom femton kalenderdagar från det att en ansökan som ska tas upp till prövning har lämnats in. Denna period kan enligt artikel 23.2 och artikel 23.3 i enskilda fall utsträckas till 60 kalenderdagar. Såvida inte viseringsansökan återtas, ska beslut enligt artikel 23.4 fattas om att utfärda en enhetlig visering, att utfärda en visering med territoriellt begränsad giltighet, att avslå viseringsansökan eller att avbryta handläggningen av ansökan och vidarebefordra den till den representerade medlemsstatens behöriga myndigheter.

Utfärdande av visering (kapitel IV)

I artikel 24 finns bestämmelser om utfärdande av enhetlig visering. Beslut om viseringens giltighetstid och längden på den tillåtna vistelsen ska grundas på den prövning avseende inresevillkor och risker som ska göras i enlighet med artikel 21. En enhetlig visering kan utfärdas för en, två eller flera inresor men giltighetstiden får inte överstiga fem år. När det gäller transitering ska den tillåtna vistelsens längd motsvara den tid det tar att fullgöra syftet med transiteringen (artikel 24.1). I bestämmelsen finns också närmare anvisningar om hur giltighetstiden för enhetliga viseringar för flera inresor ska bestämmas (artikel 24.2). Artikel 24.3 innehåller bestämmelser om registrering av uppgifter i VIS vid beslut att utfärda enhetlig visering.

Artikel 25 innehåller bestämmelser om utfärdande av visering med territoriellt begränsad giltighet. En sådan visering ska undantagsvis utfärdas om en medlemsstat finner det nödvändigt att av humanitära skäl, av hänsyn till nationella intressen eller på grund av internationella förpliktelser avvika från principen att inresevillkoren i gränskodexen ska vara uppfyllda eller om konsultation enligt artikel 22 resulterat i att en annan medlemsstat har invänt mot utfärdandet av en enhetlig visering eller att något samråd enligt artikel 22 inte hunnit genomföras. En visering med territoriellt begränsad giltighet får undantagsvis även utfärdas om det gäller en vistelse som ska äga rum inom samma sexmånadersperiod inom vilken sökanden redan har använt en enhetlig visering eller en visering med territoriellt begränsad giltighet som medger en vistelse på tre månader (artikel 25.1). I bestämmelsen föreskrivs vidare att visering med territoriellt begränsad giltighet som huvudregel endast ska vara giltig på den utfärdande medlemsstatens territorium.

Undantagsvis kan dock en sådan visering vara giltig även på andra medlemsstaters territorium, förutsatt att dessa samtycker till detta (artikel 25.2). Artiklarna 25.3–25.5 innehåller ytterligare bestämmelser om när en territoriellt begränsad visering får utfärdas samt om underrättelse-skyldighet och registrering i VIS.

Artikel 26 innehåller bestämmelser om utfärdande av visering för flygplatstransitering.

Artikel 27 ger anvisningar om hur viseringsmärket ska fyllas i.

Artikel 28 beskriver hur man ska göra för att makulera ett redan ifyllt viseringsmärke.

Artikel 29 beskriver hur ett viseringsmärke ska påföras resehandlingen.

Av artikel 30 framgår att innehav av en enhetlig eller en territoriellt begränsad visering inte automatiskt ger rätt till inresa.

Artikel 31 innehåller bestämmelser som ger en medlemsstat möjlighet att kräva att dess centrala myndigheter underrättas om viseringar som utfärdas till särskilda tredjelandsmedborgare eller särskilda kategorier av sådana medborgare, med undantag för viseringar för flygplatstransitering (artikel 31.1). Bestämmelsen innehåller vidare regler om underrättelse till och från kommissionen samt om registrering i VIS (artiklarna 31.2–32.4).

Artikel 32 behandlar avslag på en viseringsansökan. En ansökan om visering ska avslås om sökanden ger in en resehandling som är en efterbildning eller förfalskning, inte kan styrka ändamålet och villkoren för den planerade vistelsen, inte tillhandahåller bevis på att han eller hon har tillräckliga medel för sitt uppehälle, redan har tillbringat tre månader av den innevarande sexmånadersperioden på medlemsstaternas territorium på grundval av en enhetlig eller territoriellt begränsad visering, finns registrerad på en spärrlista i Schengens informations-system (SIS) i syfte att vägras inresa, anses vara ett hot mot medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet eller folkhälsa eller inte tillhandahåller bevis på lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring i tillämpliga fall. Ansökan ska också avslås om det föreligger rimliga tvivel på äktheten hos de styrkande handlingar sökanden har lämnat in eller innehållets sanningsenlighet, tillförlitligheten av sökandens utsagor eller dennes avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan den sökta viseringen löper ut (artikel 32.1). Beslutet, med uppgift om skälen för avslaget, ska meddelas sökanden med hjälp av ett standardformulär som finns i bilaga VI (artikel 32.2). En sökande som har fått avslag på sin ansökan om visering ska enligt artikel 32.3 ha rätt att överklaga beslutet. Överklagandet ska riktas till den medlemsstat som har fattat det slutliga avslagsbeslutet i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska tillhandahålla sökanden information i enlighet med bilaga VI om hur beslutet överklagas. Om en medlemsstat representerat en annan medlemsstat men utan rätt att avslå ansökan ska enligt artikel 32.4 den representerande medlemsstatens konsulat underrätta sökanden om beslut som fattats av den representerade medlemsstaten. Information om nekad visering ska enligt artikel 34.5 registreras i VIS.

Ändring av en utfärdad visering (kapitel V)

Artikel 33 behandlar förlängning av visering. Enligt bestämmelsen ska giltighetstiden och/eller vistelsetiden för en utfärdad visering kostnadsfritt förlängas om en medlemsstats centrala myndigheter anser att innehavaren av viseringen har styrkt att det föreligger force majeure eller humanitära skäl som hindrar honom eller henne att lämna medlemsstaternas territorium före utgången av viseringens giltighetstid eller den vistelsetid som viseringen medger (artikel 33.1). Giltighetstiden och/eller vistelsetiden för en visering får också förlängas mot en avgift på 30 EUR om viseringsinnehavaren har styrkt att han eller hon har starka personliga skäl som motiverar en sådan förlängning (artikel 33.2). Utgångspunkten enligt artikel 33.3 är att den förlängda viseringen ska ha samma territoriella giltighet som den ursprungliga viseringen. De myndigheter som har behörighet att förlänga viseringen är myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium tredjelandsmedborgaren befinner sig då han eller hon ansöker om förlängning (artikel 33.4). Artiklarna 33.5–33.7 innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet till kommissionen, utförande av förlängningen och registrering i VIS.

I artikel 34 finns bestämmelser om upphävande och återkallelse av en visering. En visering ska upphävas om det blir uppenbart att villkoren för utfärdandet av viseringen inte var uppfyllda när viseringen utfärdades. En visering ska som huvudregel upphävas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade viseringen. En visering kan även upphävas av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat. I det sistnämnda fallet ska myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade viseringen underrättas om upphävandet (artikel 34.1). Om det är uppenbart att villkoren för utfärdandet av viseringen inte längre är uppfyllda, ska en visering återkallas. Härvid gäller samma behörighetsregler som för upphävande av en visering (artikel 34.2). En visering kan också återkallas på begäran av innehavaren av viseringen (artikel 34.3). Om innehavaren av en visering vid gränsen underlåter att lägga fram styrkande handlingar, ska detta inte automatiskt leda till ett beslut om upphävande eller återkallelse av viseringen (artikel 34.4). Artikel 34.5 anger hur man ska förfara med viseringen vid en återkallelse eller ett upphävande. Av artikel 34.6 framgår att ett beslut om upphävande eller återkallelse av en visering och de skäl som ligger till grund för beslutet ska meddelas sökanden med hjälp av ett standardformulär som finns i bilaga VI. En viseringsinnehavare vars visering har upphävts eller återkallats på annan grund än innehavarens begäran ska enligt artikel 34.7 ha rätt att överklaga. Överklagandet ska riktas till den medlemsstat som har fattat beslutet om upphävande eller återkallelse i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska tillhandahålla sökanden information om hur beslutet överklagas i enlighet med bilaga VI. Information om en upphävd eller en återkallad visering ska enligt artikel 34.8 registreras i VIS.

Viseringar som utfärdas vid de yttre gränserna (kapitel VI)

Artikel 35 innehåller föreskrifter om viseringsansökningar som lämnas in vid de yttre gränserna. I undantagsfall kan visering utfärdas vid yttre

gräns. Det krävs att sökanden uppfyller inresevillkoren i gränskodexen med undantag för kravet på visering, att sökanden inte har kunnat ansöka om visering på förhand och – vid behov – visar dokumentation som styrker att han eller hon har oförutsedda och tvingande skäl för inresa samt att det anses klarlagt att sökanden kommer att återvända till sitt ursprungsland eller bosättningsland eller transitera genom andra länder än de medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket fullt ut (artikel 35.1). Om en ansökan om visering lämnas in vid den yttre gränsen kan kravet på att sökanden ska ha en medicinsk reseförsäkring under vissa förutsättningar åsidosättas (artikel 35.2). En visering som utfärdas vid den yttre gränsen ska enligt artikel 35.3 vara en enhetlig visering som ger innehavaren rätt till vistelse i högst 15 dagar, beroende på syftet och villkoren för den avsedda vistelsen. Om det är fråga om transitering, ska den beviljade viseringstiden överensstämma med den nödvändiga tiden för transitering. Om inresevillkoren i gränskodexen inte är uppfyllda, får en visering med begränsad territoriell giltighet utfärdas (artikel 35.4). När det gäller tredjelandsmedborgare som tillhör den kategori av personer som omfattas av ett krav på föregående samråd, föreskrivs som huvudregel att visering inte ska utfärdas vid den yttre gränsen. Undantagsvis får en territoriellt begränsad visering utfärdas (artikel 35.5). Utöver de skäl för avslag av viseringsansökningar som allmänt gäller ska en viseringsansökan vid den yttre gränsen enligt artikel 35.6 avslås om sökanden har kunnat ansöka om visering på förhand och inte vid behov kan ge in information som styrker att det finns oförutsedda och tvingande skäl för inresa. Bestämmelserna om motivering av och meddelande om avslagsbeslut samt rätten till överklagande är tillämpliga även beträffande ansökningar om visering som utfärdas vid de yttre gränserna (artikel 35.7).

Artikel 36 behandlar visering som utfärdas vid de yttre gränserna till sjömän i transit. En sådan visering får utfärdas för en sjöman som måste inneha visering vid passage av medlemsstaternas yttre gränser om sjömannen uppfyller de allmänna kraven för visering som utfärdas vid de yttre gränserna och han eller hon passerar gränsen i fråga för att gå ombord på, åter gå ombord på eller gå i land från ett fartyg som han eller hon kommer att arbeta på eller har arbetat på som sjöman (artikel 36.1). Artikel 36.2 innehåller anvisningar för handläggningen. Artikel 36.3 anger att artikel 36 inte ska påverka tillämpningen av artiklarna 35.3–5.5.

5.4 Avdelning IV, Förvaltning och organisation

I artikel 37 finns bestämmelser om organisation av viseringsavdelningarna. Medlemsstaterna ska ansvara för organisationen av viseringsavdelningarna vid sina konsulat. För att undvika att vaksamheten sjunker och för att skydda personalen från att utsättas för påtryckningar på lokal nivå, ska det i tillämpliga fall införas system för att rotera personal som är i direkt kontakt med viseringssökande. Tillgången till VIS och SIS och andra konfidentiella uppgifter ska inskränkas till ett begränsat antal vederbörligen bemyndigade medarbetare. Lämpliga åtgärder för att förebygga obehörig tillgång till sådana databaser ska vidtas (artikel 37.1). I artikel 37 finns också föreskrifter om

förvaring och hantering av viseringsmärken samt om arkivering av viseringsansökningarna (artikel 37.2 och 37.3).

I artikel 38 finns bestämmelser om resurser till handläggning av viseringsansökningar och övervakning av konsulat.

Artikel 39 behandlar personalens uppförande gentemot viserings-sökande.

Artikel 40 innehåller bestämmelser om former för samarbete. Varje medlemsstat ansvarar enligt artikel 40.1 för organisationen för handläggning av ansökningar. Ansökningar ska som huvudregel lämnas in vid medlemsstaternas konsulat. I artikel 40.2 anges att medlemsstaterna ska utrusta sina konsulat och de myndigheter som har ansvar för att utfärda viseringar vid gränserna med erforderlig utrustning för upptagande av biometriska kännetecken och/eller samarbeta med en eller flera andra medlemsstater inom ramen för det lokala Schengensamarbetet eller genom andra lämpliga kontakter i form av begränsad representation, samlokalisering eller gemensamt ansökningscentrum. Under särskilda omständigheter eller av skäl som rör lokala förhållanden och när de nyss nämnda samarbetsformerna inte är lämpliga för den berörda medlemsstaten, får en medlemsstat som en sista utväg enligt artikel 40.3 samarbeta med en extern tjänsteleverantör. Valet av organisation av viseringshandläggningen får inte medföra att sökanden måste infinna sig personligen på mer än ett ställe för att lämna in en ansökan (artikel 40.4). Artikel 40.5 innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet till kommissionen.

I artikel 41 finns föreskrifter om samarbete mellan medlemsstaterna. När alternativet samlokalisering väljs ska enligt artikel 41.1 personal vid en eller flera medlemsstaters konsulat handlägga de ansökningar, inklusive insamling av biometriska kännetecken, som har lämnats in till dem på en annan medlemsstats konsulat och dela utrustningen med denna medlemsstat. När gemensamma ansökningscentrum inrättas ska enligt artikel 41.2 personal från två eller flera medlemsstaters konsulat ha gemensamma lokaler i en byggnad där de sökande kan lämna in ansökningar, inklusive biometriska kännetecken. När sökanden kommer till det gemensamma ansökningscentret ska han eller hon hänvisas till den medlemsstat som ska ansvara för behandlingen av ansökan. Om samarbetet med andra medlemsstater skulle avbrytas, ska medlemsstaterna enligt artikel 41.3 säkerställa att fullständig service upprätthålls.

Artikel 42 innehåller bestämmelser om användning av honorärkonsuler. Honorärkonsuler får enligt artikel 42.1 bemyndigas att utföra någon eller alla de uppgifter som kan överlåtas till externa tjänsteleverantörer enligt artikel 43.6. Artikel 42.3 och 42.4 innehåller bestämmelser om vad som gäller om den honorära konsuln är respektive inte är statstjänsteman hos den berörda medlemsstaten.

Artikel 43 behandlar samarbete med externa tjänsteleverantörer. I artikeln finns allmänna regler om medlemsstaternas samarbete med sådana leverantörer (artiklarna 43.1–43.3 och artiklarna 43.7–43.13). Av artikel 43.4 framgår att prövning av ansökningar, intervjuer, i förekommande fall beslut i ärenden samt utskrift och påförande av viseringsmärken endast ska utföras av konsulaten. Av artikel 43.5 framgår vidare att externa tjänsteleverantörer inte får ha tillgång till VIS. En extern tjänsteleverantör får enligt artikel 43.6 ges behörighet bl.a. att

tillhandahålla information och ansökningsformulär, samla in uppgifter och ansökningshandlingar inbegripet upptagande av biometriska kännetecken och ta emot ansökningsavgift. I artikel 43.9 anges särskilt att samarbetet med en extern tjänsteleverantör inte får begränsa eller utesluta något ansvar enligt en berörd medlemsstats nationella lagstiftning vid överträdelse av skyldigheter med avseende på sökandens personuppgifter eller genomförandet av uppgifterna som avses i artikel 43.6. Bestämmelsen i artikel 43.9 påverkar inte de rättsliga åtgärder som får vidtas direkt mot den externa tjänsteleverantören enligt den nationella lagstiftningen i det berörda tredjelandet.

I artikel 44 finns bestämmelser om kryptering och säker överföring av uppgifter.

Artikel 45 behandlar medlemsstaternas samarbete med kommersiella mellanhänder. Medlemsstaterna får enligt artikel 45.1 samarbeta med kommersiella organ som är mellanhänder (dvs. privata byråer som tillhandahåller administrativa tjänster, transportbolag eller resebyråer) när det gäller att ta emot viseringsansökningar. Kommersiella mellanhänder får dock inte ta upp biometriska kännetecken. Samarbetet med en kommersiell mellanhand ska grundas på en ackreditering av den aktuella medlemsstatens behöriga myndigheter (artikel 45.2). Ytterligare bestämmelser om samarbete med kommersiella mellanhänder finns i artiklarna 45.3–45.5.

Enligt artikel 46 ska medlemsstaterna sammanställa årlig statistik i enlighet med vad som framgår av bilaga XII till kodexen.

Enligt artikel 47 ska medlemsstaternas centrala myndigheter och konsulat förse allmänheten med all relevant information som rör ansökan om visering. Vilken information som särskilt avses specificeras närmare i bestämmelsen. Det gäller bl.a. kriterier, villkor och förfaranden som ska följas vid en ansökan, var ansökan kan lämnas in, tidsfrister för prövning av ansökan och hur man överklagar ett avslagsbeslut (artikel 47.1). När två medlemsstater samarbetar med varandra i form av representation ska dessa stater informera allmänheten om detta innan samarbetet påbörjas (artikel 47.2).

5.5 Avdelning V, Lokalt Schengensamarbete

Artikel 48 behandlar lokalt Schengensamarbete mellan medlemsstaternas konsulat. Medlemsstaternas konsulat och kommissionen ska – för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av den gemensamma viseringspolitiken som i förekommande fall tar hänsyn till lokala förhållanden – samarbeta inom varje jurisdiktion (artikel 48.1). Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska det införas ett gemensamt informationsblad om enhetliga viseringar, viseringar med begränsad territoriell giltighet och viseringar för flygplatstransitering (artikel 48.2). I artikeln räknas vidare upp en mängd olika typer av information som ska utbytas inom det lokala konsulära samarbetet, t.ex. information om användning av falska dokument eller rutter för olaglig invandring (artikel 48.3). Det finns även bestämmelser om möten som ska anordnas inom det lokala konsulära samarbetet och rapporter som ska utarbetas med anledning av dessa möten (artiklarna 48.4–48.6).

5.6 Avdelning VI, Slutbestämmelser

Artikel 49 föreskriver att medlemsstater som står värd för de olympiska och paralympiska spelen ska tillämpa särskilda förfaranden och villkor för ett enklare utfärdande av viseringar i enlighet med bilaga XI till kodexen.

Artikel 50 innehåller föreskrifter om förfarandet för ändring av olika bilagor.

I artikel 51 regleras utarbetande av anvisningar för den praktiska tillämpningen av viseringskodexen.

Artikel 52 föreskriver att kommissionen ska biträdas av en kommitté, Viseringskommittén.

I artikel 53 finns föreskrifter om medlemsstaternas skyldighet att lämna underrättelser till kommissionen

I artikel 54 finns en bestämmelse om ändring av vissa bestämmelser i VIS-förordningen.

Artikel 55 innehåller en bestämmelse om ändring av en bestämmelse i gränskodexen.

Genom artikel 56 upphävs en rad bestämmelser i olika EU-rättsakter. Det rör sig bl.a. om artiklarna 9–17 i Schengenkonventionen (artikel 56.1), CCI:n och artikel 2 i ändringsförordningen till CCI:n, rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdandet av viseringar vid gränsen, inbegripet till sjömän i transit, samt Gemensam åtgärd 96/197/RIF av den 4 mars 1996 om ett system för flygplatstransitering (artikel 56.2). När det gäller hänvisningar till de upphävda rättsakterna ska de anses som hänvisningar till viseringskodexen och läsas i enlighet med en jämförelsetabell som finns i bilaga XIII till kodexen (artikel 56.3).

I artikel 57 finns föreskrifter om att kommissionen ska lägga fram rapporter för Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av förordningen i olika avseenden.

Artikel 58 behandlar ikraftträdande. Viseringskodexen träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning (artikel 58.1) och ska börja tillämpas den 5 april 2010 (artikel 58.2). Vissa artiklar ska dock börja tillämpas den 5 oktober 2010, den dag som viseringskodexen trädde i kraft (artikel 58.3). Det rör sig om bestämmelserna om Viseringskommittén, artikel 52, och vissa föreskrifter som rör medlemsstaternas underrättelse-skyldighet gentemot kommissionen, artiklarna 53.1. a–h och 53.2. När det gäller upphävandet av bestämmelserna om Schengens rådfrågnings-system hänvisas till bestämmelserna om detta i VIS-förordningen (artikel 58.4). Beträffande överklagandebestämmelserna i viseringskodexen föreskrivs slutligen att de ska tillämpas från och med den 5 april 2011 (artikel 58.5).

6 Nationella bestämmelser om viseringar

6.1 Nationella viseringsbestämmelser

Nationella bestämmelser om viseringar finns i utlänningslagen (2005:716), förkortad UtL, och utlänningsförordningen (2006:97), förkortad UtF. Med stöd av utlänningsförordningen har Migrationsverket utfärdat föreskrifter om handläggningen av viseringsärenden, MIGRF 15/2010.

6.2 Viseringens innebörd och viseringskrav

Visering är enligt 2 kap. 3 § UtL ett tillstånd att resa in i och vistas i Sverige under en viss kortare tid.

En utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska enligt 2 kap. 3 § UtL ha visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller ställning som varaktigt bosatt. Från denna regel finns dock ett flertal undantag. Medborgare i de övriga nordiska länderna är enligt 2 kap. 8 § första stycket UtL undantagna från kravet på visering. Enligt en delegationsbestämmelse i 2 kap. 9 § UtL får regeringen vidare föreskriva andra undantag från kravet på visering. Sådana föreskrifter finns i 3 kap. 1 § UtF. Särskilda bestämmelser för diplomater och avlönade konsulära tjänstemän som är anställda i Sverige av främmande stater samt deras familjer och anställda finns i 2 kap. 10 § första stycket UtL och 3 kap. 9 § UtF. Viseringskrav och undantag från krav på visering följer också av EU-rätten, jfr avsnitt 7.3.

Med enhetlig visering avses enligt 1 kap. 5 § UtF en visering som utfärdas enligt föreskrifterna i Schengenkonventionen.

6.3 Grundläggande förutsättningar för beviljande av visering

I 3 kap. 1 § UtL redogörs för de grundläggande förutsättningarna för att en visering ska beviljas. Utlänningen ska ha ett gällande pass eller annan handling som ska godtas som pass. Han eller hon ska vidare – på begäran – kunna visa upp dokument, av vilka syftet med och förutsättningarna för den planerade vistelsen i Sverige framgår. Utlänningen ska också ha en medicinsk reseförsäkring för vistelsen och ha tillräckliga medel för sitt uppehälle såväl under vistelsen som för återresa till utreselandet eller transitresa till ett sådant tredje land som medger inresa eller på laglig väg kunna skaffa sig sådana medel. Utlänningen får inte ha meddelats inreseförbud eller anses äventyra den allmänna ordningen, rikets säkerhet eller någon av Schengenstaternas internationella förbindelser. I enlighet med uttalanden i förarbetena till den tidigare gällande utlänningslagen (prop. 1988/89:86 s. 58) överensstämmer grunderna för att neka visering i stort med de materiella grunderna för avvisning, dvs. att utlänningen kan antas komma att sakna medel för sin vistelse och återresa, kan antas

komma att försörja sig på ett oärligt sätt eller arbeta utan arbetstillstånd eller kan antas komma att begå brott eller ägna sig åt samhällsfarlig verksamhet. I praxis är också en viktig förutsättning att utlänningen inte vid ansökningen kan antas ha för avsikt att bosätta sig här. Dock kan visering beviljas, trots att det finns risk för att sökanden inte kommer att lämna landet vid viseringstidens utgång, om det finns mycket starka humanitära skäl eller om det är fråga om deltagande i seminarier, idrottsligt eller kulturellt utbyte eller seriösa affärsbesök med stora ekonomiska intressen.

Bevis om visering ska enligt 3 kap. 6 § UtIF föras in i utlänningens pass eller i någon annan resehandling. När beviset avser en enhetlig visering ska resehandlingens giltighetstid överstiga viseringens med minst tre månader. Giltigheten av en enhetlig visering får dessutom enligt 3 kap. 7 § UtIF inte omfatta en Schengenstat som inte har godkänt det pass eller den resehandling, i vilket viseringen ska föras in.

6.4 Olika slags viseringar

6.4.1 Enhetlig visering

Allmänna bestämmelser

En visering för inresa och vistelse i högst tre månader ska enligt 3 kap. 2 § första stycket UtIL utfärdas som en enhetlig visering i enlighet med föreskrifterna i Schengenkonventionen. En enhetlig visering är giltig vid inresa och vistelse i Schengenstaterna på sätt som framgår av viseringen.

En enhetlig visering får enligt andra stycket i samma paragraf inte beviljas om det vid en samlad bedömning framstår som sannolikt att avsikten med vistelsen är en annan än den uppgivna eller att utlänningen inte kommer att lämna Sverige eller Schengenstaterna efter viseringstidens utgång.

En enhetlig visering som har utfärdats av en behörig myndighet i någon annan Schengenstat gäller enligt 3 kap. 3 § UtIL i Sverige.

Visering för flygplatstransitering

Medborgare i vissa länder ska enligt 3 kap. 3 § UtIF ha en enhetlig visering för flygplatstransitering. Medborgare i dessa länder behöver emellertid inte ha denna typ av visering om de har visering för inresa i landet, har giltigt uppehållstillstånd för längre tid än tre månader i ett EU-land eller har beviljats visering för vistelse under längre tid än tre månader i ett EES-stat. Detsamma gäller om den aktuella personen innehar diplomatpass, tjänstepass, FN:s "laissez passer" och ett intyg om att de färdas i tjänsten som är utfärdat av FN eller något av dess fackorgan eller underordnande organ, EG:s "laissez passer" eller vaticanpass. Även den som är besättningsmedlem på luftfartyg eller fartyg är undantagen från den viseringsskyldighet som föreskrivs i bestämmelsen. Undantag görs slutligen för vissa konventionsflyktingar.

Visering för sjömän

I 3 kap. 4 § UtlF finns bestämmelser om visering för sjömän. En sådan visering får utfärdas till en utlänning som är sjöman och som i samband med av- eller påmönstring ska resa in i landet eller fortsätta till en annan Schengenstat. Sjömansviseringen gäller för högst fem dagar.

Gruppvisering

Enligt 3 kap. 5 § UtlF får en enhetlig visering, om det finns särskilda skäl, utfärdas som en gruppvisering för flera utlänningar. En gruppvisering får utfärdas för högst 30 dagar. En gruppvisering för sjömän får dock beviljas för högst fem dagar.

6.4.2 Nationell visering

Om villkoren för en enhetlig visering inte är uppfyllda får en nationell visering beviljas om det är nödvändigt av humanitära skäl, på grund av Sveriges internationella förpliktelser eller om det annars finns ett starkt nationellt intresse att bevilja viseringen (3 kap. 4 § UtlL). En sådan visering ger endast tillstånd att resa in i och vistas i Sverige. Vid bedömningen av om en nationell visering ska beviljas ska en avvägning göras mellan hur angeläget syftet med besöket är och risken för att den person som beviljas viseringen inte kommer att lämna Sverige efter viseringstidens utgång.

En nationell visering får – när det finns särskilda skäl – beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. En sådan visering får beviljas för längre tid än utlänningens pass gäller endast när det finns särskilda skäl.

Om en nationell visering utfärdas ska övriga Schengenstater underrättas.

6.4.3 Nödfallsvisering

Bestämmelser om nödfallsvisering finns i 3 kap. 2 § UtlF. En sådan visering utfärdas vid gränsen och gäller högst 15 dagar och för en inresa. En nödfallsvisering får beviljas en utlänning som är skyldig att ha en visering men kommer till Sverige utan att ha en sådan, om han eller hon på grund av tidsbrist eller av tvingande skäl inte har kunnat ansöka om visering. En nödfallsvisering kan utfärdas både som en enhetlig och som en nationell visering.

6.5 Ansökan och beslut om visering

6.5.1 Beslutsfattande myndigheter

Beslut om visering meddelas enligt 3 kap. 5 § UtlL av Migrationsverket. Ett sådant beslut får också meddelas av Regeringskansliet. Regeringen

och – efter regeringens bemyndigande – Migrationsverket får enligt 3 kap. 6 § första stycket UtLL ge andra myndigheter rätt att besluta om visering.

I 3 kap. 6 § andra stycket UtLL bemyndigas regeringen att ge ett organ som är knutet till Sveriges exportråd rätt att besluta om visering. Detta bemyndigande har möjliggjort bestämmelsen i 3 kap. 11 § första stycket UtLF, enligt vilken visering får meddelas av Sveriges exportråds kontor i Taiwan.

En visering för en utlänning som är sjöman beslutas enligt 3 kap. 11 § andra stycket UtLF av polismyndigheten vid gränsen. När en polismyndighet anser det tveksamt om en sådan visering ska utfärdas, ska myndigheten begära besked från Migrationsverket.

Enligt 3 kap. 12 § första stycket UtLF får Migrationsverket ge en svensk beskickning eller ett svenskt konsulat rätt att besluta i ärenden om viseringar. Innan en svensk beskickning eller ett svenskt konsulat ges rätt att avslå ansökningar om visering, ska Migrationsverket samråda med Regeringskansliet (Utrikesdepartementet). Regeringskansliet (Utrikesdepartementet) får dessutom enligt paragrafens andra stycke ge en sådan myndighet rätt att bevilja viseringar inom departementets ansvarsområde. Migrationsverket får slutligen enligt tredje stycket ge en polismyndighet rätt att besluta om beviljande av nödfallviseringar.

Migrationsverket har med stöd av den nämnda bestämmelsen bemyndigat svenska beskickningar och konsulat att bevilja och avslå ansökningar om visering. Migrationsverket har även bemyndigat samtliga polismyndigheter att bevilja nödfallviseringar. Migrationsverket har nyligen ersatt dessa föreskrifter med nya (MIGRFS 15/2010) som anger att det av viseringskodexen framgår vilka myndigheter som är behöriga att medverka vid förfaranden i samband med viseringar för kortare tid. Migrationsverket bemyndigar i samma föreskrift samtliga utlandsmyndigheter och handelskontoret i Taipei att besluta om viseringar för längre vistelse.

Enligt 3 kap. 6 § tredje stycket UtLL får regeringen ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om enhetlig visering. Denna bestämmelse innebär att en annan Schengenstat kan utfärda en enhetlig visering för Sveriges räkning, t.ex. om Sverige saknar diplomatisk representation i det land där viseringen söks. Sverige har ingått en rad sådana överenskommelser. Bemyndigandet omfattar dock bara rätt att bevilja viseringar (prop. 1999/2000:64 s. 73 f).

Regeringen får enligt 3 kap. 7 § UtLL meddela ytterligare föreskrifter om visering. Detta bemyndigande syftar till att täcka de särskilda bestämmelserna om visering för genomresa, nödfallvisering, m.m. liksom andra föreskrifter som kan behövas (prop. 2004/05:170 s. 273).

6.5.2 Handläggning av viseringsärenden

Handläggningen av viseringsärenden är i huvudsak skriftlig. Ansökningsblanketten för Schengenvisering efterfrågar endast kortfattade uppgifter främst om sökandens identitet, ursprung, resväg och syftet med besöket. På grundval av dessa uppgifter går det inte att göra

några långtgående bedömningar av sökandens individuella skäl eller anknytningen till hemlandet jämfört med anknytningen till Sverige. Detsamma gäller sökandens trovärdighet. I bilagor ska sökanden lämna närmare uppgifter om syftet med besöket, t.ex. om det gäller ett affärs- eller konferensbesök, släkt- eller vänbesök, turiständamål, genomresa eller medicinsk behandling. För släkt- eller vänbesök krävs att den person som sökanden ska besöka lämnar uppgifter. Vid s.k. vänbesök ska t.ex. sökanden och den han eller hon ska besöka ange hur länge de har känt varandra, avsikten med besöket, vem som ska bekosta resa och uppehälle samt om det finns andra skäl som gör besöket särskilt angeläget. I vissa fall genomförs kompletterande intervjuer med sökanden.

I ärenden om visering tillämpas enligt 13 kap. 9 § UtIL förvaltningslagens bestämmelser om rätt för en part att få del av uppgifter endast när utlänningen är bosatt eller annars vistas i Sverige.

Beslut i viseringsärenden behöver enligt 13 kap. 10 § första stycket UtIL normalt inte motiveras. Det görs dock regelmässigt när beslut om avslag på en ansökan meddelas. När det gäller en utlänning som omfattas av EES-avtalet eller av avtalet mellan EU och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer utan att vara medborgare i ett EES-land eller Schweiz, har han eller hon emellertid alltid rätt till motivering om beslutet går honom eller henne emot.

Beslut om visering får som huvudregel inte överklagas. Migrationsverkets beslut om avslag på en ansökan om visering för en utlänning som är familjemedlem till en EES-medborgare, utan att själv vara EES-medborgare, får dock enligt 14 kap. 3 § UtIL överklagas.

6.6 Återkallelse av visering

En visering får enligt 7 kap. 1 § UtIL återkallas om utlänningen medvetet har lämnat oriktiga uppgifter eller medvetet har förtigit omständigheter som varit av betydelse för att få viseringen. Enligt 7 kap. 2 § första stycket UtIL får återkallelse även ske om det finns andra särskilda skäl. Ett sådant särskilt skäl kan vara att utlänningen redan vid inresan visar sig sakna medel för sitt uppehälle (prop. 1979/80:96 s. 91).

Beslut om återkallelse av visering meddelas enligt 7 kap. 8 § UtIL av den myndighet som har meddelat viseringen eller av Migrationsverket. En visering som har beviljats av Regeringskansliet får dock återkallas endast av Regeringskansliet.

6.7 Praxis

Som framgår av avsnitt 4.5 fastställs vilka länders medborgare som ska vara viseringsskyldiga respektive viseringsfria i rådets förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Trots detta har viseringspraxis fram till dess

att viseringskodexen började tillämpas fortfarande varit en nationell angelägenhet.

Eftersom avslag på viseringsansökningar inte får överklagas har Migrationsverket, i sin egenskap av central utlänningsmyndighet, haft en praxisbildande roll i viseringsfrågor. Enligt förordningen (2007:996) med instruktion för Migrationsverket ska verket fatta beslut om viseringspraxis (2 §). Generaldirektören fastställer allmänna riktlinjer för handläggning av viseringsärenden och beslutar i praxisbildande enskilda ärenden.

De allmänna riktlinjerna, som finns publicerade på Migrationsverkets hemsida, bygger på uttalanden av regering och riksdag samt innehållet i olika författningsbestämmelser. Riktlinjerna innehåller också anvisningar som har sitt ursprung från tidigare beslut av Migrationsverkets styrelse. Vidare innehåller riktlinjerna vissa uppgifter som är hämtade från EU-rättsliga dokument inom ramen för Schengensamarbetet.

6.8 Avgifter för visering

Bestämmelser om ansökningsavgift för viseringar som ges in till en svensk utlandsmyndighet finns i förordningen (1997:691) om avgifter vid utlandsmyndigheterna.

Ansökningsavgiften för de flesta typer av viseringar är för närvarande 60 euro. För medborgare i vissa länder med vilka EU ingått viseringsförenklingsavtal är avgiften 35 euro eller, för vissa personkategorier, helt borttagen.

Ansökningsavgift ska betalas när ansökan ges in och betalas i regel i ansökningslandets valuta. Avgifterna tillfaller staten.

En utlandsmyndighets beslut om avgift får överklagas till Regeringskansliet, vars beslut inte går att överklaga.

I utlänningsförordningen finns bestämmelser om avgifter för nödfallvisering, sjömansvisering och gruppvisering som beslutas av andra myndigheter än utlandsmyndigheter.

7 Överväganden och förslag

7.1 Inledning

Viseringskodexen är en EU-förordning. En EU-förordning är bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat. När en EU-förordning träder i kraft utesluter den tillämpning av nationella bestämmelser som är oförenliga med förordningen.

Till skillnad från ett rådsbeslut eller ett direktiv ska en EU-förordning inte genomföras i nationell rätt. I den mån nationella bestämmelser reglerar samma förhållanden som en EU-förordning och står i strid med eller kan tolkas annorlunda än bestämmelserna i förordningen ska de upphävas. Bestämmelserna i en EU-förordning får som huvudregel inte återges i nationell lagstiftning. Bestämmelserna får dock återges när det

är nödvändigt för att den nationella lagstiftningen ska bli begriplig och sammanhållen.

En EU-förordning kan även i olika avseenden ge upphov till kompletterande nationella föreskrifter. Förordningen kan uttryckligen innehålla förpliktelser för medlemsstaterna att införa (eller behålla) utfyllande bestämmelser. Medlemsstaterna kan t.ex. vara skyldiga att införa sanktioner för överträdelse av bestämmelser i förordningen. Vidare kan en EU-förordning ge utrymme för medlemsstaterna att besluta om kompletterande regler i övrigt.

Med utgångspunkt i dessa EU-rättsliga principer görs nedan en bedömning av vilka svenska författningsändringar som föranleds av bestämmelserna i viseringskodexen.

7.2 Definition av begreppet Schengenvisering

Regeringens förslag: I utlänningslagen ska med Schengenvisering avses en visering enligt viseringskodexen.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har yttrat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Utlänningslagens första kapitel innehåller bl.a. vissa definitioner. Av 1 kap. 4 § UtlL framgår vad som i lagen avses med Schengenkonventionen och Schengenstater. Efter att viseringskodexen börjat tillämpas regleras viseringar för kortare vistelser heltäckande i kodexen som är en utbyggnad av Schengensamarbetet. Visering enligt viseringskodexen benämns därför Schengenvisering vilket bör framgå av utlänningslagens första kapitel.

7.3 Den allmänna bestämmelsen om visering

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 2 kap. 3 § första meningen UtlL, som anger att visering är ett tillstånd att resa in i och vistas i Sverige under en viss kortare tid, tas bort. Paragrafens andra mening ändras så att den föreskriver att en utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska ha en Schengenvisering eller en nationell visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller ställning som varaktigt bosatt.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har yttrat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Av definitionen av visering i artikel 2.2 i viseringskodexen framgår att en visering med stöd av kodexen inte kan utfärdas för en vistelse som överstiger tre månader under en sexmånadersperiod.

I 2 kap. utlänningslagen finns villkor för att en utlänning ska få resa in i samt vistas och arbeta i Sverige. Avseende viseringar stadgas i 2 kap. 3 § första stycket första meningen UtL att visering är ett tillstånd att resa in i och vistas i Sverige under en viss kortare tid. För hur långa vistelser visering kan ges anges inte i paragrafen. Om det finns särskilda skäl får en nationell visering enligt 3 kap. 4 § andra stycket UtL beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Följaktligen hindrar inte gällande bestämmelser att en nationell visering beviljas för kortare vistelser än tre månader. Denna ordning är inte förenlig med viseringskodexen, som heltäckande reglerar visering för kortare vistelser. Bestämmelsen i 2 kap. 3 § första stycket första meningen UtL är i övrigt allmänt hållen och inte direkt oförenlig med kodexens definition. En visering är emellertid enligt kodexen normalt ett tillstånd att resa in i och vistas på medlemsstaternas territorium och är alltså inte begränsad till en viss medlemsstat. Det kan därför framstå som missvisande att bestämmelsen anger visering som ett tillstånd som gäller för inresa till och vistelse i Sverige. Enligt regeringens mening bör därför bestämmelsen tas bort.

I 2 kap. 3 § första stycket andra meningen UtL anges att en utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska ha visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt. Det finns dock i utlänningslagen och utlänningsförordningen många undantag från denna bestämmelse. Rätt för vissa kategorier av tredjelandsmedborgare att fritt röra sig inom Schengenområdet följer också av EU-rätten. Lydelsen av 2 kap. 3 § andra meningen UtL är inte oförenlig med viseringskodexen. Efter viseringskodexens ikraftträdande finns det bara två huvudtyper av visering, Schengenvisering och nationell visering. Kravet på visering i 2 kap. 3 § andra meningen UtL kommer i praktiken att innebära ett krav på antingen Schengenvisering eller nationell visering. Detta förhållande bör framgå direkt av lagtexten. Den aktuella meningen bör därför ändras så att den föreskriver att en utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska ha Schengenvisering eller nationell visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt.

Utredningen föreslår att det i 2 kap. 3 § UtL ska införas en hänvisning till att det i viseringskodexen finns bestämmelser om Schengenvisering och till att det finns bestämmelser om nationella viseringar i 3 kap. 4 § UtL. Eftersom det i den föreslagna 3 kap. 1 § UtL kommer att finnas en hänvisning till bestämmelserna i viseringskodexen anser regeringen att några hänvisningsbestämmelser inte behöver införas i 2 kap. utlänningslagen.

7.4 Grunderna för beviljande av visering

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 3 kap. 1 § UtL ersätts med en hänvisning av vilken framgår att villkoren för beviljande av Schengenvisering finns i viseringskodexen.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Säkerhetspolisen* efterlyser en analys av om vissa formuleringar i viseringskodexen som nu ersätter 3 kap. 1 § 6 UtlL innebär materiella ändringar.

Skälen för regeringens förslag: Villkoren för utfärdande av en Schengenvisering regleras uttömmande i viseringskodexen som även hänvisar till de inresevillkor som uppställs i gränskodexen. Någon möjlighet att ha kompletterande bestämmelser i nationell lag finns inte. Villkoren för beviljande av en visering enligt viseringskodexen ska inte heller återges i nationell lag. Den nuvarande bestämmelsen i 3 kap. 1 § UtlL måste därför tas bort. För att tydliggöra att det i viseringskodexen finns bestämmelser om villkor för utfärdande av Schengenvisering bör i stället i 3 kap. 1 § UtlL tas in en hänvisning till viseringskodexen.

Enligt nuvarande 3 kap. 1 § 6 UtlL får en utlänning beviljas visering under förutsättning att han eller hon inte anses äventyra den allmänna ordningen, rikets säkerhet eller någon av Schengenstaternas internationella förbindelser. Vid prövningen av om en enhetlig visering ska beviljas enligt viseringskodexen ska det enligt artikel 21.1 bl.a. fastställas huruvida sökanden uppfyller inresekraven i gränskodexen, bortsett från kravet om innehav av visering. När konsulatet kontrollerar om inresekraven enligt gränskodexen är uppfyllda ska det enligt artikel 21.3 bl.a. kontrollera att sökanden inte anses utgöra något hot mot medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet eller folkhälsa. Som *Säkerhetspolisen* anført framgår inte klart hur viseringskodexens bestämmelser i denna del förhåller sig till 3 kap. 1 § 6 UtlL. Tolkningen av viseringskodexens bestämmelser kan dock inte avgöras i nationell lagstiftning utan måste överlämnas till rättstillämpningen och är ytterst en fråga för EU-domstolen.

7.5 Enhetlig visering och bevisregeln

<p>Regeringens förslag: Bestämmelserna i 3 kap. 2 § UtlL, som bl.a. anger när en enhetlig visering ska utfärdas, tas bort.</p>

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Juridiska fakulteten vid Lunds universitet* anser att bevisregeln i 3 kap. 2 § andra stycket UtlL varken motsvarar eller strider mot bestämmelserna i viseringskodexen och bör finnas kvar.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelserna om enhetlig visering i Schengenkonventionen upphävs genom viseringskodexen. Till skillnad från Schengenkonventionen definierar viseringskodexen inte en territoriellt begränsad visering som en form av enhetlig visering. Enligt definitionen i viseringskodexen är en territoriellt begränsad visering en särskild typ av visering. Enligt 3 kap. 2 § första stycket UtlL ska en visering för inresa och vistelse i högst tre månader som beviljas med stöd av 1 § utfärdas som en enhetlig visering i enlighet med föreskrifterna i Schengenkonventionen. Hänvisningen till Schengenkonventionen har efter att viseringskodexen börjat tillämpas förlorat sin betydelse. Eftersom viseringskodexen anger förutsättningarna för utfärdande av olika typer av viseringar ska dessa förutsättningar inte anges i utlännings-

lagen. Bestämmelserna i 3 kap. 2 § första stycket UtlL bör därför tas bort.

I artikel 32.1 i viseringskodexen anges när en viseringsansökan ska avslås. När det gäller beviskraven sägs bl.a. att en ansökan ska avslås om sökanden inte kan styrka ändamålet och villkoren för den planerade vistelsen eller om det föreligger rimliga tvivel på äktheten hos ingivna handlingar. En annan grund för avslag enligt samma artikel är att det förekommer rimliga tvivel angående sökandens avsikt att lämna medlemsstaternas territorium när den sökta viseringen löper ut. Vid prövningen av en ansökan om enhetlig visering ska enligt artikel 21.1 i viseringskodexen särskild uppmärksamhet ägnas åt att bedöma huruvida sökanden utgör en risk för olaglig invandring eller en risk för medlemsstaternas säkerhet och huruvida sökanden har för avsikt att lämna medlemsstaternas territorium när den visering som sökanden ansökt om löper ut.

I 3 kap. 2 § andra stycket UtlL finns en bevisregel som tillkom i samband med 2005 års utlänningslag. Bestämmelsen är en kodifiering av då gällande praxis. Om det vid en samlad bedömning framstår som sannolikt att avsikten med vistelsen är en annan än den uppgivna eller att utlänningen inte kommer att lämna Sverige eller Schengenstaternas territorium efter viseringstidens utgång, får enligt bestämmelsen en enhetlig visering inte beviljas.

Juridiska fakulteten vid Lunds universitet anser att formuleringen i artikel 32.1 viseringskodexen att sökanden ska styrka ändamålet och villkoren för vistelsen kommer att uppfattas som en skärpning av beviskravet vilket inte skulle motsvara den EU-rättsliga lagstiftarens avsikt och att bestämmelsen i 3 kap. 2 § andra stycket UtlL därför bör vara kvar. Ett viktigt syfte med införandet av viseringskodexen är att harmonisera medlemsstaternas handläggning av viseringsärenden. Av skäl 22 till viseringskodexen framgår bl.a. att anvisningar bör utarbetas för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av kodexen på operativ nivå. Sådana anvisningar har också beslutats genom kommissionens beslut av den 19 mars 2010 om införande av en handledning för handläggning av viseringsansökningar och ändring av utfärdade viseringar. Regeringen – som inte delar juridiska fakultetens farhåga om hur beviskravet kommer att uppfattas – anser inte att det är förenligt med viseringskodexen att Sverige ställer upp nationella beviskrav. Vilka beviskrav som ska gälla vid tillämpning av viseringskodexen är en fråga om tolkning av viseringskodexens bestämmelser. Den tolkningen måste överlämnas till rättstillämpningen och är ytterst en fråga för EU-domstolen.

7.6 Beslut om visering av behörig myndighet i en Schengenstat

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 3 kap. 3 § UtlL, som anger att enhetliga viseringar som utfärdats av behöriga myndigheter i en annan Schengenstat gäller i Sverige, tas bort.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har yttrat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 5 i viseringskodexen framgår vilken medlemsstat som i olika situationer är behörig att pröva en ansökan om visering. Av definitionerna i artikel 2 i viseringskodexen framgår att en enhetlig visering gäller inom samtliga medlemsstaters territorium, att visering med territoriellt begränsad giltighet är giltig endast för en eller flera men inte för alla medlemsstaters territorium och att visering för flygplatstransitering är giltig för transitering genom de internationella transitområdena på en eller flera av medlemsstaternas flygplatser. För att en visering med territoriellt begränsad giltighet ska gälla i en annan medlemsstat än den utfärdande fordras att den aktuella staten medger det.

I 3 kap. 3 § UtlL anges att en enhetlig visering enligt Schengenkonventionen som har utfärdats av en behörig myndighet i någon Schengenstat gäller i Sverige.

En grundläggande förutsättning för en gemensam viseringskodex är att beslut som fattas av en medlemsstat gäller även i övriga medlemsstater. Mot bakgrund av att detta nu framgår direkt av viseringskodexen ska det inte regleras i utlänningslagen. Bestämmelsen i 3 kap. 3 § UtlL bör därför tas bort.

7.7 Nationell visering

Regeringens förslag: Bestämmelserna i 3 kap. 4 § UtlL, som anger förutsättningarna för att bevilja nationell visering, ändras så att det framgår att en sådan visering ska få beviljas om det finns särskilda skäl och endast för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Bestämmelsen i samma paragraf, som anger att övriga Schengenstater ska underrättas när en nationell visering utfärdas, tas bort.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har yttrat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 25 i viseringskodexen regleras utfärdande av visering med territoriellt begränsad giltighet som har en giltighetstid om högst tre månader under en sexmånadersperiod.

Bestämmelserna i 3 kap. 4 § första stycket UtlL har sin grund i artikel 16 i Schengenkonventionen som reglerade territoriellt begränsade Schengenviseringar. Artikel 16 i Schengenkonventionen har upphävts genom viseringskodexen. Territoriellt begränsade Schengenviseringar regleras nu uttömmande i viseringskodexen. Bestämmelserna i 3 kap. 4 § första stycket bör därför tas bort.

I 3 kap. 4 § andra stycket UtlL regleras sådana nationella viseringar som brukar benämnas D-viseringar. De beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Sådana viseringar ger endast tillstånd att resa in i och vistas i Sverige och omfattas inte av viseringskodexen. Däremot

finns en bestämmelse om visering för längre vistelse i artikel 18 i Schengenkonventionen. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 265/2010 om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och av förordning (EG) nr 562/2006 vad gäller rörlighet för personer med visering för längre vistelse har bl.a. bestämmelserna i artikel 18 och 21 i Schengenkonventionen ändrats. Ändringarna trädde i kraft samtidigt som viseringskodexen började tillämpas den 5 april 2010. Av artikel 18 i Schengenkonventionen framgår nu bl.a. att viseringar för längre vistelse ska vara nationella viseringar utfärdade av någon av medlemsstaterna i enlighet med dess nationella lagstiftning eller unionslagstiftningen och att de får ha en giltighetstid om högst ett år. Förutsättningarna för beviljande av nationella viseringar är alltså varje medlemsstats angelägenhet i den mån gemensamma EU-bestämmelser inte beslutats. Av artikel 21 i Schengenkonventionen framgår nu att innehavare av viseringar som utfärdats i enlighet med artikel 18 har samma rätt till fri rörlighet som innehavare av uppehållstillstånd. Nationell visering för längre vistelser än tre månader får enligt gällande svensk rätt endast beviljas om det finns särskilda skäl. Vid införandet av bestämmelsen om nationell visering för längre vistelser, anfördes att särskilda skäl exempelvis kunde vara att det rör sig om nära släktingar som önskar vistas här i landet för släktbesök längre tid än tre månader eller affärsbesök (prop. 2004/05:170 s. 272 f). Någon materiell ändring av förutsättningarna för att bevilja nationella viseringar av nu aktuellt slag är inte avsedd.

Nationella viseringar omfattas inte av viseringskodexen. Därmed finns inte någon skyldighet att underrätta övriga Schengenstater om att en sådan visering utfärdas. Det finns inte heller av någon annan anledning skäl att införa en underrättelseskyldighet i dessa fall. Bestämmelsen i 3 kap. 4 § tredje stycket UtIL, som anger att övriga Schengenstater ska underrättas om en nationell visering utfärdas, bör därför tas bort.

7.8 Beslutande myndigheter

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 3 kap. 5 § UtIL, som anger att beslut om visering meddelas av Migrationsverket, anpassas till viseringskodexen. Bestämmelsen i samma paragraf, som anger att beslut om visering får meddelas av Regeringskansliet, begränsas till att endast avse nationella viseringar.

Utredningens bedömning: Utredningen gör bedömningen att bestämmelserna i 3 kap. 5 § UtIL ska kvarstå oförändrade.

Remissinstanserna: *Rikspolisstyrelsen* anser att det av utlänningslagen bör framgå när en polismyndighet har möjlighet att fatta beslut om visering.

Skälen för regeringens förslag: Viseringsansökningar ska enligt artikel 4.1 i viseringskodexen som huvudregel handläggas av konsulaten, som också ska fatta beslut med anledning av ansökningarna. Med avvikelse från huvudregeln i artikel 4.1 får enligt artikel 4.2 viseringsansökningar vid medlemsstaternas yttre gränser prövas och beslutas av

de myndigheter som ansvarar för personkontroller i enlighet med artiklarna 35 och 36. En medlemsstat kan vidare enligt artikel 4.4 i viseringskodexen begära (eng. require) att andra myndigheter än de som anges i punkterna 1 och 2 ska medverka vid prövningen av och besluten om ansökningarna.

Beslut om visering meddelas enligt 3 kap. 5 § UtlL av Migrationsverket. Enligt samma lagrum får även Regeringskansliet besluta om visering.

Innebörden av artikel 4.4 i viseringskodexen är att en medlemsstat kan ha nationella bestämmelser som anger att andra myndigheter än konsulat och myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns kan handlägga och fatta beslut i viseringsärenden. Migrationsverkets behörighet att besluta i viseringsärenden kan därmed bevaras. Av artikel 4.1 och 4.2 i viseringskodexen framgår att konsulaten och myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns har en självständig på kodexen grundad behörighet att handlägga och besluta i viseringsärenden. Rätten att besluta omfattar både bifall och avslag. Det innebär att en polismyndighet vid yttre gräns har behörighet att handlägga och besluta om viseringar. *Rikspolisstyrelsen* har föreslagit att en bestämmelse som anger när en polismyndighet har rätt att besluta om visering ska föras in i utlänningslagen. Eftersom detta framgår av viseringskodexen bör någon motsvarande bestämmelse inte föras in i utlänningslagen.

Regeringskansliet (Utrikesdepartementet) har enligt nuvarande ordning behörighet att utfärda både Schengenviseringar och nationella viseringar. Antalet viseringar som utfärdas av Regeringskansliet är dock begränsat och avser i huvudsak nationella viseringar som utfärdas med stöd av 3 kap. 4 § UtlL. Regeringskansliets behörighet att besluta om viseringar är i och för sig förenlig med viseringskodexens artikel 4.4. Det saknas dock enligt regeringens mening anledning att Regeringskansliet ska utfärda Schengenviseringar. I de fall Regeringskansliet behöver utfärda viseringar kan nationella viseringar med giltighet överstigande tre månader. Kortare tidsbegränsade uppehållstillstånd kan också utfärdas. Regeringskansliet behöver därför endast kunna utfärda nationella viseringar.

7.9 Bemyndiganden och överenskommelser om representation, m.m.

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 3 kap. 6 § andra stycket UtIL, ändras så att ett organ knutet till Sveriges exportråd endast ska kunna bemyndigas att bevilja om visering. Vidare ändras bestämmelsen i 3 kap. 6 § tredje stycket UtIL så att regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet ska få ingå en överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får besluta om Schengenvisering. Dessutom införs ett nytt fjärde stycke i samma paragraf enligt vilket regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet ska få besluta om samarbete med en extern tjänsteleverantör eller en kommersiell mellanhand i enlighet med viseringskodexen.

Utredningens förslag: Överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens förslag innefattar inte något bemyndigande att ingå överenskommelse med extern tjänsteleverantör eller kommersiell mellanhand.

Remissinstanserna: *Migrationsverket*, *ambassaden London* och *ambassaden Peking* anser att Sverige bör kunna ingå representationsöverenskommelser med andra Schengenstater som även omfattar avslag på viseringsansökningar. *Ambassaden London*, *ambassaden Moskva* och *VisitSweden* anser att det är mycket viktigt att Sverige kan ingå överenskommelser med externa tjänsteleverantörer och kommersiella mellanhänder. *Ambassaden Moskva* och *VisitSweden* påpekar att det kvarstår tekniska problem som måste lösas innan överenskommelser med externa tjänsteleverantörer kan ingås. *Datainspektionen* anser att det vid representation mellan medlemsstater är oklart vilket lands myndighet som har ansvaret för inhämtade uppgifter innan dessa nått behörig myndighet i den representerade medlemsstaten.

Skälen för regeringens förslag

Behöriga myndigheter

Som framgår av avsnitt 7.8 kan en medlemsstat enligt artikel 4.4 i viseringskodexen begära att andra myndigheter än utlandsmyndigheter och myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns ska medverka vid prövningen av och besluten om viseringsansökningar.

Enligt 3 kap. 6 § andra stycket UtIL får regeringen meddela föreskrifter om att ett organ knutet till Sveriges exportråd har rätt att besluta om visering. Ett sådant bemyndigande finns i 3 kap. 11 § UtIF beträffande Sveriges exportråds kontor i Taiwan, som innebär att kontoret får meddela visering. Bemyndigandet i utlänningslagen är alltså vidare än motsvarande bestämmelse i utlänningsförordningen. Enligt regeringens mening är det mindre lämpligt att ett organ som inte är en myndighet

beslutar om avslag på viseringsansökningar. Bemyndigandet bör därför inskränkas till att endast omfatta beviljande av visering.

Överenskommelser om representation

Enligt artikel 8 i viseringskodexen kan en medlemsstat samtycka till att representera en annan medlemsstat som enligt viseringskodexens bestämmelser är behörig att pröva ansökan och utfärda viseringar på den medlemsstatens vägnar. En medlemsstat kan också företräda en annan medlemsstat begränsat till att endast ta emot viseringsansökningar och registrera biometriska kännetecken. Om konsulatet i den representerande medlemsstaten har för avsikt att avslå ansökan ska ansökan enligt huvudregeln överlämnas till de behöriga myndigheterna i den representerade medlemsstaten för beslut i viseringsärendet. Den representerande medlemsstatens konsulat kan även enligt artikel 8 bemyndigas att avslå viseringsansökningar. En bilateral överenskommelse ska då ingås mellan den medlemsstat som representerar en annan medlemsstat och den medlemsstat som representeras. Medlemsstater som saknar eget konsulat i ett tredje land ska sträva efter att ingå överenskommelser om representation i det landet.

Av 3 kap. 6 § tredje stycket UtIL framgår att regeringen får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om enhetlig visering. Begreppet enhetlig visering syftar på enhetlig visering enligt (genom viseringskodexen upphävda) artikel 10 i Schengenkonventionen. Av förarbetena till 3 kap. 6 § tredje stycket UtIL framgår att bemyndigandet endast omfattar positiva beslut (prop. 1999/2000:64 s. 73 f). Regeringen kan alltså med stöd av 3 kap. 6 § UtIL överenskomma med en annan Schengenstat att den staten ska utfärda viseringar för Sveriges räkning men inte att den andra staten avslår ansökningar om visering för Sveriges räkning.

Sverige saknar representation genom en utlandsmyndighet i många tredje länder. I de flesta av dessa länder finns dock någon eller några andra Schengenstater representerade. Med stöd av 3 kap. 6 § UtIL har regeringen därför ingått överenskommelser med en rad Schengenstater om att den statens behöriga myndigheter i det berörda tredje landet får meddela beslut om beviljande av enhetlig visering för Sveriges räkning. För att Sverige ska kunna överlåta åt andra medlemsstater att även avslå ansökningar om visering behöver bemyndigandet i 3 kap. 6 § UtIL utvidgas. Som *Migrationsverket*, *ambassaden London* och *ambassaden Peking* påpekat är det viktigt att bestämmelser införs som gör att representationsbestämmelserna i viseringskodexen kan användas fullt ut. Regeringen anser mot denna bakgrund att bemyndigandet i 3 kap. 6 § tredje stycket bör ändras så att det omfattar såväl positiva som negativa beslut i viseringsärenden. Representation är sedan länge ett reguljärt inslag i Schengensamarbetet som nu regleras i viseringskodexen. Sverige är för närvarande representerat av en annan Schengenstat på 79 orter i världen och representerar andra Schengenstater på 18 orter. De överenskommelser som har ingåtts har ofta gällt en eller ett par orter vilket innebär att överenskommelserna och regeringsbesluten blivit relativt många. Nya och ändrade behov föranleder fortlöpande nya

överenskommelser. Den andra Schengenstaten är ofta beredd att ingå överenskommelsen genom sitt utrikesministerium. Det finns inte någon anledning att upprätthålla ordningen med att beslut om representationsöverenskommelser i varje enskilt fall ska fattas av regeringen. I stället bör även Regeringskansliet kunna fatta sådana beslut efter regeringens bestämmande antingen genom regeringsbeslut eller genom föreskrifter i en förordning.

Såsom *Datainspektionen* påpekat saknas det i viseringskodexen bestämmelser om vilken medlemsstats myndighet som har ansvaret för inhämtade uppgifter innan dessa nått den representerade medlemsstatens myndigheter. Av artikel 8.3 i viseringskodexen framgår dock att mottagandet och överföringen av akter vid representation ska genomföras i enlighet med relevanta uppgiftsskydds- och säkerhetsregler. Vilken medlemsstats myndigheter som är ansvariga får alltså bedömas enligt allmänna regler om behandling av personuppgifter.

Externa tjänsteleverantörer, kommersiella mellanhänder, m.m

I artikel 40.2 b i viseringskodexen föreskrivs att medlemsstaterna ska samarbeta med en eller flera andra medlemsstater inom ramen för det lokala Schengensamarbetet eller genom andra lämpliga kontakter i form av begränsad representation, samlokalisering eller ett gemensamt ansökningscentrum. När dessa typer av samarbete visar sig vara olämpliga kan en medlemsstat enligt artikel 40.3 som en sista utväg välja att samarbeta med en extern tjänsteleverantör. Samarbete med en extern tjänsteleverantör får endast ske under särskilda omständigheter som rör lokala förhållanden såsom att ett stort antal sökande inte gör det möjligt att organisera mottagandet av ansökningar och insamlingen av uppgifter inom rimlig tid och under anständiga förhållanden eller att det inte är möjligt att säkerställa god geografisk täckning av det berörda tredjelandet på något annat sätt.

Om medlemsstaten väljer att samarbeta med en extern tjänsteleverantör ska medlemsstaterna enligt artikel 43.1 i viseringskodexen sträva efter att samarbeta med en extern tjänsteleverantör tillsammans med en eller flera andra medlemsstater utan att det påverkar reglerna om offentlig upphandling och konkurrensreglerna. Samarbetet ska enligt artikel 43.2 baseras på ett rättsligt instrument (samarbetsavtal) som ska uppfylla vissa krav som specificeras närmare i bilaga X till viseringskodexen.

Av artikel 43.4 i viseringskodexen framgår att det endast är konsulaten, aldrig den externa tjänsteleverantören, som kan pröva och besluta om viseringsansökningar. Behörighet att fatta beslut under handläggningen, t.ex. om ansökan ska tas upp till prövning eller inte, kan enligt viseringskodexen inte heller överlåtas till den externa tjänsteleverantören.

Den externa tjänsteleverantören får enligt artikel 43.6 i viseringskodexen ges behörighet att utföra någon eller några av följande uppgifter.

- Tillhandahållande av allmän information om viseringskrav och ansökningsformulär.
- Information till den sökande om de styrkande handlingar som krävs, på grundval av en checklista.

- Insamling av uppgifter och mottagande av ansökningar (inbegripet upptagande av biometriska kännetecken) och överföring av ansökan till konsulatet.
- Uppbörd av viseringsavgiften.
- Hantering av tidsbeställning för personlig inställelse vid konsulatet eller den externa tjänsteleverantören.
- Insamling av resehandlingarna, inbegripet i förekommande fall ett beslut om avslag, från konsulatet och återlämnande av dessa till sökandena.

Schengenländernas samarbete med externa tjänsteleverantörer har numera nått en relativt stor omfattning och förekommer på många orter. De företag som etablerat sig i branschen kan erbjuda viseringssökandena flera fördelar jämfört med ländernas myndigheter, såsom ändamålsenliga, välbelägna lokaler och generösa öppettider. För myndigheterna kan samarbetet vara en lösning på besvärande ordnings- och säkerhetsproblem som följer med tillströmning av ett stort antal viseringssökande till kanslier med otillräckliga ytor och mottagningskapacitet i övrigt. *Ambassaden London*, *ambassaden Moskva* och *VisitSweden* har anfört att det är viktigt att Sverige kan ingå överenskommelser med externa tjänsteleverantörer och att sådana överenskommelser kan vara nödvändiga för att utlandsmyndigheterna ska kunna fullgöra sina skyldigheter på ett ändamålsenligt sätt. Regeringen delar denna bedömning.

Medlemsstaterna kan enligt artikel 45 i viseringskodexen samarbeta med kommersiella mellanhänder när det gäller att ta emot ansökningar. Med kommersiella mellanhänder avses enligt artikel 2.11 en privat byrå som tillhandahåller administrativa tjänster, transportbolag eller resebyrå (researrangör och återförsäljare). Uppgiften att ta upp biometriska kännetecken får enligt viseringskodexen inte överlåtas till kommersiella mellanhänder. Samarbetet med en kommersiell mellanhand ska enligt artikel 45.2 i viseringskodexen grundas på en ackreditering av den aktuella medlemsstatens behöriga myndigheter.

Behörighet att ingå överenskommelser

Viseringskodexen reglerar endast möjligheten för en medlemsstat att under vissa förutsättningar ingå överenskommelser om representation och överenskommelser om samarbete med externa tjänsteleverantörer eller kommersiella mellanhänder. Kodexen behandlar däremot inte vilket organ hos en medlemsstat som är behörigt att ingå sådana överenskommelser. Att fatta beslut i viseringsärenden utgör myndighetsutövning. Även de uppgifter som kan komma att utföras av externa tjänsteleverantörer (och kommersiella mellanhänder) kan innefatta myndighetsutövning. Ett exempel är att externa tjänsteleverantörer kan komma att ta upp biometriska kännetecken. Det finns i utlänningslagen inte någon bestämmelse om samarbete med extern tjänsteleverantör eller kommersiell mellanhand. En bestämmelse som bemyndigar regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet att ingå överenskommelser med externa tjänsteleverantörer eller kommersiella mellanhänder bör därför införas i utlänningslagen. Såsom bl.a. *ambassaden*

Moskva påpekat måste det innan en överenskommelse med en extern tjänsteleverantör ingås finnas tekniska lösningar som bl.a. tillgodoser kraven på datasäkerhet. Även övriga krav som kodexen ställer måste i varje enskilt fall vara uppfyllda.

Eftersom de föreslagna bestämmelserna i 3 kap. 6 § tredje och fjärde styckena UtL innebär att myndighetsutövning kan överlämnas till andra staters behöriga myndigheter och till utländska inrättningar måste riksdagens beslut fattas med iakttagande av bestämmelsen i 10 kap. 8 § regeringsformen. Detta innebär att riksdagens beslut ska fattas med kvalificerad majoritet eller i grundlagsordning (10 kap. 8 § andra stycket och 6 § andra stycket regeringsformen).

7.10 Förutsättningar för återkallelse och upphävande av visering

Regeringens förslag: Tillämpningsområdet för bestämmelserna i 7 kap. 1 och 2 §§ UtL om återkallelse av visering ska begränsas till att avse endast återkallelse av nationell visering. En hänvisning till att det i viseringskodexen finns bestämmelser om upphävande och återkallelse av Schengenvisering införs i 7 kap. 1 § UtL.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har yttrat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 34 i viseringskodexen ska en visering upphävas om det blir uppenbart att villkoren för utfärdande av viseringen inte var uppfyllda vid tidpunkten för utfärdandet. En visering ska återkallas om det blir uppenbart att förutsättningarna för utfärdandet av viseringen inte längre är uppfyllda. En visering kan också återkallas på viseringssinnehavarens begäran.

Enligt 7 kap. 1 § UtL får en visering återkallas för en utlänning som medvetet har lämnat oriktiga uppgifter eller medvetet har förtigit omständigheter som varit av betydelse för att få visering. Därutöver får visering enligt 7 kap. 2 § UtL återkallas, om det finns särskilda skäl för det. Särskilt skäl för att återkalla en visering kan vara att utlänningen redan vid inresan visar sig sakna medel för att klara sitt uppehälle eller ägnar sig åt annan verksamhet i Sverige än som förutsattes när viseringen utfärdades (prop. 1979/80:96 s. 91 och prop. 1988/89:86 s. 63).

Mot bakgrund av att förutsättningarna för upphävande och återkallelse av Schengenviseringar följer direkt av kodexen ska tillämpningsområdet för utlänningslagens bestämmelser om återkallelse begränsas till att avse endast nationella viseringar. För att tydliggöra vad som gäller i fråga om upphörande eller återkallelse av en Schengenvisering bör det i 7 kap. 1 § UtL tas in en hänvisning till att det i viseringskodexen finns sådana bestämmelser.

7.11 Beslutande myndigheter vid beslut om återkallelse och upphävande av visering

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 7 kap. 8 § första stycket UtL om beslutande myndighet vid återkallelse av visering ändras så att återkallelse och upphävande av Schengenvisering utöver vad som följer av viseringskodexen ska få beslutas av Migrationsverket samt att återkallelse av nationell visering ska få beslutas av den myndighet som beviljat viseringen eller av Migrationsverket. Andra stycket samma paragraf ändras så att nationell visering som beslutats av Regeringskansliet endast ska få återkallas av Regeringskansliet.

Utredningens förslag: Överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att bestämmelsen i 7 kap. 8 § UtL ska begränsas till att gälla nationella viseringar.

Remissinstanserna: *Rikspolisstyrelsen* anför att det inte skulle vara konsekvent att låta utlänningslagen innehålla uttryckliga bestämmelser om vilka myndigheter som har att besluta om visering men inte vilka myndigheter som kan besluta om återkallelse och upphävande av visering utöver nationell visering. Rikspolisstyrelsen anser att det är oklart om en polismyndighet kan återkalla eller upphäva en visering som utfärdats av en annan medlemsstat. Vidare anser Rikspolisstyrelsen att en möjlighet för en polismyndighet att i tveksamma fall överlämna en fråga om upphävande eller återkallelse till Migrationsverket bör övervägas.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 34 i viseringskodexen ska en visering som huvudregel återkallas eller upphävas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade viseringen. En visering kan också återkallas eller upphävas av en annan medlemsstats behöriga myndigheter. I så fall ska den utfärdande statens behöriga myndigheter underlättas. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna framgår av artikel 4 i viseringskodexen. Som huvudregel ska viseringsansökningarna prövas av konsulaten. I artikel 4.2 finns en särskild bestämmelse som innebär att ansökningar vid yttre gräns får prövas av de myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns. Genom artikel 55 i viseringskodexen görs en ändring i gränskodexen som innebär en uttrycklig befogenhet för behöriga gränskontrolltjänstemän att i förekommande fall återkalla eller upphäva en visering. Andra myndigheter kan också vara behöriga enligt artikel 4.4. i viseringskodexen men då krävs nationella bestämmelser om detta.

Enligt 7 kap. 8 § första stycket UtL återkallas visering av den myndighet som beviljat viseringen eller av Migrationsverket. Av 7 kap. 8 § andra stycket UtL framgår att en visering som har beviljats av Regeringskansliet endast får återkallas av Regeringskansliet.

Regeringen anser liksom utredningen att det framgår direkt av viseringskodexen att såväl utlandsmyndighet som polismyndighet vid yttre gräns är behörig att återkalla och upphäva Schengenviseringar. Till skillnad från utredningen gör regeringen dock bedömningen att Migrationsverkets behörighet att återkalla och upphäva viseringar inte framgår direkt av viseringskodexen och därför måste regleras i nationell rätt. En sådan bestämmelse skulle kunna införas i förordning men

eftersom övriga återkallelsebestämmelser finns i utlänningslagen bör den placeras i 7 kap. 8 § UtlL. De ändringar som regeringen föreslår i fråga om behörighet att besluta om Schengenviseringar i 3 kap. 5 § UtlL och behörighet att återkalla och upphäva Schengenviseringar i 7 kap. 8 § UtlL kommer att vara överensstämmande och endast reglera den behörighet som inte följer direkt av viseringskodexen. Detta tillvägagångssätt ger den konsekvens i regleringen som *Rikspolisstyrelsen* har efterlyst. Enligt regeringens mening finns inte skäl att i lag reglera möjligheten för polismyndighet att rådfråga Migrationsverket vid återkallelse eller upphävande av visering.

Nationella viseringar bör även fortsättningsvis återkallas av den myndighet som har beviljat viseringen eller av Migrationsverket. Nationella viseringar som beviljats av Regeringskansliet bör endast få återkallas av Regeringskansliet i enlighet med vad som gäller för återkallelse av viseringar utfärdade av Regeringskansliet enligt nuvarande 7 kap. 8 § andra stycket UtlL.

7.12 Motivering av beslut

Regeringens förslag: Tillämpningsområdet för bestämmelserna i 13 kap. 10 § andra stycket UtlL, som behandlar möjligheten att utelämna skälen som ligger till grund för viseringsbeslut, begränsas till att endast avse nationell visering.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att det i 13 kap. 10 § UtlL ska anges att avslagsbeslut beträffande Schengenvisering ska motiveras.

Remissinstanserna: *Ambassaden Moskva* anser att även avslag beträffande nationella viseringar bör motiveras.

Skälen för regeringens förslag: Ett beslut om avslag på en viseringsansökan ska enligt artikel 32.2 i viseringskodexen innehålla de skäl som ligger till grund för avslaget. Skäl för beslutet ska ges med hjälp av ett standardformulär i bilaga VI till viseringskodexen. Detsamma gäller enligt artikel 34.6 för beslut om återkallelse eller upphävande av visering.

Av 13 kap. 10 § andra stycket UtlL framgår att skälen som ligger till grund för ett beslut om visering får utelämnas. För utlämning som omfattas av EES-avtalet eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer utan att vara medborgare i ett EES-land eller i Schweiz, ska dock beslut som går sökanden emot motiveras. Bestämmelsen att beslut om visering inte behöver motiveras utgör ett undantag från den allmänna skyldigheten enligt 20 § förvaltningslagen (1986:223) att motivera beslut som går sökanden emot.

Skyldigheten att motivera avslagsbeslut och beslut om återkallelse eller upphävande av Schengenvisering framgår direkt av viseringskodexen. Beträffande ansökningar där sökanden är familjemedlem till en EES-medborgare eller en medborgare i Schweiz utan att själv vara en sådan medborgare följer av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemed-

lemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (rörlighetsdirektivet) att sökanden ska ges exakt och fullständig information om skälen till avslaget på ansökan. Det innebär enligt regeringens mening att en mer fullständig motivering än enligt standardformuläret ska lämnas i dessa fall. Då även detta torde framgå av viseringskodexen (jfr artikel 1.2) finns inte skäl att lagreglera motivering av beslut om avslag på ansökan om Schengenvisering. Utlänningslagen bör därför i fortsättningen endast reglera motiveringsskyldigheten såvitt avser nationell visering.

Nationell visering beviljas av diskretionära skäl och beslut om avslag på sådan ansökan kan med vissa undantag inte överklagas (se närmare avsnitt 7.13). På grund härav bör skälen till avslagsbeslut kunna utelämnas. Av rörelsedirektivet följer som ovan nämnts att avslagsbeslut för familjemedlemmar till EES-medborgare och medborgare i Schweiz som inte själva är sådana medborgare måste motiveras, vilket bör framgå av lagtexten.

7.13 Rätten att överklaga beslut

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 14 kap. 3 § UtlL, som behandlar överklagande av vissa viseringsbeslut, tas bort. I stället införs en ny paragraf, 14 kap. 5 a §, som anger att en myndighets beslut om avslag på en ansökan om Schengenvisering och beslut om upphävande eller återkallelse av Schengenvisering får överklagas till en migrationsdomstol. Enligt paragrafen får vidare beslut om avslag på en ansökan om nationell visering eller återkallelse av en nationell visering för en utlänning som är familjemedlem till en EES-medborgare utan att själv vara EES-medborgare överklagas till en migrationsdomstol.

Utredningens förslag och bedömning: Överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår en annan lagteknisk lösning.

Remissinstanserna: *Domstolsverket*, *Ambassaden Moskva*, *Länsrätten i Göteborg* (numera Förvaltningsrätten i Göteborg) och *VisitSweden* tillstyrker förslaget att viseringsbeslut ska kunna överklagas. *Länsrätten i Stockholms län* (numera Förvaltningsrätten i Stockholm) har vissa lagtekniska synpunkter och anser att det bör utredas vem som ska vara den enskildes motpart i vissa situationer. *Sveriges Advokatsamfund* anser att sökanden i utlänningslagen bör tillförsäkras en rätt att överklaga samtliga förvaltningsrättsliga beslut i viseringsärenden. *Ambassaden Moskva* anser att även avslagsbeslut beträffande nationella viseringar bör kunna överklagas. *Kammarrätten i Stockholm* anser att det bör klargöras om överklagandemöjligheten omfattar även de fall där en viseringsansökan endast delvis bifalles. *Juridiska fakulteten vid Lunds universitet* anser att det finns behov av kompletterande överväganden vad gäller muntliga inslag i överklagandet.

Skälen för regeringens förslag

Viseringskodexens bestämmelser

Artikel 32 i viseringskodexen behandlar beslut om avslag på ansökningar om Schengenvisering. Sådana beslut ska en sökande enligt artikel 32.3 ha rätt att överklaga. Överklagandet ska lämnas in till den medlemsstat som har fattat det slutliga avslagsbeslutet och handläggas i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning.

Av artikel 34.7 i viseringskodexen framgår att en sökande även ska ha rätt att överklaga beslut om upphävande eller återkallelse av visering, om inte viseringen återkallas på viseringsinnehavarens begäran enligt artikel 34.3. Överklagande av återkallande eller upphävande av visering ska riktas mot den medlemsstat som fattade beslutet och i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Bestämmelserna om överklagande ska enligt artikel 35.7 i viseringskodexen tillämpas även beträffande ansökningar om sådana viseringar som utfärdas vid de yttre gränserna.

Nationella bestämmelser

En förvaltningsmyndighets beslut enligt utlänningslagen får överklagas endast i de fall som särskilt anges i 14 kap. utlänningslagen. När det gäller viseringar finns endast en bestämmelse om överklagande. Den avser sökande som är familjemedlem till en EES-medborgare eller medborgare i Schweiz utan att själv vara EES-medborgare eller medborgare i Schweiz. För sådana utläningar föreskrivs i 14 kap. 3 § UtLL att Migrationsverkets beslut får överklagas till en migrationsdomstol om beslutet innebär ett avslag på en ansökan om visering eller återkallelse av visering. Andra beslut i viseringsärenden kan alltså inte överklagas. En migrationsdomstols beslut överklagas enligt 16 kap. 9 § UtLL till Migrationsöverdomstolen. Prövningstillstånd krävs enligt 16 kap. 11 § UtLL vid överklagande av en migrationsdomstols beslut.

Nya överklagandebestämmelser i utlänningslagen

För att den svenska lagstiftningen ska vara förenlig med viseringskodexen krävs kompletterande lagstiftning om överklagande. Ett alternativ skulle vara att följa utlänningslagens nuvarande systematik där rätten till överklagande inte bara följer särskilt angivna typer av beslut utan även vilken myndighet som fattat det beslut som överklagas. Den ordningen föreslår utredningen. Behörigheten för utlandsmyndigheterna och de myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns att besluta i Schengenviseringsärenden följer emellertid direkt av viseringskodexens bestämmelser i artikel 4.1 och 4.2 och inte av utlänningslagen. Dessa myndigheter kommer att fatta beslut i flertalet ärenden om Schengenvisering. Eftersom det inte framgår av utlänningslagen att utlandsmyndigheter och myndigheter som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns har behörighet att besluta om Schengenvisering är det enligt regeringens mening mer ändamålsenligt att följa viserings-

kodexens systematik och i lagen endast ange vilka beslut som får överklagas. Bestämmelsen om överklagande av vissa av Migrationsverkets beslut om visering i 14 kap. 3 § UtLL bör därför tas bort och en ny bestämmelse om överklagande av beslut om Schengenvisering införs.

Rätten att överklaga beslut om avslag på ansökan om visering och beslut om återkallelse eller upphävande av visering för en utlänning som är familjemedlem till en EES-medborgare eller medborgare i Schweiz utan att själv vara EES-medborgare eller medborgare i Schweiz följer av rörlighetsdirektivet. Mot den bakgrunden bör det av utlänningslagen framgå att denna kategori kan överklaga avslagsbeslut och beslut om återkallelse även avseende nationella viseringar.

Migrationsdomstolens beslut kan överklagas till Migrationsöverdomstolen i enlighet med vad som framgår av 16 kap. 9 § UtLL. Prövningstillstånd krävs vid överklagande av migrationsdomstolens beslut.

Vilka beslut får överklagas?

Att avslag på viseringsansökningar samt beslut om upphävande respektive återkallande av viseringar måste kunna överklagas framgår av artiklarna 32.3, 34.7 och 35.7 i viseringskodexen. Artikel 36 innehåller bestämmelser om sjömansviseringar som utfärdas vid den yttre gränsen. I artikel 36 finns dock ingen bestämmelse om överklagande. *Sveriges Advokatsamfund* har anfört att samtliga förvaltningsrättsliga beslut i viseringsärenden bör kunna överklagas. *Kammarrätten i Stockholm* har efterfrågat ett klargörande om rätten att överklaga även omfattar de fall där en viseringsansökan endast delvis bifalles. Av viseringskodexen framgår att sökanden ska ge in en ansökan om Schengenvisering i enlighet med bilaga I till viseringskodexen. Resans huvudsakliga syfte ska anges i formuläret. Om en enhetlig, en territoriellt begränsad eller en visering för flygplatstransitering ska utfärdas, för vilken tid viseringen ska utfärdas eller om ansökan ska avslås, avgörs av den myndighet som prövar ansökan. Enligt viseringskodexen ska sökande som fått avslag på sin viseringsansökan ha rätt att överklaga. Rätten att överklaga omfattar endast avslagsbeslut och inte beslut om att ansökan inte tas upp till prövning eller beslut om olika handläggningsåtgärder. Om ett beslut som innebär att sökanden beviljats visering i en annan form eller för en kortare tidsperiod än han eller hon önskat är att betrakta som ett beslut om avslag är en fråga om tolkning av viseringskodexen. En sådan tolkning kan inte avgöras i nationell lagstiftning utan måste överlämnas till rättstillämpningen och är ytterst en fråga för EU-domstolen. En visering som utfärdas vid yttre gräns för sjömän i transit är en Schengenvisering och bör kunna överklagas på samma sätt som övriga sådana viseringar även om det inte framgår uttryckligen av viseringskodexen.

En Schengenvisering kan också förlängas i enlighet med artikel 33 i viseringskodexen. I artikel 33 finns inte någon bestämmelse om överklagande för det fall viseringen inte förlängs. Beslut att inte förlänga en Schengenvisering omfattas därmed inte av rätten att överklaga.

Regeringen anser att en rätt att överklaga sådana beslut inte bör införas i utlänningslagen.

Av artikel 34 i viseringskodexen framgår att beslut om upphävande eller återkallelse av en Schengenvisering måste kunna överklagas.

Ambassaden Moskva anser att avslag på ansökan om nationell visering ska kunna överklagas. Eftersom nationella viseringar inte omfattas av viseringskodexens bestämmelser finns inget krav på att avslagsbeslut ska kunna överklagas. Vid planerad kortare vistelse som överstiger tre månader ska en tredjelandsmedborgare som huvudregel ansöka om tidsbegränsat uppehållstillstånd. Nationell visering kan beviljas av diskretionära skäl, bl.a. när förutsättningarna för beviljande av ett tidsbegränsat uppehållstillstånd inte är uppfyllda. Med hänsyn till den nationella viseringens diskretionära karaktär anser regeringen inte att en rätt att överklaga beslut om avslag på en ansökan om nationell visering bör införas i utlänningslagen. Av rörelsedirektivet följer dock att avslagsbeslut för familjemedlemmar till EES-medborgare och medborgare i Schweiz som inte själva är sådana medborgare måste kunna överklagas.

Vem är motpart?

Av 7 a § förvaltningsprocesslagen (1971:291) framgår att om en enskild överklagar en förvaltningsmyndighets beslut ska den myndighet som först beslutade i saken vara den enskildes motpart i domstol. Detta innebär att en utlandsmyndighet, polismyndighet eller Migrationsverket är den enskildes motpart när beslut om visering överklagas till migrationsdomstol. Även annan myndighet som har bemyndigats att besluta om visering enligt 3 kap. 6 § första stycket UtIL kan komma att uppträda som motpart till den enskilde i viseringsärenden. *Länsrätten i Stockholms län* har anfört att det bör utredas vem som är utlänningens motpart när ett beslut om avslag fattats av Sveriges exportråd eller av en annan stats behöriga myndighet. Som angivits ovan i avsnitt 7.9 kommer organ knutet till Sveriges exportråd endast att kunna bemyndigas att bevilja visering. Dess beslut kan därför inte överklagas. Om en annan medlemsstat representerar Sverige och i denna egenskap avslår en ansökan om visering ska överklagandet riktas mot den medlemsstaten. Svensk domstol kommer alltså inte att pröva ansökningar som beslutats av andra medlemsstaters myndigheter.

Handläggning av överklaganden

Huvudregeln vid handläggning av mål i migrationsdomstol och Migrationsöverdomstolen är enligt 16 kap. 5 § första stycket UtIL att förfarandet är skriftligt. Enligt andra stycket samma paragraf får det ingå muntlig förhandling beträffande viss fråga, när det kan antas vara till fördel för utredningen eller främja ett snabbt avgörande av målet. Muntlig förhandling ska enligt tredje stycket hållas i migrationsdomstol om utlänning som för talan i målet begär det samt förhandlingen inte är obehövlig och inte heller särskilda skäl talar mot det.

Juridiska fakulteten vid Lunds universitet anser att det finns ett behov av kompletterande överväganden om hur muntliga inslag ordnas tekniskt och i vilka fall rekvisiten för muntliga inslag i migrationsdomstolen kan

tänkas vara uppfyllda. De grunder som en viseringsansökan kan avslås på framgår av artikel 32 i viseringskodexen. Förutsättningarna för upphävande och återkallande av visering anges i artikel 34. I de allra flesta fall kommer domstolens prövning att vara inriktad på att bedöma om sökanden genom olika ingivna handlingar uppfyllt kravet för att beviljas visering. Till detta kommer att viseringsmål bör handläggas skyndsamt och att utlänningen befinner sig utomlands i avvaktan på att viseringsmålet prövas och därför inte kan infinna sig vid en förhandling i svensk domstol. Samma förhållande föreligger redan beträffande ansökningar om uppehållstillstånd där sökanden befinner sig utomlands. Regeringen gör bedömningen att det i viseringsmål endast i yttersta undantagsfall kan finnas skäl för muntlig förhandling i domstol. Om muntliga uppgifter i något fall behövs finns olika tekniska lösningar, t.ex. telefon- och videoförhör. Regeringen anser att det inte finns skäl att med anledning av överklagande av viseringsärenden på nytt överväga frågan om muntlighet i migrationsdomstol.

7.14 Behörig domstol

Regeringens förslag: En bestämmelse som upplyser om regeringens behörighet att meddela föreskrifter om behörig migrationsdomstol för viseringsmål tas in i utlänningslagen.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens bedömning. Utredningen föreslår dock ett bemyndigande i utlänningslagen som ger regeringen rätt att bestämma vilken domstol som ska vara behörig att handlägga viseringsärenden.

Remissinstanserna: *Kammarrätten i Stockholm, Länsrätten i Stockholms län* (numera Förvaltningsrätten i Stockholm), *Länsrätten i Göteborg* (numera Förvaltningsrätten i Göteborg) och *Migrationsverket* tillstyrker förslaget. *Länsrätten i Skåne län* (numera Förvaltningsrätten i Malmö) och *Domstolsverket* anser att viseringsmål bör handläggas vid samtliga tre migrationsdomstolar.

Skälen för regeringens förslag: Enligt 16 kap. 1 § UtL är de förvaltningsrätter som regeringen bestämmer migrationsdomstolar. Vilka förvaltningsrätter som är migrationsdomstolar och deras domsområden regleras i förordningen (1977:937) om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m. Regeringen har i flera sammanhang uttalat att koncentration av måltyper till en viss domstol som huvudregel bör undvikas (jfr t.ex. prop. 2008/09:165 s. 105). Målen bör därför handläggas av samtliga migrationsdomstolar, om det inte på grund av målens speciella karaktär finns anledning att låta endast en av domstolarna handlägga dem. Enligt regeringen finns det inget behov av sådan särskild kompetens vid handläggningen av viseringsmål i domstol som skulle motivera koncentration av denna måltyp till en av de tre migrationsdomstolarna. För att endast en migrationsdomstol ska handlägga viseringsmål talar dock svårigheten att fördela målen mellan de tre migrationsdomstolarna, eftersom den absoluta merparten av besluten fattas på beskickningar utomlands som saknar naturlig geografisk koppling till

någon domstol. Att tillskapa en reglering som fördelar överklagandena mellan migrationsdomstolarna utifrån t.ex. vilken beskickning som har meddelat det överklagade beslutet eller vilken världsdel ansökan görs i är svårt och det finns heller inte underlag för att välja en sådan lösning i detta lagstiftningsärende. Regeringen anser mot denna bakgrund att det i fråga om viseringsmål finns skäl att frånga vad som normalt gäller för utlänningsmål i fråga om antalet behöriga migrationsdomstolar och inledningsvis låta endast en av migrationsdomstolarna handlägga dessa mål. Föreskrifter om behörig migrationsdomstol för viseringsmål bör meddelas i förordning. Om förslaget om en utvidgad möjlighet att överklaga viseringsbeslut skulle leda till ett mycket stort antal mål, kan det bli aktuellt att på nytt överväga frågan.

8 Ekonomiska konsekvenser

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i viseringskodexen om överklagande av beslut i viseringsärenden leder till en kostnadsökning för domstolarna med 17 miljoner kronor för år 2011 och därefter med 25 miljoner kronor årligen. Regeringen har i 2011 års budgetproposition föreslagit hur dessa kostnader ska finansieras. Kostnaderna för Migrationsverket, utrikesrepresentationen och polismyndigheterna är marginella och kan finansieras inom befintliga anslag.

Utredningens bedömning: Viseringskodexens bestämmelser om rätt att överklaga leder till en årlig kostnadsökning med sammanlagt 27,5 miljoner kronor, varav 25 miljoner kronor för domstolsväsendet och 2,5 miljoner kronor för utrikesrepresentationen

Remissinstanserna: *Kammarrätten i Stockholm* anser att utredningens bedömning av hur många beslut som kan komma att överklagas är väl försiktig. *Länsrätten i Stockholms län* (numera Förvaltningsrätten i Stockholm) framhåller att utredningens beräkningar av antalet överklagade beslut i viseringsärenden bygger på antaganden och därför får anses mycket osäkra. *Domstolsverket* har inga erinringar mot beräkningarna av de ekonomiska konsekvenserna vad gäller anslaget Domstolsprövning i utlänningsärenden. Däremot anser verket att åtminstone en viss ökning av kostnaderna för översättning kommer att uppstå. *Ambassaden London* framhåller att överklagandeärendena medför att en ny börda läggs på utlandsmyndigheterna, vilket måste beaktas i resurstilldelningen. *Ambassaden Moskva* anser att utlandsmyndigheternas kostnader för att hantera ett överklagande kan bli betydligt högre än utredningens beräkningar.

Skälen för regeringens bedömning: Förslaget att beslut om avslag på viseringsansökningar ska kunna överklagas till migrationsdomstol och Migrationsöverdomstolen innebär att domstolarna får en ökad måttillströmning. Detta innebär ökade kostnader.

Antalet viseringsärenden beräknas under år 2011 att uppgå till totalt 220 000. Av dessa ansökningar kan cirka 3 000 antas bli överlämnade till

Migrationsverket. Andelen avslagsbeslut för utlandsmyndigheterna beräknas uppgå till 8 procent vilket innebär att de beräknas fatta 17 000 beslut om avslag. Migrationsverket antas fatta 1 200 beslut om avslag. Överklagandefrekvensen i olika typer av utlänningsärenden och förvaltningsärenden på andra områden varierar. Av de Schengenstater som redan nu har ett system för överklagande av beslut i viseringsärenden varierar överklagandefrekvensen kraftigt. I Nederländerna överklagas 22 procent av avslagsbesluten medan endast 11 procent överklagas i Norge. Mot bakgrund av ovanstående gör utredningen bedömningen att överklagandefrekvensen till migrationsdomstol kommer att uppgå till i genomsnitt cirka 20 procent. Det totala antalet viseringsmål som kommer att handläggas årligen av migrationsdomstolen skulle utifrån det antagandet uppgå till cirka 3 600. Utredningen bedömer att högst 500 överklaganden kommer att handläggas av Migrationsöverdomstolen per år. *Länsrätten i Stockholms län* framhåller att beräkningarna av antalet överklagade beslut i viseringsärenden bygger på antaganden och därför får anses mycket osäkra. Regeringen instämmer i att det är svårt att uppskatta hur många som väljer att överklaga ett avslag på en viseringsansökan men finner ingen anledning att frånga utredningens bedömning.

Det finns ingen möjlighet att finansiera kostnadsökningen för domstolsväsendet genom en höjning av viseringsavgifterna. Regeringen anser därför att en omfördelning bör ske inom utgiftsområde 8 Migration så att domstolarna på ett effektivt sätt ska kunna uppfylla Sveriges förpliktelser enligt viseringskodexen. Bestämmelsen om rätt att överklaga viseringsbeslut ska tillämpas från den 5 april 2011. Under år 2011 beräknar regeringen att kostnaderna för domstolarna kommer att uppgå till 17 miljoner kronor och därefter till 25 miljoner kronor per år.

Därutöver kommer Migrationsverket, utlandsmyndigheterna och polismyndigheter att få vissa ökade kostnader i samband med handläggning av överklaganden. Regeringen bedömer dock att dessa kostnadsökningar är marginella och att de bör rymmas inom respektive myndighets förvaltningsanslag. Genom viseringskodexen införs rutiner på utlandsmyndigheterna som syftar till att förenkla handläggningen och på sikt sänka kostnaderna. Regeringen delar därför inte *Ambassaden Moskvas* uppfattning att utlandsmyndigheternas kostnader kan bli betydligt högre än beräknat.

Övriga förslag i denna lagrådsremiss bedöms inte leda till några kostnadsökningar.

9 Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: De föreslagna författningsändringarna ska träda i kraft den 1 juli 2011.

Regeringens bedömning: Det behövs inga övergångsbestämmelser.

Utredningens förslag: –

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har yttrat sig särskilt i dessa delar.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: När viseringsutredningen lämnade sitt delbetänkande hade viseringskodexen ännu inte publicerats i Europeiska Unionens officiella tidning och därmed ännu inte trätt i kraft. Utredningen lämnade därför inte något förslag avseende ikraftträdande. Viseringskodexen trädde därefter i kraft den 5 oktober 2009 och ska, förutom överklagandebestämmelserna, tillämpas från och med den 5 april 2010. Bestämmelserna om överklagande ska tillämpas från och med den 5 april 2011. Lagförslagen bör därför träda i kraft så snart som möjligt, dvs. den 1 juli 2011.

Det finns inte något behov av övergångsbestämmelser.

10 Författningskommentar

Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)

1 kap.

4 a § *Med Schengenvisering avses i denna lag en visering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex).*

Paragrafen, som är ny, anger vad som i lagen avses med begreppet Schengenvisering. Övervägandena finns i avsnitt 7.2.

Med Schengenvisering avses enligt paragrafen en visering enligt viseringskodexen, dvs. en visering för planerad vistelse som inte varar längre än tre månader under en sexmånadersperiod. En sådan visering kan vara en enhetlig visering som gäller inom medlemsstaternas hela territorium, en visering med territoriellt begränsad giltighet eller en visering för flyplatstransitering.

2 kap.

3 § En utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska ha *Schengenvisering eller nationell visering*, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt.

Paragrafen behandlar i vilka fall en utlänning ska ha visering för inresa och vistelse i Sverige. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

I paragrafen görs ett förtydligande av att det för inresa och vistelse i Sverige krävs Schengenvisering eller nationell visering. Vilka tredjelandsmedborgare som är viseringspliktiga framgår av rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Att utlänningar med uppehållstillstånd eller nationell visering utfärdade i en annan EES-stat, Schweiz eller Liechtenstein har fri rörlighet under vissa förutsättningar framgår av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 265/2010 av den 25 mars 2010 om ändring av konventionen om

tillämpning av Schengenavtalet och av förordning (EG) nr 562/2006 vad gäller rörlighet för personer med visering för längre vistelse. Det finns även andra EU-rättsakter som behandlar rätten till fri rörlighet för utländska medborgare.

3 kap.

1 § *Villkor för beviljande av Schengenvisering finns i viseringskodexen.*

Paragrafen behandlar Schengenvisering. Övervägandena finns i avsnitt 7.4.

Paragrafen innehåller en hänvisning till viseringskodexens bestämmelser.

4 § *Om det finns särskilda skäl får nationell visering beviljas. En sådan visering ger tillstånd att resa in i och vistas i Sverige. Viseringen får endast beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Den får beviljas för längre tid än utlänningens pass gäller endast när det finns särskilda skäl.*

Paragrafen behandlar nationell visering. Övervägandena finns i avsnitt 7.7.

En nationell visering omfattas inte av viseringskodexen. Den ger endast tillstånd att resa in i och vistas i Sverige. En sådan visering får endast beviljas om det finns särskilda skäl. Särskilda skäl kan t.ex. vara att sökanden önskar besöka nära släktingar i Sverige under längre tid än tre månader eller att en Schengenvisering för tid understigande tre månader av någon orsak inte kan utfärdas. Nationell visering får endast beviljas för längre tid än tre månader. Den får dock inte beviljas för längre tid än ett år.

5 § *Beslut om Schengenvisering får utöver vad som följer av viseringskodexen meddelas av Migrationsverket. Beslut om nationell visering får meddelas av Migrationsverket och Regeringskansliet.*

Paragrafen anger vilka myndigheter som får meddela beslut om visering. Övervägandena finns i avsnitt 7.8.

Av artikel 4.1 jämförd med artikel 2.9 i viseringskodexen framgår att beskickningar och karriärkonsulat får meddela beslut om Schengenvisering. Av artikel 4.2 i viseringskodexen framgår att myndighet som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns har samma behörighet vid gränsen. Den föreslagna paragrafen innebär att även Migrationsverket får besluta om Schengenvisering och nationell visering samt att Regeringskansliet får besluta om nationell visering.

6 § *Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, Migrationsverket får meddela föreskrifter om att andra myndigheter har rätt att besluta om visering.*

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett organ som är knutet till Sveriges exportråd har rätt att bevilja visering.

Regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får besluta om Schengenvisering.

Regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet får besluta om samarbete med en extern tjänsteleverantör eller med en kommersiell mellanhand i enlighet med viseringskodexen.

Paragrafen innehåller bemyndiganden om viseringar, om överenskommelser med andra Schengenstater och om samarbete med externa tjänsteleverantörer och kommersiella mellanhänder. Övervägandena finns i avsnitt 7.9.

Andra stycket ändras så att organ knutna till Sveriges exportråd endast kan bemyndigas att bevilja viseringar.

Tredje stycket ändras så att det framgår att regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet kan ingå överenskommelser om representation i enlighet med artikel 8 i viseringskodexen och att dessa överenskommelser även kan omfatta rätten att avslå viseringsansökningar.

Av fjärde stycket, som är nytt, framgår att regeringen eller, efter regeringens bestämmande, Regeringskansliet får besluta om samarbete med en extern tjänsteleverantör i enlighet med artikel 43 i viseringskodexen och med en kommersiell mellanhand i enlighet med artikel 45 i viseringskodexen.

7 kap.

1 § *Nationell* visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd får återkallas för en utlänning som medvetet har lämnat oriktiga uppgifter eller medvetet har förtigit omständigheter, som varit av betydelse för att få tillståndet.

I viseringskodexen finns bestämmelser om upphävande och återkallelse av Schengenvisering.

Om utlänningen har vistats här i landet i mer än fyra år med uppehållstillstånd när frågan om återkallelse prövas av den myndighet som först beslutar i saken, får uppehållstillståndet återkallas enligt första stycket endast om det finns synnerliga skäl för det.

Paragrafen innehåller bestämmelser om återkallelse av visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd. Övervägandena finns i avsnitt 7.10.

Första stycket ändras såvitt avser visering. Ändringen innebär att bestämmelsen endast omfattar återkallelse av nationell visering.

I andra stycket, som är nytt, finns en upplysningsbestämmelse som anger att det i viseringskodexen finns bestämmelser om upphävande och återkallelse av Schengenvisering.

2 § Utöver vad som sägs i 1 § får *nationell* visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd återkallas, om det finns särskilda skäl för det.

Upphållstillstånd får dock återkallas enligt första stycket endast för en utlänning som ännu inte har rest in i Sverige.

Paragrafen innehåller bestämmelser om återkallelse av visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd. Övervägandena finns i avsnitt 7.10.

Första stycket ändras såvitt avser visering. Ändringen innebär att bestämmelsen endast omfattar återkallelse av nationell visering.

8 § Återkallelse av uppehållstillstånd och arbetstillstånd beslutas av Migrationsverket. *Återkallelse och upphävande av Schengenvisering får utöver*

vad som följer av viseringskodexen beslutas av Migrationsverket. Återkallelse av nationell visering beslutas av den myndighet som har beviljat viseringen eller av Migrationsverket.

Uppehållstillstånd eller nationell visering som har beviljats av Regeringskansliet får återkallas endast av Regeringskansliet.

Paragrafen reglerar vilka myndigheter som är behöriga att återkalla och upphäva beslut om visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd. Övervägandena finns i avsnitt 7.11.

Av viseringskodexen framgår att utlandsmyndighet och, vid yttre gräns, myndighet som ansvarar för personkontroller är behöriga att besluta om återkallelse och upphävande av Schengenvisering. Första stycket andra meningen, som är ny, innebär att även Migrationsverket får fatta sådana beslut. Första stycket tredje meningen ändras så att den endast omfattar återkallelse av nationell visering.

Andra stycket ändras såvitt avser visering. Ändringen innebär att bestämmelsen endast avser återkallelse av nationell visering.

13 kap.

10 § Ett beslut i fråga om uppehållstillstånd eller om tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige skall alltid innehålla de skäl som ligger till grund för beslutet.

Vid beslut i fråga om nationell visering eller arbetstillstånd får skälen som ligger till grund för beslutet utelämnas. En utlänning har dock alltid rätt till motivering av ett beslut i fråga om nationell visering, om beslutet går utlänningen emot och utlänningen omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer, utan att vara medborgare i en EES-stat eller i Schweiz.

Paragrafen behandlar motivering av beslut. Övervägandena finns i avsnitt 7.12.

Andra stycket ändras så att paragrafen endast omfattar motivering av nationell visering. Att beslut om avslag på en ansökan om Schengenvisering och beslut om återkallelse eller upphävande av en Schengenvisering ska motiveras framgår av viseringskodexen. Ändringen i sista meningen är endast språklig.

14 kap.

3 § Migrationsverkets beslut får överklagas till en migrationsdomstol, om beslutet innebär

- avvisning eller utvisning,
- avslag på en ansökan om uppehållstillstånd eller om tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige, eller
- återkallelse av ett uppehållstillstånd eller av tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige.

Migrationsverkets beslut om avslag på en ansökan om arbetstillstånd eller beslut om återkallelse av arbetstillstånd får överklagas till en migrationsdomstol, om frågan om tillstånd har behandlats i samband med ett beslut om avvisning eller utvisning.

Paragrafen behandlar överklagande av Migrationsverkets beslut. Övervägandena finns i avsnitt 7.13.

Bestämmelsen i *första stycket* om överklagande av Migrationsverkets beslut om avslag på en ansökan om visering eller återkallelse av visering för en utlänning som är anhörig till en EES-medborgare eller medborgare i Schweiz utan att själv vara EES-medborgare eller medborgare i Schweiz, tas bort. Bestämmelser om överklagande av beslut om avslag på en ansökan om nationell visering eller återkallelse av sådan visering finns i 5 a §.

Visering

5 a § *En myndighets beslut om avslag på ansökan om Schengenvisering eller om upphävande eller återkallelse av Schengenvisering, får överklagas till en migrationsdomstol.*

En myndighets beslut om avslag på ansökan om nationell visering eller återkallelse av nationell visering för en utlänning som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer, utan att vara medborgare i en EES-stat eller i Schweiz får överklagas till en migrationsdomstol.

Paragrafen, som är ny, reglerar överklagande av beslut om visering. Övervägandena finns i avsnitt 7.13.

I *första stycket* anges att beslut om avslag på ansökan om Schengenvisering får överklagas till en migrationsdomstol. Bestämmelsen omfattar avslagsbeslut som fattats av utlandsmyndighet, myndighet som ansvarar för personkontroller vid yttre gräns, Migrationsverket och eventuella andra myndigheter som har bemyndigats med stöd av 3 kap. 6 § första stycket UtL. Endast beslut om avslag på en ansökan får överklagas. Beslut att inte ta upp en ansökan till prövning och beslut under handläggningen, t.ex. att kalla sökanden till intervju, får inte överklagas. Däremot får beslut om återkallelse eller upphävande av Schengenvisering överklagas. Bestämmelsen omfattar alla typer av Schengenviseringar dvs. enhetlig visering, territoriellt begränsad visering och visering för flygplatstransitering.

Andra stycket behandlar överklagande av beslut om avslag på ansökan om nationell visering och beslut om återkallelse av nationell visering. Sådana beslut kan endast överklagas om sökanden är familjemedlem till en EES-medborgare utan att själv vara EES-medborgare. Övriga personkategorier kan inte överklaga ett beslut om avslag på ansökan om nationell visering.

16 kap.

1 § Regeringen meddelar föreskrifter om vilka förvaltningsrätter som ska vara migrationsdomstolar och *vilken migrationsdomstol som är behörig att pröva säkerhetsärenden. Regeringen meddelar även föreskrifter om behörig migrationsdomstol för viseringsmål.* Migrationsöverdomstol är Kammarrätten i Stockholm.

Om migrationsdomstol och Migrationsöverdomstolen och förfarandet i dessa gäller vad som allmänt är föreskrivet om förvaltningsrätt och kammarrätt och rättskipningen i dessa, om inte något annat följer av denna lag.

Bestämmelsen innehåller bestämmelser om migrationsdomstolar och Migrationsöverdomstolen. Övervägandena finns i avsnitt 7.14.

I *första stycket* har tagits in en upplysning om att regeringen meddelar föreskrifter om behörig migrationsdomstol för viseringsmål. Övriga ändringar är endast språkliga.

I

(Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och som ska offentliggöras)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 810/2009

av den 13 juli 2009

om införande av en gemenskapskodex om viseringar

(viseringskodex)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 62.2 a och b ii,

med beaktande av kommissionens förslag,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 61 i fördraget bör upprättandet av ett område med fri rörlighet för personer åtföljas av åtgärder avseende kontroller vid yttre gränser, asyl och invandring.
- (2) Enligt artikel 62.2 i fördraget ska genom åtgärder som avser passage av medlemsstaternas yttre gränser fastställas regler om visering för vistelser som inte är avsedda att vara längre än tre månader, inbegripet förfaranden och villkor för medlemsstaternas utfärdande av viseringar.
- (3) När det gäller viseringspolitik är införandet av ett gemensamt regelverk, särskilt genom konsolidering och utveckling av regelverket (relevanta bestämmelser i Schengenkonventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 ⁽²⁾ och i de gemensamma konsulära anvisningarna ⁽³⁾), ett av de viktigaste inslagen för att ytterligare utveckla den gemensamma viseringspolitiken som en del av ett mångsidigt system som syftar till att underlätta lagligt resande och ta itu med olaglig invandring genom ytterligare harmonisering av nationell lagstiftning

och hanteringsförfaranden vid lokala konsulära beskickningar", som det definieras i Haagprogrammet för stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen ⁽⁴⁾.

- (4) Medlemsstaterna bör för viseringsändamål vara närvarande eller företrädare i alla tredjeländer vilkas medborgare är skyldiga att inneha visering. Medlemsstater som saknar eget konsulat i ett bestämt tredjeland eller i en viss del av ett bestämt tredjeland bör bemöda sig om att ingå överenskommelser om representation för att undvika en orimligt stor ansträngning från de viseringssökandes sida för att få tillgång till ett konsulat.
- (5) Det är nödvändigt att införa regler om transitering genom det internationella transitområdet på flygplatser för att bekämpa olaglig invandring. Medborgare från tredjeländer som finns upptagna på en gemensam förteckning bör därför vara skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering. I akuta situationer med massiv tillströmning av olagliga invandrare, bör dock medlemsstaterna ges möjlighet att ställa ett sådant krav för medborgare i andra tredjeländer än de som anges i den gemensamma förteckningen. Medlemsstaternas enskilda beslut bör ses över årligen.
- (6) Arrangemangen för att ta emot sökande bör vara utformade på ett sätt som visar vederbörlig respekt för den mänskliga värdigheten. Handläggningen av viseringsansökningar bör genomföras på ett professionellt och respektfullt sätt och stå i proportion till de eftersträlvade målen.
- (7) Medlemsstaterna bör se till att kvaliteten på de tjänster som tillhandahålls allmänheten håller hög standard och följer god administrativ praxis. De bör avdela utbildad personal i lämpligt antal samt tillräckliga resurser för att i möjligaste mån underlätta viseringsansökningsförfarandet. Medlemsstaterna bör se till att principen om en enda kontaktpunkt tillämpas för alla sökande.

⁽¹⁾ Europaparlamentets yttrande av den 2 april 2009 (ännu ej offentliggjort i EUT) och rådets beslut av den 25 juni 2009.

⁽²⁾ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁽³⁾ EUT C 326, 22.12.2005, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.

- (8) Förutsatt att vissa villkor är uppfyllda, bör viseringar för flera inresor utfärdas för att minska den administrativa bördan vid medlemsstaternas konsulat och underlätta ett smidigt resande för personer som reser ofta eller regelbundet. Sökande vilkas integritet och pålitlighet konsulten känner till bör så långt möjligt komma i åtnjutande av ett förenklat förfarande.
- (9) På grund av registreringen av biometriska kännetecken i Informationssystemet för viseringar (VIS), som upprättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen) ⁽¹⁾ bör det vara ett grundkrav för ansökan om visering att sökanden infinner sig personligen, åtminstone vid den första ansökan.
- (10) För att underlätta förfarandet vid en efterföljande viseringsansökan, bör det vara möjligt att kopiera fingeravtryck från den första registreringen i VIS inom en period av 59 månader. Efter denna period bör fingeravtrycken tas på nytt.
- (11) Varje handling, uppgift eller biometriskt kännetecken som mottas av en medlemsstat under ett viseringsansökningsförfarande ska anses vara en konsulär handling enligt Wienkonventionen om konsulära förbindelser av den 24 april 1963 och ska behandlas på lämpligt sätt.
- (12) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽²⁾ är tillämpligt på medlemsstaterna vid behandling av personuppgifter enligt denna förordning.
- (13) För att underlätta förfarandet bör flera samarbetsformer övervägas, t.ex. begränsad representation, samlokalisering, gemensamma ansökningscentrum, honorärkonsuler och samarbete med externa tjänsteleverantörer, varvid hänsyn särskilt bör tas till uppgiftsskyddskraven i direktiv 95/46/EG. I enlighet med de villkor som fastställs i denna förordning bör medlemsstaterna själva kunna bestämma vilken typ av organisationsstruktur de kommer att använda i olika tredjeländer.
- (14) Bestämmelser måste antas för situationer där en medlemsstat beslutar att samarbeta med en extern tjänsteleverantör för mottagande av ansökningar. Ett sådant beslut kan fattas om samarbete med andra medlemsstater i form av representation, begränsad representation, samlokalisering eller ett gemensamt ansökningscentrum visar sig olämpligt för den berörda medlemsstaten under särskilda omständigheter eller av skäl som rör lokala förhållanden. Denna typ av arrangemang bör överensstämma med de allmänna principerna för utfärdandet av viseringar och kraven på skydd av uppgifter i direktiv 95/46/EG bör respekteras. Dessutom bör behovet av att undvika visashopping beaktas vid fastställandet och genomförandet av sådana arrangemang.
- (15) Om en medlemsstat har beslutat att samarbeta med en extern tjänsteleverantör, bör den bibehålla möjligheten för samtliga sökande att lämna in ansökningar direkt vid dess diplomatiska eller konsulära beskickningar.
- (16) En medlemsstat bör samarbeta med en extern tjänsteleverantör på grundval av ett rättsligt instrument, som bör innehålla bestämmelser om dess exakta ansvar, om direkt och fullständig tillgång till dess lokaler, information till de sökande, sekretess och om omständigheter, villkor och förfaranden för att tillfälligt upphäva eller säga upp samarbetet.
- (17) Genom att möjliggöra för medlemsstaterna att samarbeta med externa tjänsteleverantörer för mottagande av ansökningar, samtidigt som man fastställer principen om en enda kontaktpunkt för ingivandet av ansökningar, införs genom denna förordning ett undantag från den allmänna principen om att en sökande måste infinna sig personligen vid en diplomatisk eller konsulär beskickning. Detta påverkar inte möjligheten att kalla sökanden till en personlig intervju.
- (18) Det lokala Schengensamarbetet är avgörande för en harmoniserad tillämpning av den gemensamma viseringspolitiken och för en korrekt bedömning av migrations- och/eller säkerhetsrisker. Med hänsyn till skillnaderna i lokala förhållanden, bör den praktiska tillämpningen av särskilda rättsliga bestämmelser bedömas av medlemsstaternas diplomatiska och konsulära beskickningar på individuella platser för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av bestämmelserna för att förhindra visashopping och skillnader i behandlingen av viseringsökande.
- (19) Statistiska uppgifter är ett viktigt hjälpmedel när det gäller att övervaka migrationsrörelser och kan fungera som ett effektivt styrverktyg. Därför bör sådana uppgifter regelbundet sammanställas i ett gemensamt format.

⁽¹⁾ EUT L 218, 13.8.2008, s. 60.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (20) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (21) Kommissionen bör särskilt ges befogenhet att anta ändringar av bilagorna till denna förordning. Eftersom dessa åtgärder har en allmän räckvidd och avser att ändra icke väsentliga delar av denna förordning, bland annat genom att komplettera den med nya icke väsentliga delar, måste de antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 5a i beslut 1999/468/EG.
- (22) För att säkerställa en harmoniserad tillämpning av denna förordning på operativ nivå, bör anvisningar utarbetas om den praxis och de förfaranden som medlemsstaterna ska följa när de handlägger viseringsansökningar.
- (23) En gemensam webbplats för frågor rörande viseringar till Schengenområdet kommer att inrättas för att förbättra synligheten och skapa en enhetlig bild av den gemensamma viseringspolitiken. Genom en sådan webbplats får allmänheten tillgång till all relevant information som rör ansökan om visering.
- (24) Lämpliga åtgärder för övervakning och utvärdering av denna förordning bör fastställas.
- (25) VIS-förordningen och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) ⁽²⁾ bör ändras för att ta hänsyn till bestämmelserna i denna förordning.
- (26) Bilateral avtal som ingåtts mellan gemenskapen och tredjeländer i syfte att underlätta handläggningen av ansökningar om visering får avvika från bestämmelserna i denna förordning.
- (27) När en medlemsstat står som värd för de olympiska och paralympiska spelen, bör en särskild ordning som underlättar utfärdandet av viseringar till medlemmar av den olympiska familjen tillämpas.
- (28) Eftersom målet för denna förordning, nämligen fastställande av förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för transitering genom eller för vistelser på medlemsstaternas territorium som inte är avsedda att vara längre än tre månader under en sexmånadersperiod, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför bättre kan uppnås på gemenskaps-
- nivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (29) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns framför allt i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (30) Villkoren för inresa på medlemsstaternas territorium eller utfärdande av viseringar påverkar inte nu gällande bestämmelser om erkännande av resedokuments giltighet.
- (31) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i det till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fogade protokollet om Danmarks ställning deltar Danmark inte i rådets beslut om antagande av denna förordning och är inte bundet av förordningen eller underkastat tillämpningen av denna. Eftersom denna förordning utgör en utveckling av Schengenregelverket på grundval av bestämmelserna i avdelning IV i tredje delen av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, måste Danmark i enlighet med artikel 5 i det protokollet inom en tid av sex månader efter det att rådet har antagit denna förordning besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.
- (32) När det gäller Island och Norge innebär denna förordning, i den mening som avses i avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och vidareutvecklingen av Schengenregelverket, en vidareutveckling av bestämmelser i Schengenregelverket ⁽³⁾ vilka omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG ⁽⁴⁾ om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtalet.
- (33) En överenskommelse bör träffas för att möjliggöra att Islands och Norges företrädare associeras till arbetet i de kommittéer som biträder kommissionen vid utövandet av dess genomförandebefogenheter enligt denna förordning. En sådan överenskommelse har planerats i den skriftväxling mellan Europeiska unionens råd och Island och Norge om de kommittéer som bistår Europeiska kommissionen i utövandet av dess verkställande befogenheter ⁽⁵⁾ som finns i bilagan till ovannämnda avtal. Kommissionen har lagt fram ett utkast till rekommendation till rådet i syfte att förhandla om denna överenskommelse.

⁽¹⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EUT L 105, 13.4.2006, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

⁽⁵⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 53.

- (34) När det gäller Schweiz innebär denna förordning, i den mening som avses i avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ⁽¹⁾, en vidareutveckling av bestämmelser i Schengenregelverket vilka omfattas av det område som avses i artikel 1 B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ⁽²⁾ om ingående av det avtalet.
- (35) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/261/EG ⁽³⁾ om undertecknande av det protokollet.
- (36) Denna förordning utgör en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket ⁽⁴⁾. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i Förenade kungariket.
- (37) Denna förordning utgör en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket ⁽⁵⁾. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i Irland.
- (38) Denna förordning innehåller, med undantag för artikel 3, bestämmelser som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med det regelverket i den mening som avses i artikel 3.2 i 2003 års anslutningsakt och i den mening som avses i artikel 4.2 i 2005 års anslutningsakt.

⁽¹⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 83, 26.3.2008, s. 3.

⁽⁴⁾ EGT L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽⁵⁾ EGT L 64, 7.3.2002, s. 20.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning inrättas förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för transitering genom medlemsstaternas territorium eller för planerade vistelser på medlemsstaternas territorium som inte varar längre än tre månader under en sexmånadersperiod.

2. Bestämmelserna i denna förordning ska tillämpas på alla tredjelandsmedborgare som är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna, och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav ⁽⁶⁾, utan att detta ska påverka

- a) rätten till fri rörlighet för tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till unionsmedborgare,
- b) samma rätt för tredjelandsmedborgare och deras familjemedlemmar som, enligt avtal mellan å ena sidan gemenskapen och dess medlemsstater och, å andra sidan, dessa tredjeländer, har samma rätt till fri rörlighet som unionsmedborgare och deras familjemedlemmar.

3. I denna förordning förtecknas också de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering, genom undantag från principen om fri transitering som fastställs i bilaga 9 till Chicagokonventionen angående internationell civil luftfart, samt fastställer förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för transitering genom de internationella transitområdena på medlemsstaternas flygplatser.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *tredjelandsmedborgare*: en person som inte är unionsmedborgare i den mening som avses i artikel 17.1 i fördraget,
2. *visering*: ett tillstånd som utfärdats av en medlemsstat för
 - a) transitering genom eller en planerad vistelse inom medlemsstaternas territorium som inte varar mer än tre månader under en sexmånadersperiod från och med dagen för första inresan till medlemsstaternas territorium,

⁽⁶⁾ EGT L 81, 21.3.2001, s. 1.

- b) transitering genom de internationella transitområdena på flygplatser i medlemsstaterna,
3. *enhetlig visering*: visering som gäller inom medlemsstaternas hela territorium,
4. *visering med territoriellt begränsad giltighet*: visering som endast är giltig för en eller flera men inte alla medlemsstaters territorium,
5. *visering för flygplatstransitering*: visering som är giltig för transitering genom de internationella transitområdena på en eller flera av medlemsstaternas flygplatser,
6. *viseringsmärke*: den enhetliga utformning av viseringar som fastställs i rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av visumhandlingar ⁽¹⁾
7. *erkänd resehandling*: resehandling som erkänns av en eller flera medlemsstater för påförande av viseringar,
8. *separat blad för påförande av visering*: enhetlig modell för påförande av visering som utfärdas av medlemsstaterna för personer som innehar resehandlingar som inte erkänns av den medlemsstat som utfärdar bladet i enlighet med rådets förordning (EG) nr 333/2002 av den 18 februari 2002 om fastställande av en enhetlig modell för blad för påförande av visering som utfärdas av medlemsstaterna för personer som innehar resehandlingar som inte erkänns av den medlemsstat som utfärdar bladet ⁽²⁾,
9. *konsulat*: en medlemsstats diplomatiska beskickning eller en medlemsstats konsulat som har tillstånd att utfärda viseringar och som förestås av en karriärkonsul enligt Wienkonventionen om konsulära förbindelser av den 24 april 1963,
10. *ansökan*: viseringsansökan,
11. *kommersiell mellanhand*: en privat byrå som tillhandahåller administrativa tjänster, transportbolag eller resebyrå (researrangör och återförsäljare).
- de passerar genom de internationella transitområdena på flygplatser som är belägna på medlemsstaternas territorium.
2. I akuta situationer med massiv tillströmning av olagliga invandrare får enskilda medlemsstater kräva att medborgare i tredjeländer än de som avses i punkt 1 innehar visering för flygplatstransitering när de passerar genom de internationella transitområdena på flygplatser inom deras territorium. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sådana beslut innan de träder i kraft och om tillbakadragande av ett sådant krav på visering för flygplatstransitering.
3. Inom ramen för den kommitté som avses i artikel 52.1 ska dessa underrättelser ses över årligen för att överföra det berörda tredjelandet till förteckningen i bilaga IV.
4. Om tredjelandet inte överförs till förteckningen i bilaga IV, får den berörda medlemsstaten, under förutsättning att villkoren i punkt 2 är uppfyllda, behålla eller dra tillbaka kravet på visering för flygplatstransitering.
5. Följande personkategorier ska vara undantagna från kravet på visering för flygplatstransitering i punkterna 1 och 2:
- a) Innehavare av giltig enhetlig visering, nationell visering för längre vistelse eller uppehållstillstånd som utfärdats av en medlemsstat.
- b) Tredjelandetsmedborgare med giltiga uppehållstillstånd, som finns upptagna på förteckningen i bilaga V, som utfärdats av Andorra, Kanada, Japan, San Marino eller Amerikas förenta stater, som garanterar innehavarens ovillkorliga rätt till återinresa.
- c) Tredjelandetsmedborgare med giltig visering för en medlemsstat eller för en stat som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992, Kanada, Japan eller Amerikas förenta stater eller när de återvänder från dessa länder efter att ha använt viseringen.
- d) Familjemedlemmar till medborgare i unionen i enlighet med artikel 1.2 a.
- e) Innehavare av diplomatpass.
- f) Flygbesättningsmedlemmar som är medborgare i en stat som är avtalspart i Chicagokonventionen angående internationell civil luftfart.

AVDELNING II

VISERING FÖR FLYGPLATSTRANSITERING

Artikel 3

Tredjelandetsmedborgare som är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering

1. Medborgare i de tredjeländer som förtecknas i bilaga IV ska vara skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering när

⁽¹⁾ EGT L 164, 14.7.1995, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 53, 23.2.2002, s. 4.

AVDELNING III

FÖRFARANDE OCH VILLKOR FÖR UTFÄRDANDE AV VISERINGAR

KAPITEL I

Myndigheter som medverkar vid förfaranden i samband med ansökningar

Artikel 4

Myndigheter som är behöriga att medverka vid förfaranden i samband med viseringsansökningar

1. Ansökningar ska prövas av och beslut fattas av konsulten.
2. Med avvikelse från punkt 1 får ansökningar prövas och beslut fattas vid medlemsstaternas yttre gränser av de myndigheter som ansvarar för personkontroller i enlighet med artiklarna 35 och 36.
3. I medlemsstaternas utomeuropeiska territorier får ansökningar prövas av och beslut fattas av de myndigheter som den berörda medlemsstaten utser.
4. En medlemsstat kan begära att andra myndigheter än de som anges i punkterna 1 och 2 ska medverka vid prövningen av och vid beslut om ansökningar.
5. En medlemsstat kan begära att konsulteras eller underrättas av en annan medlemsstat i enlighet med artiklarna 22 och 31.

Artikel 5

Medlemsstat som är behörig att pröva och fatta beslut om en ansökan

1. Den medlemsstat som är behörig att pröva och besluta om en ansökan om enhetlig visering ska vara
 - a) den medlemsstat vars territorium är det enda målet för resan eller resorna,
 - b) om besöket omfattar fler än ett mål, den medlemsstat vars territorium utgör huvudmålet för resan eller resorna vad avser vistelsens längd eller syfte, eller
 - c) om inget huvudmål kan fastställas, den medlemsstat vars yttre gräns den sökande avser att passera för att resa in på medlemsstaternas territorium.
2. Den medlemsstat som är behörig att pröva och besluta om en ansökan om enhetlig visering för transitering ska vara
 - a) den berörda medlemsstaten, vid transitering genom en enstaka medlemsstat, eller

b) den medlemsstat vars yttre gräns sökanden har för avsikt att passera i syfte att påbörja transiteringen, vid transitering genom flera medlemsstater.

3. Den medlemsstat som är behörig att pröva och besluta om en ansökan om en visering för flygplatstransitering ska vara

- a) den medlemsstat på vars territorium flygplatsen är belägen, om det rör sig om en enstaka flygplatstransitering, eller
- b) den medlemsstat på vars territorium den första transitflygplatsen är belägen, vid två eller flera transiteringar.

4. Medlemsstaterna ska samarbeta för att förhindra att en ansökan inte kan prövas eller att beslut inte kan fattas på grund av att den medlemsstat som är behörig enligt punkterna 1–3 inte är närvarande eller saknar representation i det tredjeland där sökanden lämnar in ansökan i enlighet med artikel 6.

Artikel 6

Konsulär territoriell behörighet

1. En viseringsansökan ska prövas och beslutas av konsulatet för den behöriga medlemsstat inom vars jurisdiktion sökanden är lagligt bosatt.
2. Ett konsulat för den behöriga medlemsstaten ska pröva och fatta beslut om en ansökan som lämnats in av en tredjelandsmedborgare som lagligen vistas men inte är bosatt i dess jurisdiktion, om sökanden har motiverat varför ansökan lämnades in vid detta konsulat.

Artikel 7

Behörighet att utfärda viseringar till tredjelandsmedborgare som vistas lagligt på en medlemsstats territorium

Tredjelandsmedborgare som vistas lagligt på en medlemsstats territorium och som är skyldiga att inneha visering för att få resa in på en eller flera andra medlemsstaters territorium, ska ansöka om visering hos konsulatet för den medlemsstat som är behörig enligt artikel 5.1 eller 5.2.

Artikel 8

Överenskommelser om representation

1. En medlemsstat kan samtycka till att representera en annan medlemsstat som enligt artikel 5 är behörig att pröva ansökningar och utfärda viseringar på den medlemsstatens vägnar. En medlemsstat kan också företräda en annan medlemsstat begränsat till att endast ta emot ansökningar och registrera biometriskt kännetecken.
2. Den representerande medlemsstatens konsulat ska, när det överväger att avslå en ansökan, överlämna ansökan till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som den representerar, så att de kan fatta ett slutligt beslut om ansökan inom de tidsfrister som anges i artikel 23.1, 23.2 eller 23.3.

3. Mottagandet och överföringen av akter och uppgifter till den representerade medlemsstaten ska genomföras i enlighet med relevanta uppgiftsskydds- och säkerhetsregler.

4. En bilateral överenskommelse ska ingås mellan den medlemsstat som representerar en annan och den medlemsstat som representeras med följande innehåll:

- a) Det ska framgå hur länge representationen ska gälla, om den endast är tillfällig, och vilka förfaranden som gäller för att avsluta denna.
- b) Det kan, särskilt när den representerade medlemsstaten har ett konsulat i det berörda tredjelandet, föreskrivas att den medlemsstat som representeras ska tillhandahålla lokaler, personal och betalningar.
- c) Det kan föreskrivas att den medlemsstat som representerar en annan ska översända ansökningar från vissa kategorier av tredjelandsmedborgare till den representerade medlemsstatens centrala myndigheter för föregående samråd i enlighet med artikel 22.
- d) Med avvikelse från punkt 2 får konsulatet i den medlemsstat som representerar en annan medlemsstat bemyndigas att avslå en ansökan om visering efter prövning av ansökan.

5. Medlemsstater som saknar eget konsulat i ett tredjeland ska bemöda sig om att ingå överenskommelser om representation med de medlemsstater som har konsulat i det landet.

6. För att säkerställa att dålig transportinfrastruktur eller långa avstånd i en specifik region eller ett specifikt geografiskt område inte kräver en oproportionerlig ansträngning från sökandens sida för att kunna få tillgång till ett konsulat, ska de medlemsstater som saknar eget konsulat i den regionen eller i det området bemöda sig om att ingå överenskommelser om representation med medlemsstater som har konsulat i den regionen eller i det området.

7. Den medlemsstat som representeras av en annan ska underrätta kommissionen om de överenskommelser om representation eller om uppsägning av sådana, innan de träder i kraft eller upphör att gälla.

8. Samtidigt ska konsulatet i den representerande medlemsstaten underrätta både de andra medlemsstaternas konsulat och kommissionens delegation i den berörda jurisdiktionen om överenskommelser om representation eller om uppsägning av sådana överenskommelser innan de träder i kraft eller upphör att gälla.

9. Om konsulatet i den representerade medlemsstaten beslutar att samarbeta med en extern tjänsteleverantör enligt artikel 43 eller med ackrediterade kommersiella mellanhänder enligt artikel 45, ska detta samarbete inbegripa ansökningar som omfattas av överenskommelser om representation. De centrala myndigheterna i den representerade medlemsstaten ska i förväg underrättas om villkoren för detta samarbete.

KAPITEL II

Ansökan

Artikel 9

Praktiska bestämmelser om inlämnande av ansökningar

1. Ansökningar ska lämnas in tidigast tre månader före den tidpunkt då det planerade besöket ska inledas. Innehavare av visering för flera inresor får lämna in ansökningen innan giltighetstiden för viseringen löper ut som är giltig i minst sex månader.

2. Det får ställas krav på att sökandena ska avtala om ett besök för att lämna in sin ansökan. Besöket ska i regel äga rum inom två veckor från den dag då besöket begärdes.

3. I motiverade brådskande fall får konsulatet tillåta att sökande antingen lämnar in ansökan utan avtalat besök, eller omedelbart meddela tid för besök.

4. Ansökningar får lämnas in vid konsulatet av sökanden eller av ackrediterade kommersiella mellanhänder i enlighet med artikel 45.1, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 13, eller i enlighet med artikel 42 eller 43.

Artikel 10

Allmänna regler för inlämnande av viseringsansökningar

1. Sökande ska infinna sig personligen när ansökan lämnas in, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artiklarna 13, 42, 43 och 45.

2. Konsulat kan göra undantag från kravet i punkt 1 för sökande vars integritet och pålitlighet de känner till.

3. När ansökan lämnas in, ska sökanden

a) ge in ett ansökningsformulär i enlighet med artikel 11,

b) ge in en resehandling i enlighet med artikel 12,

c) ge in ett fotografi i enlighet med standarderna i förordning (EG) nr 1683/95 eller, om VIS har tagits i drift i enlighet med artikel 48 i VIS-förordningen, i enlighet med de normer som anges i artikel 13 i den här förordningen,

- d) i tillämpliga fall tillåta att hans fingeravtryck upptas i enlighet med artikel 13,
- e) betala viseringsavgiften i enlighet med artikel 16,
- f) ge in styrkande handlingar i enlighet med artikel 14 och bilaga II,
- g) i tillämpliga fall, ge in bevis på innehav av tillräcklig och giltig medicinsk reseförsäkring i enlighet med artikel 15.

Artikel 11

Ansökningsformulär

1. Varje viseringssökande ska lämna in ett ifyllt och undertecknat ansökningsformulär i enlighet med bilaga I. Personer som eventuellt är upptagna i sökandens resehandling ska lämna in ett separat ansökningsformulär. Underåriga ska lämna in ett ansökningsformulär undertecknat av en person som permanent eller tillfälligt utövar förälders vårdnadsrätt eller rättsligt förmyndarskap.
2. Konsulaten ska se till att ansökningsformuläret är lätt tillgängligt utan avgift för sökandena.
3. Formuläret ska finnas tillgängligt på
 - a) det eller de officiella språken i den medlemsstat som viseringsansökan avser,
 - b) det eller de officiella språken i värdlandet,
 - c) värdlandets officiella språk och det eller de officiella språken i den medlemsstat som viseringsansökan avser, eller
 - d) vid representation, den representerande medlemsstatens officiella språk.

Utöver de språk som anges i led a kan formuläret göras tillgängligt på ett annat av de officiella språken vid Europeiska unionens institutioner.
4. Om ansökningsformuläret inte finns tillgängligt på det eller de officiella språken i värdlandet, ska en översättning av det till det/dessa språk göras tillgänglig separat för de sökande.
5. En översättning av ansökningsformuläret till det eller de officiella språken i värdlandet ska utarbetas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet.
6. Konsulatet ska underrätta sökandena om vilket eller vilka språk som får användas för att fylla i ansökningsformuläret.

Artikel 12

Resehandling

Sökanden ska ge in en giltig resehandling som uppfyller följande kriterier:

- a) Den ska vara giltig i minst tre månader efter planerat datum för avresan från medlemsstaternas territorium, eller i fall det rör sig om flera besök, efter det senaste datumet för avresan från medlemsstaternas territorium. I befogade brådskande fall kan emellertid undantag göras från detta krav.
- b) Den ska omfatta minst två tomma sidor.
- c) Den ska ha utfärdats under den föregående tioårsperioden.

Artikel 13

Biometriska kännetecken

1. Medlemsstaterna ska uppta biometriska kännetecken från sökanden bestående av ett fotografi av honom och hans tio fingeravtryck i enlighet med de garantier som fastställts i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt i Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter.
2. Vid inlämnandet av den första ansökan är den sökande skyldig att inställa sig personligen. Vid det tillfället ska följande biometriska kännetecken avseende sökanden samlas in:
 - Ett fotografi som skannats eller tagits vid ansökningstillfället.
 - Tio platta fingeravtryck som upptas digitalt.
3. Om de fingeravtryck som tagits på sökanden som en del av en tidigare ansökan infördes för första gången i VIS mindre än 59 månader före dagen för den nya ansökan, ska de kopieras in i den därpå följande ansökan.

Om det råder rimliga tvivel om sökandens identitet, ska konsulatet dock ta fingeravtryck inom den period som anges i första stycket.

Om det när ansökan lämnas in inte omedelbart kan bekräftas att fingeravtrycken har tagits inom den period som anges i första stycket, får sökanden dessutom begära att de ska tas.

4. I enlighet med artikel 9.5 i VIS-förordningen ska det foto som bifogas varje ansökan registreras i VIS. Sökanden ska inte vara skyldig att infinna sig personligen i detta syfte.

De tekniska kraven i fråga om fotografiet ska uppfylla internationella standarder enligt Internationella civila luftfartsorganisationens (Icao) dokument 9303 del 1, 6:e utgåvan.

5. Fingeravtrycken ska tas i enlighet med Icao-standarder och kommissionens beslut 2006/648/EG av den 22 september 2006 om fastställande av tekniska specifikationer för standarder för biometriska kännetecken i samband med utvecklingen av Informationssystemet för viseringar ⁽¹⁾.

6. Upptagningen av biometriska kännetecken ska göras av kvalificerad och vederbörligen bemyndigad personal hos de myndigheter som är behöriga i enlighet med artikel 4.1, 4.2 och 4.3. Under överinseende av konsulatet får upptagningen av de biometriska kännetecknen också göras av kvalificerad och vederbörligen bemyndigad personal hos en honorärkonsul enligt artikel 42 eller en extern tjänsteleverantör enligt artikel 43. Den eller de berörda medlemsstaterna ska i tveksamma fall tillhandahålla möjligheten att på konsulatet kontrollera fingeravtryck som har tagits av den externa tjänsteleverantören.

7. Följande sökande ska undantas från kravet på att lämna fingeravtryck:

- a) Barn under 12 år.
- b) Personer som det är fysiskt omöjligt att ta fingeravtryck på. Om det går att ta avtryck på färre än tio fingrar, ska så många fingeravtryck som möjligt tas. Skulle det emellertid vara frågan om ett tillfälligt hinder, ska det krävas att sökanden lämnar fingeravtryck vid nästa ansökan. De myndigheter som är behöriga i enlighet med artikel 4.1, 4.2 och 4.3 ska ha rätt att begära ytterligare klarlägganden avseende grunderna för det tillfälliga hindret. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpliga förfaranden som garanterar sökandens värdighet, om inläsningen och registreringen av fingeravtryck bereder svårigheter.
- c) Stats- eller regeringschefer och ledamöter i de nationella regeringarna med åtföljande makar samt medlemmar av deras officiella delegationer, när de inbjudits av medlemsstaternas regeringar eller internationella organisationer för ett officiellt ändamål.
- d) Regenter och högt uppsatta medlemmar av en kungafamilj, när de inbjudits av medlemsstaternas regeringar eller internationella organisationer för ett officiellt ändamål.

8. I de fall som avses i punkt 7 ska orden "icke tillämpligt" föras in i VIS i enlighet med artikel 8.5 i VIS-förordningen.

Artikel 14

Styrkande handlingar

1. När ansökan gäller en enhetlig visering ska sökanden ge in följande:

- a) Handlingar som anger syftet med resan.
- b) Handlingar som rör logi, eller som styrker att han har tillräckliga medel för att täcka kostnaderna för logi.
- c) Handlingar som anger att den sökande har tillräckliga ekonomiska medel, både för hela den planerade vistelsen och för återresan till ursprungslandet eller bosättningslandet, eller för transitering till ett tredjeland i vilket han är säker på att få inresetillstånd, eller att han är i stånd att på lagligt sätt skaffa sådana medel i enlighet med artikel 5.1 c och 5.3 i kodexen om Schengengränserna.
- d) Information som gör det möjligt att bedöma sökandens avsikt att lämna medlemsstaterna territorium innan giltighetstiden för den önskade viseringen löper ut.

2. När ansökan gäller visering för flygplatstransitering ska sökanden ge in följande:

- a) Handlingar som rör den fortsatta resan till det slutliga målet efter den avsedda flygplatstransiteringen.
- b) Information som gör det möjligt att bedöma sökandens avsikt att inte resa in på medlemsstaternas territorium.

3. Bilaga II innehåller en icke uttömmande förteckning över styrkande handlingar som konsulatet kan kräva av sökanden för att kontrollera om villkoren i punkterna 1 och 2 är uppfyllda.

4. Medlemsstaterna får kräva att sökanden, genom att fylla i ett formulär som utformats av varje medlemsstat, ger in handlingar som styrker ett sponsoråtagande och/eller privat inkvartering. Detta formulär ska särskilt ange följande:

- a) Om syftet är att styrka sponsoråtagandet och/eller logi.
- b) Om värden är en enskild, ett företag eller en organisation.
- c) Vårdens identitet och kontaktuppgifter.
- d) Den eller de sökande som inbjudits.
- e) Logiets adress.

⁽¹⁾ EUT L 267, 27.9.2006, s. 41.

f) Vistelsens längd och syfte.

g) Eventuella familjeband med värden.

Utöver medlemsstatens officiella språk ska formuläret upprättas på minst ett annat av de officiella språken vid Europeiska unionens institutioner. Formuläret ska förse undertecknaren av ett sådant med information enligt artikel 37.1 i VIS-förordningen. Ett provexemplar av formuläret ska översändas till kommissionen.

5. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska det bedömas om det finns behov av att i varje enskild jurisdiktion komplettera och harmonisera förteckningen över styrkande handlingar för att ta hänsyn till lokala förhållanden.

6. Konsulat får göra undantag från ett eller flera av kraven i punkt 1 när det gäller en sökande vars integritet och pålitlighet de känner till, särskilt den lagliga användningen av tidigare viseringar, om det inte finns några tvivel på att sökanden kommer att uppfylla kraven i artikel 5.1 i kodexen om Schengen-gränserna vid tidpunkten för passerandet av medlemsstaternas yttre gränser.

Artikel 15

Medicinsk reseförsäkring

1. Personer som ansöker om enhetlig visering för en eller två inresor ska styrka att de har lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring som täcker eventuella kostnader som kan uppstå i samband med hemtransport av medicinska skäl, brådskande läkarhjälp och/eller akut sjukhusvård eller vid dödsfall under vistelsen eller vistelserna inom medlemsstatens territorium.

2. Personer som ansöker om enhetlig visering för fler än två inresor ("flera inresor") ska styrka att de har lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring som täcker tiden för deras första planerade resa.

Dessutom ska sådana sökande underteckna den förklaring som finns i ansökningsformuläret, varigenom de intygar att de känner till kravet att ha en medicinsk reseförsäkring för flera efterföljande vistelser.

3. Försäkringen ska vara giltig inom hela medlemsstaternas territorium och omfatta hela den period som den berörda personens planerade vistelse eller transitering varar. Försäkringsbeloppet ska uppgå till minst 30 000 EUR.

När en visering utfärdas med territoriellt begränsad giltighet som omfattar fler än en medlemsstats territorium, ska försäkringen åtminstone täcka de berörda medlemsstaterna.

4. De sökande ska som huvudregel teckna försäkringen i bosättningslandet. Om detta inte är möjligt ska de försöka teckna försäkring i ett annat land.

Om en annan person tecknar försäkring för sökandens räkning, ska villkoren i punkt 3 gälla.

5. Vid bedömningen av om försäkringen är lämplig ska konsulaten undersöka om krav mot försäkringsbolaget kan drivas in i en medlemsstat.

6. Kravet att ha försäkring kan anses uppfyllt om det fastställs att en lämplig försäkringsnivå kan presumeras föreligga mot bakgrund av sökandens yrkessituation. Undantaget från kravet att ge in sådant bevis på medicinsk reseförsäkring kan beröra vissa yrkesgrupper, t.ex. sjömän, som redan omfattas av medicinsk reseförsäkring som en följd av sin yrkesverksamhet.

7. Innehavare av diplomatpass ska vara undantagna från kravet på att ha reseförsäkring.

Artikel 16

Viseringsavgift

1. Sökande ska betala en viseringsavgift på 60 EUR.

2. Barn mellan sex och tolv år ska betala en viseringsavgift på 35 EUR.

3. Viseringsavgiften ska ses över regelbundet för att avspegla de administrativa kostnaderna.

4. Viseringsavgiften ska inte tas ut för sökande som tillhör någon av följande kategorier:

- a) Barn under sex år.
- b) Skolelever, studerande, forskarstuderande och medföljande lärare som reser i studie- eller utbildningssyfte.
- c) Forskare från tredjeländer som reser i syfte att bedriva vetenskaplig forskning i enlighet med definitionen i Europaparlamentets och rådets rekommendation nr 2005/761/EG av den 28 september 2005 om att underlätta medlemsstaternas utfärdande av enhetliga viseringar för kortare vistelse till forskare från tredjeländer vilka reser inom gemenskapen i syfte att bedriva forskning ⁽¹⁾.
- d) Företrädare för ideella organisationer, som är 25 år eller yngre, som deltar i seminarier, konferenser, idrottsevenemang, kulturella evenemang eller utbildningsarrangemang som anordnats av ideella organisationer.

⁽¹⁾ EUT L 289, 3.11.2005, s. 23.

5. Undantag från viseringsavgift kan beviljas för

- a) barn mellan sex och tolv år,
- b) innehavare av diplomatpass och tjänstepass,
- c) personer som är 25 år eller yngre och som deltar i seminarier, konferenser, idrottsevenemang, kulturella evenemang eller utbildningsarrangemang som anordnats av ideella organisationer.

Medlemsstaterna ska inom det lokala Schengensamarbetet sträva efter att harmonisera tillämpningen av dessa undantag.

6. Det är tillåtet att i enskilda fall avstå från att ta ut viseringsavgiften eller sänka den om en sådan åtgärd syftar till att främja kultur- eller idrottsintressen, utrikespolitiska, utvecklingspolitiska och andra väsentliga allmänintressen eller av humanitära skäl.

7. Viseringsavgiften ska tas ut i euro, i den nationella valutan i tredjelandet eller i den valuta som vanligen används i det tredjeland där ansökan lämnas in och den ska inte vara återbetalningsbar, utom i de fall som anges i artiklarna 18.2 och 19.3.

När viseringsavgiften tas ut i en annan valuta än euro ska det belopp som tas ut i den valutan fastställas och regelbundet ses över enligt den referensväxelkurs för euron som fastställs av Europeiska centralbanken. Det belopp som tas ut får rundas av och konsulatet ska genom arrangemangen för det lokala Schengensamarbetet se till att de tar ut liknande avgifter.

8. De sökande ska erhålla ett kvitto på att avgiften är betalad.

Artikel 17

Serviceavgift

1. En extra serviceavgift får tas ut av en extern tjänsteleverantör enligt artikel 43. Serviceavgiften ska stå i proportion till de kostnader som den externa tjänsteleverantören ådrar sig vid utförandet av en eller flera av de uppgifter som anges i artikel 43.6.

2. Denna serviceavgift ska specificeras i det rättsliga instrument som anges i artikel 43.2.

3. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska medlemsstaterna se till att den serviceavgift som tas ut från en sökande vederbörligen återspeglar de tjänster som tillhandahålls av den externa tjänsteleverantören och är anpassad till lokala omständigheter. De ska dessutom sträva efter att harmonisera den gällande serviceavgiften.

4. Serviceavgiften får inte vara högre än halva viseringsavgiften enligt artikel 16.1, oberoende av eventuella sänkningar av och undantag från viseringsavgiften enligt artikel 16.2, 16.4, 16.5 och 16.6.

5. Den eller de berörda medlemsstaterna ska bibehålla möjligheten för samtliga sökande att lämna in ansökningarna direkt vid medlemsstatens/medlemsstaternas konsulat.

KAPITEL III

Prövning av och beslut om viseringsansökningar

Artikel 18

Fastställande av vilket konsulat som är behörigt

1. När en ansökan har lämnats in ska konsulatet kontrollera om det är behörigt att pröva ansökan och fatta beslut om den i enlighet med artiklarna 5 och 6.

2. Om konsulatet inte är behörigt, ska det utan dröjsmål lämna tillbaka ansökan och eventuella handlingar som sökanden lämnat in, återbetala viseringsavgiften och ange vilket konsulat som är behörigt.

Artikel 19

När en ansökan kan tas upp till prövning

1. Det behöriga konsulatet ska kontrollera huruvida

— ansökan har lämnats in inom den period som anges i artikel 9.1,

— ansökan innehåller det som anges i artikel 10.3 a–c,

— sökandens biometriska uppgifter har tagits upp, och

— viseringsavgiften har betalats.

2. När det behöriga konsulatet finner att villkoren i punkt 1 har uppfyllts ska ansökan anses möjlig att ta upp till prövning och konsulatet ska

— följa de förfaranden som anges i artikel 8 i VIS-förordningen, och

— ytterligare pröva ansökan.

Inmatningen av uppgifter i VIS får endast göras av vederbörligen bemyndigad konsulär personal i enlighet med artiklarna 6.1, 7, 9.5 och 9.6 i VIS-förordningen.

3. När det behöriga konsulatet finner att villkoren i punkt 1 inte har uppfyllts, ska ansökan inte anses möjlig att ta upp till prövning och konsulatet ska utan dröjsmål

- återsända ansökningsformuläret och de dokument som sökanden lämnat in,
- förstöra de biometriska uppgifter som tagits upp,
- betala tillbaka viseringsavgiften, och
- inte pröva ansökan.

4. Med avvikelse från detta kan en ansökan som inte uppfyller kraven i punkt 1 ändå tas upp till prövning av humanitära skäl, av hänsyn till nationella intressen eller på grund av internationella förpliktelser.

Artikel 20

Stämpel som visar att ansökan kan tas upp till prövning

1. När en ansökan kan tas upp till prövning ska det behöriga konsulatet stämpla sökandens resehandling. Stämpelavtrycket ska vara utformat enligt modellen i bilaga III och påföras i enlighet med denna bilaga.
2. Diplompass, tjänstepass och särskilda pass ska inte stämplas.
3. Bestämmelserna i denna artikel ska tillämpas på medlemsstaternas konsulat fram till den tidpunkt då VIS är fullständigt operationellt i alla regioner i enlighet med artikel 48 i VIS-förordningen.

Artikel 21

Kontroll av inresevillkoren och riskbedömning

1. Vid prövningen av ansökningar om enhetlig visering ska det fastställas huruvida sökanden uppfyller inresevillkoren i artikel 5.1 a, c, d och e i kodexen om Schengengränserna, och särskild uppmärksamhet bör ägnas åt att bedöma huruvida sökanden utgör en risk för olaglig invandring eller en risk för medlemsstaternas säkerhet och huruvida sökanden har för avsikt att lämna medlemsstaternas territorium när den visering som sökanden ansökt om löper ut.
2. I samband med varje viseringsansökan ska VIS konsulteras i enlighet med artiklarna 8.2 och 15 i VIS-förordningen. Medlemsstaterna ska se till att alla sökkriterier i artikel 15 i VIS-förordningen används fullt ut för att undvika avslag på oriktiga grunder och oriktiga identifieringar.
3. När konsulatet kontrollerar huruvida sökanden uppfyller inresevillkoren ska det kontrollera
 - a) att den resehandling som läggs fram inte är en efterbildning eller förfalskning,
 - b) sökandens skäl rörande den avsedda vistelsens syfte och villkor, och att sökanden har tillräckliga medel för sitt uppehälle

både för den planerade vistelsens längd och för återresan till ursprungslandet eller bosättningslandet, eller för transitering till ett tredjeland, i vilket han är säker på att beviljas inresa, eller är i stånd att på laglig väg anskaffa sådana medel,

- c) om personen finns på en spärlista i Schengens informationssystem (SIS), i syfte att vägras inresa,
- d) att sökanden inte anses utgöra något hot mot medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet eller folkhälsa enligt definitionen i artikel 2.19 i kodexen om Schengengränserna eller någon av medlemsstaternas internationella förbindelser, särskilt när det inte finns någon registrering i medlemsstaternas nationella databaser som syftar till att vägra inresa av dessa skäl,
- e) att sökanden i tillämpliga fall innehar lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring.

4. Konsulatet ska, i tillämpliga fall, kontrollera längden på tidigare och planerade vistelser för att förvissa sig om att sökanden inte har överskridit den maximalt tillåtna vistelsetiden på medlemsstaternas territorium, oberoende av eventuella vistelser som tillåts genom nationell visering för längre vistelse eller uppehållstillstånd utfärdat av en annan medlemsstat.

5. Medlen för det planerade uppehållet ska bedömas i enlighet med längden på och syftet med vistelsen och med hänsyn till genomsnittspriserna i den eller de berörda medlemsstaterna för kost och rum i budgetlogi multiplicerat med antalet dagar för vistelsen, på grundval av de referensbelopp som fastställs av medlemsstaterna i enlighet med artikel 34.1 c i kodexen om Schengengränserna. Bestyrkandet av sponsoråtagande och/eller privat inkvartering kan också utgöra bevis på tillräckliga medel för uppehälle.

6. Vid prövning av en ansökan om visering för flygplatstransitering ska konsulatet särskilt kontrollera

- a) att den resehandling som läggs fram inte är en efterbildning eller förfalskning,
- b) den berörda tredjelandsmedborgarens avrese- och bestämmelseort samt att den planerade ruten och flygplatstransiteringen är sammanhängande,
- c) bestyrkandet av den fortsatta resan till den slutliga bestämmelseorten.

7. Bedömningen av en ansökan ska särskilt grundas på äktheten och tillförlitligheten hos de handlingar som lagts fram och på sanningsenligheten och tillförlitligheten hos sökandens utsagor.

8. Under prövningen av en ansökan kan konsulaten i motiverade fall kalla sökanden till en intervju och begära ytterligare handlingar.

9. Ett tidigare avslag på en viseringsansökan ska inte automatiskt medföra avslag på en ny ansökan. En ny ansökan ska bedömas på grundval av all tillgänglig information.

Artikel 22

Föregående samråd med andra medlemsstaters centrala myndigheter

1. En medlemsstat kan kräva att andra medlemsstaters centrala myndigheter samråder med medlemsstatens centrala myndigheter under handläggningen av en ansökan som lämnats in av medborgare från specifika tredjeländer eller specifika kategorier av sådana medborgare. Sådant samråd ska inte gälla ansökningar om viseringar för flygplatstransitering.

2. De centrala myndigheter som konsulteras ska lämna definitivt svar inom sju kalenderdagar efter det att de har konsulterats. Uteblir svaret inom denna tidsfrist ska detta innebära att de inte har några invändningar mot utfärdandet av viseringen.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om inlämnandet eller återtagandet av begäran om sådant föregående samråd innan den åtgärden träder i kraft. Denna information ska även lämnas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet i den berörda jurisdiktionen.

4. Kommissionen ska meddela medlemsstaterna sådana underrättelser.

5. Från och med den dag då Schengens rådfrågningssystem ersätts enligt artikel 46 i VIS-förordningen ska föregående samråd genomföras i enlighet med artikel 16.2 i den förordningen.

Artikel 23

Beslut om ansökan

1. Beslut om ansökningar ska fattas inom 15 kalenderdagar från det att en ansökan som kan tas upp till prövning enligt artikel 19 lämnas in.

2. Den perioden kan utsträckas till 30 kalenderdagar i enskilda fall, särskilt när ansökan behöver granskas närmare eller när det gäller representation då samråd söks med myndigheterna i den representerade medlemsstaten.

3. I undantagsfall när ytterligare handlingar är nödvändiga i specifika fall kan denna period förlängas till högst 60 kalenderdagar.

4. Såvida inte ansökan har återtagits ska ett beslut fattas om att

a) utfärda en enhetlig visering enligt artikel 24,

b) utfärda en visering med territoriellt begränsad giltighet enligt artikel 25,

c) avslå ansökan om visering enligt artikel 32, eller

d) avbryta handläggningen av ansökan och överlämna den till de berörda myndigheterna i det representerade landet enligt artikel 8.2.

Om det är fysiskt omöjligt att ta fingeravtryck, i enlighet med artikel 13.7 b, ska detta inte påverka beslut om beviljande av eller avslag på ansökan om visering.

KAPITEL IV

Utfärdande av visering

Artikel 24

Utfärdande av enhetlig visering

1. Viseringens giltighetstid och längden på den tillåtna vistelsen ska grunda sig på den prövning som anges i artikel 21.

En visering kan utfärdas för en, två eller flera inresor. Giltighetstiden får inte överstiga fem år.

När det gäller transitering ska den tillåtna vistelsens längd motsvara den tid det tar att fullgöra syftet med transiteringen.

Utän att det påverkar tillämpningen av artikel 12 a ska viseringens giltighetstid omfatta en "tilläggsfrist" på 15 dagar.

Medlemsstaterna får med hänsyn till allmän ordning eller på grund av någon av medlemsstaternas internationella förbindelser besluta att inte bevilja en sådan tilläggsfrist.

2. Utan att det påverkar artikel 12 a ska viseringar för flera inresor utfärdas med en giltighetstid mellan sex månader och fem år om följande villkor är uppfyllda:

a) Sökanden visar sitt behov av eller motiverar sin avsikt att resa ofta och/eller regelbundet, särskilt på grund av sin yrkes- eller familjesituation, som exempelvis personer som reser i affärer, statstjänstemän som regelbundet står i officiell kontakt med medlemsstater och EU-institutioner, företrädare för det civila samhällets organisationer som reser i samband med yrkesutbildning, seminarier och konferenser, familjemedlemmar till unionsmedborgare, familjemedlemmar till tredjelandsmedborgare som är bosatta i medlemsstaterna samt sjömän, och

b) sökande visar sin integritet och tillförlitlighet, särskilt den lagliga användningen av tidigare enhetliga viseringar eller viseringar med territoriellt begränsad giltighet, sin ekonomiska situation i ursprungslandet och sin ärliga avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan giltighetstiden löper ut för den visering som ansökan avser.

3. De uppgifter som återfinns i artikel 10.1 i VIS-förordningen ska registreras i VIS när det har fattats ett beslut om att utfärda en sådan visering.

Artikel 25

Utfärdande av visering med territoriellt begränsad giltighet

1. Visering med territoriellt begränsad giltighet ska undantagsvis utfärdas om

a) den berörda medlemsstaten finner det nödvändigt att, av humanitära skäl, av hänsyn till nationella intressen eller på grund av internationella förpliktelser

i) avvika från principen att inresevillkoren i artikel 5.1 a, c, d och e i kodexen om Schengen gränserna ska vara uppfyllda,

ii) utfärda en visering trots att den medlemsstat som konsulterats enligt artikel 22 invänder mot utfärdandet av en enhetlig visering, eller

iii) utfärda en visering av brådskande skäl, även om föregående samråd enligt artikel 22 inte har genomförts,

eller

b) det av skäl som konsulatet finner befogade utfärdas en ny visering för en vistelse som ska äga rum inom samma sexmånadersperiod till en sökande som inom denna sexmånadersperiod redan har använt en enhetlig visering eller en visering med territoriellt begränsad giltighet som medger en vistelse på tre månader.

2. En visering med territoriellt begränsad giltighet ska vara giltig för den utfärdande medlemsstatens territorium. I undantagsfall kan den vara giltig inom fler än en medlemsstats territorium, förutsatt att varje berörd medlemsstat medger detta.

3. Om sökanden innehar en resehandling som inte erkänns av en eller flera medlemsstater, men inte alla, ska det utfärdas en visering som är giltig för territorierna i de medlemsstater som erkänner resedokumentet. Om den utfärdande medlemsstaten inte erkänner sökandens resehandling, ska den utfärdade viseringen endast vara giltig i den medlemsstaten.

4. När en visering med territoriellt begränsad giltighet har utfärdats i de fall som beskrivs i punkt 1 a, ska de centrala myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten vidarebefordra

relevanta uppgifter till övriga medlemsstaters centrala myndigheter genom det förfarande som anges i artikel 16.3 i VIS-förordningen.

5. De uppgifter som återfinns i artikel 10.1 i VIS-förordningen ska registreras i VIS när det har fattats ett beslut om att utfärda en sådan visering.

Artikel 26

Utfärdande av visering för flygplatstransitering

1. En visering för flygplatstransitering ska vara giltig för transitering genom det internationella transitområdet på flygplatser som ligger inom medlemsstaternas territorium.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 12 a ska viseringens giltighetstid omfatta en ytterligare "tilläggsfrist" på 15 dagar.

Medlemsstaterna får med hänsyn till allmän ordning eller på grund av någon av medlemsstaternas internationella förbindelser besluta att inte bevilja en sådan tilläggsfrist.

3. Utan att det påverkar artikel 12 a kan visering för flera flygplatstransiteringar utfärdas med en giltighetstid på högst sex månader.

4. Följande kriterier är av särskild relevans vid beslut om utfärdande av viseringar för flera flygplatstransiteringar:

a) Sökandens behov av att transitera ofta och/eller regelbundet.

b) Sökandens integritet och tillförlitlighet, särskilt den lagliga användningen av tidigare enhetliga viseringar, viseringar med begränsad territoriell giltighet eller viseringar för flygplatstransitering, hans ekonomiska situation i sitt ursprungsland och hans verkliga avsikt att fortsätta resan.

5. Om sökanden måste inneha en visering för flygplatstransitering enligt artikel 3.2, ska denna visering endast vara giltig för transitering genom de internationella transitområdena på de flygplatser som är belägna på den eller de berörda medlemsstaternas territorium.

6. De uppgifter som återfinns i artikel 10.1 i VIS-förordningen ska registreras i VIS när det har fattats ett beslut om att utfärda en sådan visering.

Artikel 27

Ifyllande av viseringsmärket

1. När viseringsmärket fyllts i, ska de obligatoriska uppgifter som anges i bilaga VII föras in och det maskinläsbara fältet fyllas i enligt Icao-dokument 9303 del 2.

2. Medlemsstaterna kan lägga till nationella noteringar i fältet för anmärkningar på viseringsmärket, men dessa noteringar får inte utgöra en upprepning de obligatoriska uppgifterna i bilaga VII.

3. Alla uppgifter på viseringsmärket ska vara tryckta och inga ändringar får göras för hand på ett tryckt viseringsmärke.

4. Viseringsmärken får endast fyllas i för hand om det föreligger teknisk force majeure. Inga ändringar får göras på ett viseringsmärke som fyllts i för hand.

5. Om ett viseringsmärke fyllts i för hand enligt punkt 4 i denna artikel, ska denna information registreras i VIS enligt artikel 10.1 k i VIS-förordningen.

Artikel 28

Makulering av ett redan ifyllt viseringsmärke

1. Om ett fel upptäcks på ett viseringsmärke som ännu inte har placerats i resehandlingen, ska viseringsmärket makuleras.

2. Om ett fel upptäcks efter det att viseringsmärket har placerats i resehandlingen, ska märket makuleras genom att ett rött kryss påförs märket med outplånligt bläck och ett nytt viseringsmärke placeras på en annan sida i resehandlingen.

3. Om ett fel upptäcks efter det att relevanta uppgifter har införts i VIS i enlighet med artikel 10.1 i VIS-förordningen, ska felet korrigeras i enlighet med artikel 24.1 i den förordningen.

Artikel 29

Påförande av ett viseringsmärke

1. Det tryckta viseringsmärket med de uppgifter som anges i artikel 27 och bilaga VII ska påföras resehandlingen i enlighet med bestämmelserna i bilaga VIII.

2. Om den utfärdande medlemsstaten inte erkänner sökandens resehandling ska det separata bladet för påförande av visering användas.

3. När ett viseringsmärke har påförts det separata bladet för påförande av visering, ska denna information registreras i VIS i enlighet med artikel 10.1 j i VIS-förordningen.

4. Individuella viseringar som utfärdas till personer som omfattas av sökandens resehandling, ska placeras i den resehandlingen.

5. Om den resehandling som dessa personer omfattas av inte erkänns av den utfärdande medlemsstaten, ska det individuella viseringsmärket påföras de separata bladen för påförande av visering.

Artikel 30

Rättigheter som följer av en utfärdad visering

Enbart innehav av en enhetlig visering eller visering med territoriellt begränsad giltighet ger inte automatisk rätt till inresa.

Artikel 31

Information till andra medlemsstaters centrala myndigheter

1. En medlemsstat får kräva att dess centrala myndigheter underrättas om viseringar som utfärdas av andra medlemsstaters konsulat till medborgare från specifika tredjeländer eller till specifika kategorier av sådana medborgare, med undantag för visering för flygplatstransitering.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om inlämnandet eller tillbakadragandet av kravet om sådan information innan det ska uppfyllas. Denna information ska även lämnas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet i den berörda jurisdiktionen.

3. Kommissionen ska meddela medlemsstaterna sådana underrättelser.

4. Från och med det datum som anges i artikel 46 i VIS-förordningen ska informationen överföras i enlighet med artikel 16.3 i den förordningen.

Artikel 32

Avslag på ansökan om visering

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 25.1, ska en ansökan om visering avslås

a) om sökanden

i) ger in en resehandling som utgör en efterbildning eller förfalskning,

ii) inte kan styrka ändamålet och villkoren för den planerade vistelsen,

iii) inte tillhandahåller bevis på att han har tillräckliga medel för sitt uppehälle både under den planerade vistelsen och för återresan till ursprungslandet eller bosättningslandet, eller för transitresan till ett tredjeland till vilket han är säker på att beviljas inresa, eller är i stånd att på laglig väg skaffa sig sådana medel,

iv) redan har tillbringat tre månader av den innevarande sexmånadersperioden på medlemsstaternas territorium på grundval av en enhetlig visering eller en visering med territoriellt begränsad giltighet,

v) finns på en spärrlista i SIS i syfte att vägras inresa,

- vi) anses vara ett hot mot medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet, folkhälsa enligt definitionen i artikel 2.19 i kodexen om Schengengränserna eller internationella förbindelser, särskilt när det finns en registrering i medlemsstaternas nationella databaser som syftar till att vägra inresa av dessa skäl, eller
- vii) inte har tillhandahållit bevis på innehav av lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring, i tillämpliga fall,
- eller
- b) om det föreligger rimliga tvivel på äktheten hos de styrkande handlingar som sökanden lämnat in eller på innehållets sanningsenlighet, tillförlitligheten hos sökandens utsagor eller dennes avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan den sökta viseringen löper ut.
2. Ett beslut om avslag och uppgift om de skäl som ligger till grund för avslaget ska meddelas sökande med hjälp av standardformuläret i bilaga VI.
3. Sökande som fått avslag på sin viseringsansökan ska ha rätt att överklaga. Överklaganden ska riktas mot den medlemsstat som fattade det slutliga beslutet om ansökan och i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska tillhandahålla sökanden information om hur de ska förfara för att överklaga ett beslut, i enlighet med vad som anges i bilaga VI.
4. I sådana fall som avses i artikel 8.2 ska den representrande medlemsstatens konsulat underrätta sökanden om det beslut som fattats av den representerade medlemsstaten.
5. Information om nekad visering ska registreras i VIS i enlighet med artikel 12 i VIS-förordningen.

KAPITEL V

Ändring av en utfärdad visering

Artikel 33

Förlängning

1. Giltighetstiden och/eller vistelsetiden för en utfärdad visering ska förlängas om en medlemsstats centrala myndigheter anser att en viseringsinnehavare har styrkt att det föreligger force majeure eller humanitära skäl som hindrar honom från att lämna medlemsstaternas territorium före utgången av den giltighetstid eller vistelsetid som viseringen medger. En sådan förlängning ska göras kostnadsfritt.

2. Giltighetstiden och/eller vistelsetiden för en utfärdad visering kan förlängas om viseringsinnehavaren har styrkt att det föreligger starka personliga skäl som motiverar att giltighetstiden eller vistelsetiden förlängs. En avgift på 30 EUR ska tas ut för en sådan förlängning.
3. Om inte den myndighet som beviljar en förlängning av viseringen beslutar annorlunda, ska den förlängda viseringen ha samma territoriella giltighet som den ursprungliga viseringen.
4. De myndigheter som har behörighet att förlänga viseringen är myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium tredjelandsmedborgaren befinner sig då han eller hon ansöker om förlängning.
5. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen vilka myndigheter som är behöriga att förlänga viseringar.
6. Förlängning av viseringar ska utföras i form av ett viseringsmärke.
7. Information om en förlängd visering ska föras in i VIS i enlighet med artikel 14 i VIS-förordningen.

Artikel 34

Upphävande och återkallande

1. En visering ska upphävas om det blir uppenbart att villkoren för utfärdandet inte var uppfyllda vid tidpunkten för utfärdandet av denna, särskilt om det finns tungt vägande skäl att anta att viseringen erhållits på bedrägligt sätt. En visering ska som huvudregel upphävas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade den. En visering kan upphävas av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat, varvid myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade viseringen ska underrättas om detta upphävande.
2. En visering ska återkallas när det blir uppenbart att villkoren för att utfärda den inte längre är uppfyllda. En visering ska som huvudregel återkallas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade den. En visering kan återkallas av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat, varvid myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade viseringen ska underrättas om detta återkallande.
3. En visering kan återkallas på viseringsinnehavarens begäran. De behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade viseringen ska underrättas om ett sådant återkallande.
4. Om viseringsinnehavaren underlåter att vid gränsen lägga fram en eller flera av de styrkande handlingar som avses i artikel 14.3, ska detta inte automatiskt leda till ett beslut om att upphäva eller återkalla viseringen.

5. Om en visering upphävs eller återkallas, ska beteckningen "UPPHÄVD" eller "ÅTERKALLAD" stämplas på viseringen och det optiskt variabla kännetecknet på viseringsmärket, säkringen "latent bildeffekt" samt ordet "visering" ogiltigförklaras genom överkorsning.

6. Ett beslut om upphävande eller återkallande av en visering och de skäl som ligger till grund för detta ska meddelas sökanden med hjälp av standardformuläret i bilaga VI.

7. En viseringsinnehavare vars visering har upphävts eller återkallats ska ha rätt att överklaga, såvida inte viseringen återkallades på dennes begäran i enlighet med punkt 3. Överklaganden ska riktas mot den medlemsstat som fattade beslutet om upphävandet eller återkallandet och i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska tillhandahålla sökanden information om hur de ska förfara för att överklaga ett beslut, i enlighet med vad som anges i bilaga VI.

8. Information om en upphävd eller återkallad visering ska föras in i VIS i enlighet med artikel 13 i VIS-förordningen.

KAPITEL VI

Viseringar som utfärdas vid de yttre gränserna

Artikel 35

Viseringsansökningar som lämnas vid de yttre gränserna

1. I undantagsfall kan viseringar utfärdas vid gränsövergångar om följande villkor är uppfyllda:

- a) Sökanden uppfyller villkoren i artikel 5.1 a, c, d och e i kodexen om Schengengränserna.
- b) Sökanden har inte varit i stånd att ansöka om visering på förhand och ger vid behov in dokumentation som styrker att det finns oförutsedda och tvingande skäl för inresa.
- c) Det anses klarlagt att sökanden kommer att återvända till sitt ursprungsland eller bosättningsland eller transitera genom andra länder än de medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket fullt ut.

2. Om en ansökan om visering lämnas in vid den yttre gränsen kan kravet på att sökanden ska ha en medicinsk reseförsäkring åsidosättas om sådan medicinsk reseförsäkring inte finns tillgänglig vid gränsövergången eller av humanitära skäl.

3. En visering som utfärdats vid den yttre gränsen ska vara en enhetlig visering som ger innehavaren rätt att vistas i landet under högst 15 dagar, beroende på syftet och villkoren för den planerade vistelsen. När det gäller transitering ska den tillåtna

vistelsens längd motsvara den tid det tar att fullgöra syftet med transiteringen.

4. Om villkoren i artikel 5.1 a, c, d och e i kodexen om Schengengränserna inte är uppfyllda, får de myndigheter som ansvarar för utfärdandet av viseringen vid gränsen utfärda en visering med begränsad territoriell giltighet i enlighet med artikel 25.1 a i denna förordning och som endast gäller för den utfärdande medlemsstatens territorium.

5. Tredjelandsmedborgare som hör till en kategori av personer som enligt artikel 22 omfattas av ett krav på föregående samråd ska som huvudregel inte kunna få en visering utfärdad vid yttre gränsen.

I enlighet med artikel 25.1 a får dock en visering med territoriellt begränsad giltighet, som gäller för den utfärdande medlemsstatens territorium, i undantagsfall utfärdas till sådana personer vid den yttre gränsen.

6. Utöver de skäl till avslag på en viseringsansökan som framgår av artikel 32.1 ska en viseringsansökan avslås vid gränsövergången om villkoren i punkt 1 b i denna artikel inte är uppfyllda.

7. Bestämmelserna om motivering och meddelande av avslagsbeslut och rätten till överklagande i artikel 32.3 och bilaga VI ska vara tillämpliga.

Artikel 36

Viseringar som utfärdas till sjömän i transit vid den yttre gränsen

1. En visering för transitering får utfärdas vid gränsen för en sjöman som måste inneha visering vid passage av medlemsstaternas yttre gränser om

- a) han uppfyller villkoren i artikel 35.1, och
- b) han passerar gränsen i fråga för att gå ombord på, åter gå ombord på eller gå i land från ett fartyg som han kommer att arbeta på eller har arbetat på som sjöman.

2. De behöriga nationella myndigheterna ska följa anvisningarna i bilaga IX del 1 innan de utfärdar en visering vid gränsen för en sjöman i transit, och se till att den nödvändiga informationen om sjömannen i fråga har utbytts med hjälp av ett vederbörligen ifyllt formulär om sjömän i transit enligt bilaga IX del 2.

3. Denna artikel ska inte påverka tillämpningen av artikel 35.3–5.

AVDELNING IV

FÖRVALTNING OCH ORGANISATION

Artikel 37

Organisation av viseringsavdelningarna

1. Medlemsstaterna ska ansvara för organisationen av viseringsavdelningarna vid sina konsulat.

För att undvika att vaksamheten minskar och för att skydda personalen från att utsättas för påtryckningar på lokal nivå, ska det i tillämpliga fall införas system för att rotera personal som är i direkt kontakt med sökandena. Särskild vikt ska fästas vid att skapa klara arbetsrutiner och en tydlig ansvarsfördelning i samband med att det fattas slutliga beslut om ansökningar. Tillgången till VIS och SIS samt andra konfidentiella uppgifter ska inskränkas till ett begränsat antal vederbörligen bemyndigade och fast anställda medarbetare. Lämpliga åtgärder ska vidtas för att förebygga obehörig tillgång till sådana databaser.

2. Förvaringen och hanteringen av viseringsmärken ska omfattas av fullgoda säkerhetsåtgärder för att undvika bedrägeri och förluster. Varje konsulat ska registrera lagret av viseringsmärken och registrera hur varje viseringsmärke har använts.

3. Medlemsstaternas konsulat ska arkivera ansökningarna. Varje enskild akt ska innehålla ansökningsformuläret, kopior av relevanta styrkande handlingar, en förteckning över de kontroller som utförts och referensnumret för den utfärdade viseringen så att personalen vid behov kan rekonstruera bakgrunden till det beslut som fattats om ansökan.

Individuella ansökningsakter ska bevaras i minst två år från dagen för beslutet om ansökan enligt artikel 23.1.

Artikel 38

Resurser till handläggning av viseringsansökningar och övervakning av konsulat

1. Medlemsstaterna ska avdela lämplig personal i tillräckligt antal för uppgifter som rör handläggning av viseringsansökningar, för att kunna säkerställa en rimlig och harmoniserad kvalitet på den tjänst som erbjuds allmänheten.

2. Lokalerna ska vara funktionella och utformade på ett sådant sätt att lämpliga säkerhetsåtgärder kan vidtas.

3. Medlemsstaternas centrala myndigheter ska se till att utsänd personal och lokalanställda erhåller lämplig utbildning, och ska ansvara för att förse dem med fullständiga, exakta och aktuella upplysningar om relevant gemenskapsrätt och nationell rätt.

4. Medlemsstaternas centrala myndigheter ska se till att arbetet med att handlägga ansökningarna med täta intervall kont-

rolleras på lämpligt sätt, och vidta korrigeringsåtgärder om avvikelser från denna förordning upptäcks.

Artikel 39

Personalens uppförande

1. Medlemsstaternas konsulat ska se till att sökandena bemöts på ett hövligt sätt.

2. Konsulär personal ska under utförandet av sina arbetsuppgifter visa full respekt för den mänskliga värdigheten. Eventuella åtgärder som vidtas ska stå i proportion till det mål som eftersträvas med åtgärderna.

3. Konsulär personal får under utförandet av sina arbetsuppgifter inte diskriminera någon på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion, övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.

Artikel 40

Former för samarbete

1. Varje medlemsstat ska ansvara för organisationen av handläggningen av ansökningar. Som huvudregel ska ansökningar inlämnas vid en medlemsstats konsulat.

2. Medlemsstaterna ska

a) utrusta sina konsulat och de myndigheter som har ansvar för att utfärda viseringar vid gränserna med erforderlig utrustning för insamling av biometriska kännetecken liksom sina honorärkonsulers kontor när dessa används för insamling av biometriska kännetecken i enlighet med artikel 42, och/eller

b) samarbeta med en eller flera andra medlemsstater inom ramen för det lokala Schengensamarbetet eller genom andra lämpliga kontakter i form av begränsad representation, samlokalisering eller ett gemensamt ansökningscentrum i enlighet med artikel 41.

3. Under särskilda omständigheter eller av skäl som rör lokala förhållanden, t.ex. när

a) ett stort antal sökande inte gör det möjligt att organisera mottagandet av ansökningar och insamlingen av uppgifter inom rimlig tid och under anständiga förhållanden, eller

b) det inte är möjligt att säkerställa god geografisk täckning av det berörda tredjelandet på något annat sätt,

och när de samarbetsformer som avses i punkt 2 b visar sig olämpliga för den berörda medlemsstaten, får en medlemsstat som en sista utväg samarbeta med en extern tjänsteleverantör i enlighet med artikel 43.

4. Utan att det påverkar rätten att kalla sökanden till personlig intervju i enlighet med artikel 21.8, får inte valet av organisation av hur ansökningarna tas emot och handläggs få till följd att sökanden måste infinna sig personligen på mer än ett ställe för att lämna in en ansökan.

5. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om hur de avser att organisera handläggningen av ansökningar på varje konsulat.

Artikel 41

Samarbete mellan medlemsstaterna

1. När alternativet "samlokalisering" väljs, ska personal vid en eller flera medlemsstaters konsulat handlägga de ansökningar (inklusive insamling av biometriska kännetecken) som lämnats in till dem på en annan medlemsstats konsulat och dela utrustningen med denna medlemsstat. De berörda medlemsstaterna ska enas om hur länge samlokaliseringen ska pågå samt om villkoren för dess upphörande, liksom hur stor andel av viseringsavgiften som ska tillfalla den medlemsstat vars konsulat används.

2. När "gemensamma ansökningscentrum" inrättas, ska personal från två eller flera medlemsstaters konsulat ha gemensamma lokaler i en byggnad där de sökande kan lämna in ansökningarna (inklusive biometriska kännetecken). Sökandena ska hänvisas till den medlemsstat som är behörig att pröva och fatta beslut avseende ansökan. Medlemsstaterna ska enas om hur länge detta samarbete ska vara samt om villkoren för dess upphörande, liksom för fördelningen av kostnaderna mellan de deltagande medlemsstaterna. En medlemsstat ska ha ansvaret för kontrakt avseende logistiken och de diplomatiska förbindelserna med värdlandet.

3. Om samarbetet med andra medlemsstater skulle avbrytas, ska medlemsstaterna säkerställa att fullständig service upprätthålls.

Artikel 42

Användning av honorärkonsuler

1. Honorärkonsuler får också bemyndigas att utföra några av eller alla uppgifterna i artikel 43.6. Adekvata åtgärder ska vidtas för att säkerställa säkerhet och skydd för uppgifter.

2. Om honorärkonsuln inte är en medlemsstats statliga tjänsteman, ska utförandet av dessa uppgifter genomföras i överensstämmelse med kraven i bilaga X, med undantag för bestämmelserna i punkt D c i denna bilaga.

3. Om honorärkonsuln är en medlemsstats statliga tjänsteman, ska den berörda medlemsstaten se till att krav tillämpas

som är jämförbara med de krav som skulle gälla om dessa uppgifter utfördes av dess konsulat.

Artikel 43

Samarbete med externa tjänsteleverantörer

1. Medlemsstaterna ska sträva efter att samarbeta med en extern tjänsteleverantör tillsammans med en eller flera medlemsstater, utan att det påverkar reglerna för offentlig upphandling och konkurrensreglerna.

2. Samarbetet med en extern tjänsteleverantör ska baseras på ett rättsligt instrument som ska uppfylla de krav som fastställs i bilaga X.

3. Medlemsstaterna ska inom ramen för det lokala Schengen-samarbetet utbyta uppgifter om valda externa tjänsteleverantörer och om fastställandet av villkoren och bestämmelserna i respektive rättsliga instrument.

4. Prövningen av ansökningar, intervjuer, i förekommande fall beslut om ansökningar samt utskriften och påförandet av viseringsmärken ska endast utföras av konsulatet.

5. Externa tjänsteleverantörer ska under inga omständigheter ha tillgång till VIS. Tillgång till VIS ska uteslutande vara reserverad för vederbörligen bemyndigad personal på konsulatet.

6. En extern tjänsteleverantör får ges behörighet att utföra någon eller några av följande uppgifter:

- a) Tillhandahållande av allmän information om viseringskrav och ansökningsformulär.
- b) Information till den sökande om de styrkande handlingar som krävs, på grundval av en checklista.
- c) Insamling av uppgifter och mottagande av ansökningar (inbegripet upptagande av biometriska kännetecken) och överföring av ansökan till konsulatet.
- d) Uppbörd av viseringsavgiften.
- e) Hantering av tidsbeställning för personlig inställelse vid konsulatet eller hos den externa tjänsteleverantören.

f) Insamling av resehandlingarna, inbegripet i förekommande fall ett beslut om avslag, från konsulatet och återlämnande av dessa till sökandena.

7. När den eller de berörda medlemsstaterna väljer en extern tjänsteleverantör, ska de granska bolagets solvens och tillförlitlighet, inbegripet nödvändiga tillstånd, företagsregistrering, bolagsstadga och bankavtal, och försäkra sig om att det inte föreligger några intressekonflikter.

8. Den eller de berörda medlemsstaterna ska se till att den valda externa tjänsteleverantören uppfyller de villkor och bestämmelser som den omfattas av enligt det rättsliga instrument som avses i punkt 2.

9. Den eller de berörda medlemsstaterna ska fortsätta att ansvara för efterlevnaden av bestämmelserna om skydd av uppgifter vid behandling av uppgifter och ska stå under tillsyn i enlighet med artikel 28 i direktiv 95/46/EG.

Samarbetet med en extern tjänsteleverantör får inte begränsa eller utesluta något ansvar enligt den eller de berörda medlemsstaternas nationella lagstiftning vid överträdelse av skyldigheter med avseende på sökandenas personuppgifter eller genomförandet av en eller flera av de uppgifter som avses i punkt 6. Denna bestämmelse påverkar inte rättsliga åtgärder som får vidtas direkt mot den externa tjänsteleverantören enligt den nationella lagstiftningen i det berörda tredjelandet.

10. Den eller de berörda medlemsstaterna ska utbilda den externa tjänsteleverantören så att denne får de kunskaper som behövs för att erbjuda lämpliga tjänster och tillräcklig information till sökandena.

11. Den eller de berörda medlemsstaterna ska noga övervaka genomförandet av det rättsliga instrument som avses i punkt 2, inbegripet

- a) den allmänna information om viseringskrav och formulär för viseringsansökan som lämnas av den externa tjänsteleverantören till sökande,
- b) alla de tekniska och organisatoriska säkerhetsåtgärder som krävs för att skydda personuppgifter mot att förstöras genom olyckshändelse eller olagligt förfarande eller förlust genom olyckshändelse samt mot ändringar, otillåten spridning av eller otillåten tillgång till uppgifterna, särskilt om samarbetet innefattar överföring av akter och uppgifter till den eller de berörda medlemsstaternas konsulat, samt mot alla andra olagliga former av behandling av personuppgifter,
- c) upptagning och överföring av biometriska kännetecken,
- d) åtgärder som vidtagits för att se till att bestämmelserna om uppgiftsskydd följs.

I detta syfte ska den eller de berörda medlemsstaternas konsulat regelbundet genomföra kontroller på plats i den externa tjänsteleverantörens lokaler.

12. Om samarbetet med en extern tjänsteleverantör skulle avbrytas, ska medlemsstaterna säkerställa att fullständig service upprätthålls.

13. Medlemsstaterna ska tillhandahålla kommissionen ett exemplar av det rättsliga instrument som avses i punkt 2.

Artikel 44

Kryptering och säker överföring av uppgifter

1. Vid överenskommelser om representation mellan medlemsstaterna och vid samarbete mellan medlemsstaterna och en extern tjänsteleverantör samt vid anlitande av honorärkonsuler ska den eller de berörda medlemsstaterna se till att uppgifterna är fullständigt krypterade, oavsett om överföringen sker elektroniskt eller fysiskt på ett elektroniskt lagringsmedium, från myndigheterna i den representerande medlemsstaten till den eller de representerade medlemsstaternas myndigheter eller från den externa tjänsteleverantören eller från honorärkonsuln till myndigheterna i den eller de berörda medlemsstaterna.

2. I tredjelandet som förbjuder kryptering av uppgifter som ska överföras elektroniskt från myndigheterna i den representerande medlemsstaten till den eller de representerade medlemsstaternas myndigheter eller från den externa tjänsteleverantören eller honorärkonsuln till myndigheterna i den eller de berörda medlemsstaterna ska den eller de representerade medlemsstaterna eller den eller de berörda medlemsstaterna inte tillåta den representerande medlemsstaten eller den externa tjänsteleverantören eller honorärkonsuln att överföra uppgifter elektroniskt.

I sådana fall ska den eller de representerade medlemsstaterna eller den eller de berörda medlemsstaterna se till att de elektroniska uppgifterna överförs fysiskt i fullständigt krypterad form på ett elektroniskt lagringsmedium från myndigheterna i den representerande medlemsstaten till den eller de representerade medlemsstaternas myndigheter eller från den externa tjänsteleverantören eller honorärkonsuln till myndigheterna i den eller de berörda medlemsstaterna av en medlemsstats konsulära tjänstemän eller, om en sådan överföring skulle kräva oproportionerliga eller orimliga åtgärder, på något annat säkert sätt, t.ex. med hjälp av etablerade aktörer med erfarenhet av att transportera känsliga handlingar och uppgifter i det berörda tredjelandet.

3. I samtliga fall ska säkerhetsnivån för överföringen anpassas till uppgifternas känslighet.

4. Medlemsstaterna eller gemenskapen ska sträva efter att nå en överenskommelse med de berörda tredjeländerna i syfte att upphäva förbudet mot kryptering av uppgifter som ska överföras elektroniskt från myndigheterna i den representerande medlemsstaten till den eller de representerade medlemsstaternas myndigheter eller från den externa tjänsteleverantören eller honorärkonsuln till myndigheterna i den eller de berörda medlemsstaterna.

Artikel 45

Samarbete mellan medlemsstaterna och kommersiella mellanhänder

1. Medlemsstaterna får samarbeta med kommersiella organ som är mellanhänder när det gäller att lämna in ansökningar, med undantag av upptagande av biometriska kännetecken.

2. Ett sådant samarbete ska grunda sig på att medlemsstaternas relevanta myndigheter beviljar ackrediteringen. Ackrediteringen ska särskilt grunda sig på kontrollen av följande aspekter:

- a) Den kommersiella mellanhandens nuvarande status: befintligt tillstånd, bolagsregister, avtal med banker.
- b) Befintliga avtal med kommersiella partner i medlemsstaterna som erbjuder logi och andra paketresetjänster.
- c) Avtal med transportbolag, vilka måste inkludera en utresa och en garanterad tidsbestämd återresa.

3. Ackrediterade kommersiella mellanhänder ska övervakas regelbundet genom stickprovskontroller som inbegriper personliga intervjuer eller telefonintervjuer med sökande, kontroll av resor och logi, kontroll av att den medicinska reseförsäkringen som tillhandahålls är tillräcklig och täcker enskilda resande och, när det bedöms vara nödvändigt, kontroll av dokument som rör gruppåterresa.

4. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska information utbytas om ackrediterade kommersiella mellanhänders prestationer avseende upptäckta oegentligheter, avslag på ansökningar som förmedlats av kommersiella mellanhänder och påvisade former av bedrägeri med resehandlingar samt om planerade resor som inte genomförts.

5. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska konsulaten utbyta förteckningar över de kommersiella mellanhänder som de har ackrediterat eller vars ackreditering de har återkallat, i det sistnämnda fallet med uppgift om skälen för återkallelsen.

Varje konsulat ska se till att allmänheten informeras om förteckningen över ackrediterade kommersiella mellanhänder som beskickningen samarbetar med.

Artikel 46

Sammanställning av statistik

Medlemsstaterna ska sammanställa årlig statistik över viseringar i enlighet med tabellen i bilaga XII. Denna statistik ska överlämnas senast den 1 mars avseende det föregående kalenderåret.

Artikel 47

Information till allmänheten

1. Medlemsstaternas centrala myndigheter och konsulat ska förse allmänheten med all relevant information som rör viseringsansökan, särskilt

- a) kriterier, villkor och förfaranden som ska följas vid ansökan om visering,
- b) hur man beställer tid, i förekommande fall,
- c) var ansökan kan lämnas in (behörigt konsulat, gemensamt ansökningscentrum eller extern tjänsteleverantör),
- d) ackrediterade kommersiella mellanhänder,
- e) den omständigheten att den stämpel som avses i artikel 20 saknar rättsliga verkningar,
- f) de tidsfrister för prövning av ansökningar som anges i artikel 23.1, 23.2 och 23.3,
- g) de tredjeländer vars medborgare eller särskilda kategorier av medborgare omfattas av föregående samråd,
- h) att avslagsbeslut ska meddelas sökanden, att det i sådana beslut ska anges vilka skäl de grundar sig på och att sökande vars ansökningar avslås har rätt att överklaga, med information om vilket förfarande som ska följas för ett överklagande, inklusive den behöriga myndigheten samt tidsfristen för att lämna in ett överklagande,
- i) att endast innehavet av en visering inte automatiskt ger rätt till inresa och att viseringsinnehavarna måste visa att de uppfyller inresevillkoren vid den yttre gränsen enligt artikel 5 i kodex om Schengengränserna.

2. Den representerande och den representerade medlemsstaten ska informera allmänheten om sådana överenskommelser om representation som anges i artikel 8 innan de träder i kraft.

AVDELNING V

LOKALT SCHENGENSAMARBETE

Artikel 48

Lokalt Schengensamarbete mellan medlemsstaternas konsulat

1. För att kunna säkerställa en harmoniserad tillämpning av den gemensamma viseringspolitiken, som i förekommande fall tar hänsyn till lokala förhållanden, ska medlemsstaternas konsulat och kommissionen samarbeta inom varje jurisdiktion och bedöma behovet av att särskilt införa

- a) en harmoniserad förteckning över styrkande handlingar som de sökande ska ge in, med beaktande av bestämmelserna i artikel 14 och bilaga II,
- b) gemensamma kriterier för prövning av ansökningar när det gäller undantag från att betala viseringsavgiften i enlighet med artikel 16.5 och frågor som rör översättningen av ansökningsformuläret, i enlighet med artikel 11.5,
- c) en uttömmande förteckning över resehandlingar som utfärdas av värdlandet, vilken ska uppdateras regelbundet.

Om bedömningen inom ramen för lokalt Schengensamarbete leder till slutsatsen att det behövs en lokal harmoniserad strategi i fråga om en eller flera av leden a–c, ska åtgärder för en sådan strategi antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 52.2.

2. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska ett gemensamt informationsblad införas om enhetliga viseringar och viseringar med territoriellt begränsad giltighet och viseringar för flygplatstransitering, nämligen de rättigheter som viseringen ger och villkoren för att ansöka om den, i tillämpliga fall inklusive förteckningen över styrkande handlingar enligt punkt 1 a.

3. Följande upplysningar ska utbytas inom ramen för det lokala Schengensamarbetet:

- a) Månatlig statistik om enhetliga viseringar, viseringar med begränsad territoriell giltighet och viseringar för flygplatstransitering samt antalet avslagna ansökningar.
- b) När det gäller bedömningen av migrations- och/eller säkerhetsrisker, uppgifter om
 - i) värdlandets samhällsekonomiska struktur,
 - ii) lokala informationskällor, inklusive beträffande social trygghet, sjukvårdsförsäkring, skatteregister och registrering av in- och utresor,
 - iii) användning av dokument som utgör en efterbildning eller förfälskning,
 - iv) rutter för olaglig invandring,
 - v) avslag.
- c) Uppgifter om samarbete med transportbolag.
- d) Uppgifter om försäkringsbolag som tillhandahåller lämplig medicinsk reseförsäkring, inklusive kontroll av typen av täckning och eventuella självriskbelopp.

4. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet ska det regelbundet anordnas möten för att särskilt behandla praktiska

frågor med anknytning till tillämpningen av den gemensamma viseringspolitiken mellan medlemsstaterna och kommissionen. Dessa möten ska sammankallas av kommissionen, om inte annat avtalas på kommissionens begäran.

Det kan hållas möten om en enda fråga och undergrupper kan inrättas för att undersöka specifika frågor inom ramen för det lokala Schengensamarbetet.

5. Sammanfattande rapporter om möten om det lokala Schengensamarbetet ska utarbetas systematiskt och cirkuleras lokalt. Kommissionen kan delegera utarbetandet av rapporterna till en medlemsstat. Varje medlemsstats konsulat ska vidarebefordra rapporterna till sina centrala myndigheter.

På grundval av dessa rapporter ska kommissionen utarbeta en årsrapport inom varje jurisdiktion, vilken ska läggas fram för Europaparlamentet och rådet.

6. Företrädare för konsulaten för de medlemsstater som inte tillämpar gemenskapens regelverk på viseringsområdet, eller företrädare för tredjeländer, kan i enskilda fall bjudas in att delta i möten för utbyte av information om frågor som rör utfärdandet av viseringar.

AVDELNING VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 49

Arrangemang i samband med de olympiska och paralympiska spelen

Medlemsstater som står värd för de olympiska och paralympiska spelen ska tillämpa de särskilda förfaranden och villkor för ett enklare utfärdande av viseringar som föreskrivs i bilaga XI.

Artikel 50

Ändring av bilagorna

De åtgärder som avser att ändra icke väsentliga delar i denna förordning och som ändrar bilagorna I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII och XII ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 52.3.

Artikel 51

Anvisningar om den praktiska tillämpningen av viseringskodexen

Handläggningsanvisningar för den praktiska tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning ska utarbetas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 52.2.

Artikel 52

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté (*viseringskommittén*).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av artikel 8 i det beslutet och förutsatt att de genomförandebestämmelser som antas i enlighet med detta förfarande inte ändrar de väsentliga bestämmelserna i denna förordning.

Den tidsperiod som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5a.1–5a.4 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Artikel 53

Underrättelse

1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om

a) överenskommelser om representation som avses i artikel 8,

b) tredjeländer vars individuella medborgare enligt enskilda medlemsstater måste inneha visering för flygplatstransitering när de passerar genom det internationella transitområdet på flygplatser som finns inom deras territorium enligt artikel 3,

c) det nationella formuläret som styrker sponsoråtagande och/eller privat inkvartering enligt artikel 14.4, i tillämpliga fall,

d) förteckningen över tredjeländer för vilka det krävs föregående konsultation enligt artikel 22.1,

e) förteckningen över tredjeländer för vilka information enligt artikel 31.1 är ett krav,

f) de kompletterande nationella anteckningarna i fältet för anmärkningar på viseringsmärket enligt artikel 27.2,

g) myndigheter som är behöriga att förlänga viseringar enligt artikel 33.5,

h) de valda samarbetsformer som avses i artikel 40,

i) statistik som sammanställts enligt artikel 46 och bilaga XII.

2. Kommissionen ska göra uppgifter som meddelats enligt punkt 1 tillgängliga för allmänheten via en ständigt uppdaterad elektronisk publikation.

Artikel 54

Ändringar av förordning (EG) nr 767/2008

Förordning (EG) nr 767/2008 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 4.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) *enhetlig visering* enligt artikel 2.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (*viseringskodex*) (*),

(*) EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.”

b) Led b ska utgå.

c) Led c ska ersättas med följande:

”c) visering för flygplatstransitering enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 810/2009,”

d) Led d ska ersättas med följande:

”d) visering med territoriellt begränsad giltighet enligt definitionen i artikel 2.4 i förordning (EG) nr 810/2009,”

e) Led e ska utgå.

2. I artikel 8.1 ska orden ”Vid mottagandet av en ansökan” ersättas med följande:

”När ansökan kan tas upp till prövning enligt artikel 19 i förordning (EG) nr 810/2009”.

3. Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

a) Rubriken ska ersättas med följande:

”Uppgifter som ska registreras vid ansökan”.

b) Punkt 4 ska ändras enligt följande:

i) Led a ska ersättas med följande:

”a) Efternamn (familjenamn), efternamn vid födseln (tidigare efternamn), förnamn, födelsedatum, födelseort, födelseland och kön.”

ii) Led e ska utgå.

iii) Led g ska ersättas med följande:

”g) Destinationsmedlemsstat(er) och den planerade vistelsens eller transiteringens varaktighet.”

iv) Led h ska ersättas med följande:

”h) Huvudsakligt syfte med resan.”

v) Led i ska ersättas med följande:

”i) Planerad dag för ankomst till Schengenområdet och planerad dag för avresa från Schengenområdet.”

vi) Led j ska ersättas med följande:

”j) Medlemsstat för första inresa.”

vii) Led k ska ersättas med följande:

”k) Sökandens hemadress.”

viii) I led l ska orden ”skolans namn” ersättas med ”läroanstaltens namn”.

ix) I led m ska ”faderns eller moderns” ersättas med ”föräldramyndighetens eller vårdnadshavarens”.

4. I artikel 10.1 ska följande led läggas till:

”k) I tillämpliga fall, uppgifter om att viseringsmärket har fyllts i för hand.”

5. Det inledande stycket i artikel 11 ska ersättas med följande:

”När den viseringsmyndighet som representerar en annan medlemsstat avbryter prövningen av en ansökan, ska den föra in följande uppgifter i ansökningsakten:”

6. Artikel 12 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 led a ska ersättas med följande:

”a) Handläggningsinformation med uppgift om att viseringen har avslagits och om den myndigheten avslag den på en annan medlemsstats vägnar.”

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Ansökningsakten ska även innehålla uppgifter om grunderna för avslaget på viseringsansökan, som ska utgöras av någon eller några av följande:

a) Sökanden

i) ger in en resehandling som utgör en efterbildning eller förfalskning,

ii) kan inte styrka ändamålet och villkoren för den planerade vistelsen,

iii) kan inte styrka att han eller hon har tillräckliga medel för uppehållet, både för hela den planerade vistelsens längd och för återresan till ursprungs- eller avreselandet eller för transitering

till ett tredjeland till vilket han eller hon är säker på att få inresetillstånd, eller är i stånd att skaffa sådana medel på laglig väg,

iv) har redan vistats tre månader under den innevarande sexmånadersperioden på medlemsstaternas territorium på grundval av en enhetlig visering eller en visering med territoriellt begränsad giltighet,

v) finns på en spärlista i Schengens informationssystem i syfte att vägras inresa,

vi) anses utgöra ett hot mot någon av medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet, folkhälsa enligt definitionen i artikel 2.19 i kodexen om Schengengränserna eller deras internationella förbindelser, särskilt när det finns en registrering i medlemsstaternas nationella databaser som syftar till att vägra inresa av dessa skäl,

vii) har inte tillhandahållit bevis på innehav av lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring, i tillämpliga fall.

b) De framlagda uppgifterna avseende berättigande av den planerade vistelsens syfte och villkor var inte tillförlitliga.

c) Sökandens avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan viseringens giltighetstid gått ut kunde inte säkerställas.

d) Sökanden har inte tillhandahållit tillräckliga bevis för att han eller hon inte har kunnat ansöka om visering på förhand för att motivera att viseringsansökan lämnas in vid gränsen.”

7. Artikel 13 ska ersättas med följande:

”Artikel 13

Uppgifter som ska läggas till avseende upphävda eller återkallade viseringar

1. Om ett beslut har fattats om att upphäva eller återkalla en visering ska den viseringsmyndighet som har fattat beslutet lägga till följande uppgifter i ansökningsakten:

a) Information om handläggningsstatus med uppgift om att viseringen har upphävts eller återkallats.

b) Uppgift om vilken myndighet som upphävde eller återkallade viseringen, inbegripet dess lokalisering.

c) Tid och plats för beslutet.

2. Ansökningsakten ska även innehålla uppgifter om grunderna för upphävandet eller återkallandet av viseringen, vilka ska vara:
- En eller flera av de grunder som anges i artikel 12.2.
 - Viseringsinnehavarens begäran att återkalla viseringen.”
8. Artikel 14 ska ändras på följande sätt:
- Punkt 1 ska ändras på följande sätt:
 - Det inledande stycket ska ersättas med följande:

”1. Om ett beslut har fattats om att förlänga giltighetstiden och/eller vistelsetiden för en utfärdad visering ska den viseringsmyndighet som förlängde viseringen lägga till följande uppgifter i ansökningsakten:”
 - Led d ska ersättas med följande:

”d) Viseringsmärkets nummer för den förlängda viseringen.”
 - Led g ska ersättas med följande:

”g) Det territorium inom vilket viseringsinnehavaren har rätt att resa om den territoriella giltigheten för den förlängda viseringen avviker från den ursprungliga viseringens.”
 - I punkt 2 ska led c utgå.
9. I artikel 15.1 ska orden ”giltighetstiden förlängas eller förkortas” ersättas med ”eller viseringen förlängas”.
10. Artikel 17 ska ändras enligt följande:
- Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstat för första inresa.”
 - Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Typ av visering som har utfärdats.”
 - Punkt 11 ska ersättas med följande:

”11. Huvudsakligt syfte med resan.”
11. I artiklarna 18.4 c, 19.2 c, 20.2 d och 22.2 d ska orden ”eller förkortas” utgå.
12. I artikel 23.1 d ska ordet ”förkortats” utgå.

Artikel 55

Ändringar av förordning (EG) nr 562/2006

Bilaga V del A i förordning (EG) nr 562/2006 ska ändras enligt följande:

- Punkt 1 c ska ersättas med följande:
 - I förekommande fall upphäva eller återkalla viseringarna i enlighet med villkoren i artikel 34 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (*).

(*) EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.”

- Punkt 2 ska utgå.

Artikel 56

Upphävande

- Artiklarna 9–17 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 ska upphävas.
- Följande rättsakter ska upphävas:
 - Schengens verkställande kommittés beslut av den 28 april 1999 SCH/Com-ex (99) 13 (De gemensamma konsulära anvisningarna, inklusive bilagorna).
 - Schengens verkställande kommittés beslut av den 14 december 1993 om förlängning av den enhetliga viseringen (SCH/Com-ex (93) 21), och om gemensamma principer för att upphäva, återkalla eller förkorta giltighetstiden för den enhetliga viseringen (SCH/Com-ex (93) 24), Schengens verkställande kommittés beslut av den 22 december 1994 om utbyte av statistiska uppgifter om utfärdande av enhetliga viseringar (SCH/Com-ex (94) 25), Schengens verkställande kommittés beslut av den 21 april 1998 om utbyte av statistik om utfärdade viseringar (SCH/Com-ex (98) 12) och Schengens verkställande kommittés beslut av den 16 december 1998 om införande av ett enhetligt formulär för inbjudan eller åtagandeförklaring (SCH/Com-ex (98) 57).
 - Gemensam åtgärd 96/197/RIF av den 4 mars 1996 om ett system för flygplatstransitering ⁽¹⁾.
 - Rådets förordning (EG) nr 789/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheter avseende vissa detaljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för behandlingen av ansökningar om visering ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 63, 13.3.1996, s. 8.

⁽²⁾ EGT L 116, 26.4.2001, s. 2.

- e) Rådets förordning (EG) nr 1091/2001 av den 28 maj 2001 om fri rörlighet med en visering för längre vistelse ⁽¹⁾.
- f) Rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdandet av viseringar vid gränsen, inbegripet till sjömän i transit ⁽²⁾.
- g) Artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 390/2009 av den 23 april 2009 om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna angående viseringar till diplomatiska beskickningar och karriärkonsulat i samband med införandet av biometri samt bestämmelser om hur viseringsansökningar ska tas emot och behandlas ⁽³⁾.

3. Hänvisningar till upphävda rättsakter ska förstås som hänvisningar till denna förordning och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga XIII.

Artikel 57

Övervakning och utvärdering

1. Två år efter det att alla bestämmelser i denna förordning blivit tillämpliga ska kommissionen göra en utvärdering av denna tillämpning. Denna övergripande utvärdering ska innehålla en granskning av de uppnådda resultaten i relation till målen och av tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning utan att det påverkar de rapporter som anges i punkt 3.
2. Kommissionen ska överlämna den utvärdering som anges i punkt 1 till Europaparlamentet och rådet. På grundval av utvärderingen ska kommissionen, om så är nödvändigt, lägga fram lämpliga förslag till ändringar i denna förordning.
3. Tre år efter det att VIS börjat tillämpas, och därefter vart fjärde år, ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av artiklarna 13, 17, 40–44 i denna förordning, vilken ska inbegripa införandet av upptagning och användning av biometriska kännetecken, ändamålsenligheten hos de Icao-standarder som valts, efterlevnaden

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater i enlighet med fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Utfärdad i Bryssel den 13 juli 2009.

På Europaparlamentets vägnar
H.-G. PÖTTERING
Ordförande

På rådets vägnar
E. ERLANDSSON
Ordförande

av reglerna om skydd för uppgifter, erfarenheterna från de externa tjänsteleverantörerna, särskilt med tanke på upptagningen av biometriska uppgifter, genomförandet av 59-månadersregeln för upptagande av fingeravtryck samt organiserandet av de förfaranden som rör ansökningar. Rapporten ska även, i enlighet med artiklarna 17.12, 17.13, 17.14 och 50.4 i VIS-förordningen, omfatta sådana fall där fingeravtryck faktiskt inte kunnat tas eller inte krävts av rättsliga skäl jämfört med de fall där fingeravtryck tas. Rapporten ska omfatta information om ärenden där personer som faktiskt inte kunnat lämna fingeravtryck fått avslag på sin viseringsansökan. Rapporten ska vid behov åtföljas av lämpliga förslag till ändring av denna förordning.

4. I den första av de rapporter som anges i punkt 3 ska även frågan om tillräcklig tillförlitlighet när det gäller identifiering och kontroll av fingeravtryck från barn under tolv år tas upp, särskilt hur fingeravtryck utvecklas med åldern, på grundval av resultaten av en studie som genomförts under kommissionens ansvar.

Artikel 58

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med den 5 april 2010.
3. Artikel 52 och artikel 53.1 a–h och 53.2 ska tillämpas från och med den 5 oktober 2009.
4. När det gäller Schengens rådfrågningssystem (tekniska specifikationer) ska artikel 56.2 d tillämpas från och med det datum som anges i artikel 46 i VIS-förordningen.
5. Artiklarna 32.2 och 32.3, 34.6 och 34.7 och artikel 35.7 ska tillämpas från och med den 5 april 2011.

⁽¹⁾ EGT L 150, 6.6.2001, s. 4.

⁽²⁾ EUT L 64, 7.3.2003, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 131, 28.5.2009, s. 1.

BILAGA I

Harmoniserat ansökningsformulär ⁽¹⁾

	<h2 style="margin: 0;">Ansökan om Schengenvisering</h2> <p style="margin: 0;">Detta ansökningsformulär är gratis</p>	FOTO
--	--	------

1. Efternamn (x)				Endast för myndighetens noteringar
2. Födelsenamn (tidigare efternamn) (x)				
3. Förnamn (x)				
4. Födelsedatum (dag-månad-år)		5. Födelseort		Ansökningsdatum:
		6. Födelseland		
7. Nuvarande nationalitet Nationalitet vid födelse, om annan				Viseringsansökan nummer:
8. Kön ☐ Man ☐ Kvinna		9. Civilstånd ☐ Ensamstående ☐ Gift ☐ Separerad ☐ Skild ☐ Änkling/Änka ☐ Annat (ange vilket)		Ansökan inlämnad vid ☐ Ambassad/konsulat ☐ Gemensamt ansökningscentrum ☐ Tjänsteleverantör ☐ Kommersiell mellanhand ☐ Gräns
10. För underåriga: Efternamn, förnamn, adress (om annan än sökandens) och vårdnadshavarens eller förmyndarens nationalitet				Namn: ☐ Annan instans
11. Nationellt identitetsnummer, om tillämpligt				Ärendet handlagt av: styrkande handlingar: ☐ Resehandling ☐ Medel för uppehälle ☐ Inbjudan ☐ Transportmedel ☐ Medicinsk reseförsäkring ☐ Övrigt:
12. Typ av resehandling ☐ Vanligt pass ☐ Diplompass ☐ Tjänstepass ☐ Officiellt pass ☐ Särskilt pass ☐ Annan resehandling (ange vilken)				Viseringsbeslut: ☐ Avslag på ansökan ☐ Utfärdad visering: ☐ A ☐ C ☐ Visering med territoriellt-begränsad giltighet
13. Resehandlingens nummer		14. Datum för utfärdande		☐ Giltig: fr.o.m. t.o.m.
		15. Giltig t.o.m.		
16. Utfärdad av				Antal inresor: ☐ 1 ☐ 2 ☐ Flera
17. Sökandens hemadress och e-postadress			Telefonnummer	Antal dagar:
18. Är Ni bosatt i ett annat land än det land som Ni nu är medborgare i? ☐ Nej ☐ Ja. Uppehållstillstånd eller motsvarande Nummer Giltigt t.o.m.				
* 19. Nuvarande sysselsättning				
* 20. Arbetsgivare och arbetsgivares adress och telefonnummer. För studerande anges läroanstaltens namn och adress				
21. Resans huvudsyfte(n): ☐ Turism ☐ Resa i arbetet ☐ Besök hos familj eller vänner ☐ Kultur ☐ Idrott ☐ Officiellt besök ☐ Medicinska skäl ☐ Studier ☐ Transitering ☐ Flygplatstransitering ☐ Annat (ange vilket)				

⁽¹⁾ Logotyp krävs inte för Norge, Island och Schweiz.

22. Destinationsmedlemsstat(er)	23. Första inresemedlemsstat	
24. Antal begärda inresor ☐ Enstaka inresa ☐ Två inresor ☐ Flera inresor	25. Tid för planerad vistelse eller transitering Ange antal dagar	

De med asterisk markerade uppgifterna ska inte uppges av familjemedlemmar till medborgare i EU, EES eller Schweiz (make/maka, barn eller beroende familjemedlem i uppstigande led) när de utövar sin rätt till fri rörlighet. Familjemedlemmar till medborgare i EU, EES eller Schweiz ska visa handlingar som styrker detta förhållande samt fylla i uppgifterna i fälten 34 och 35.

Uppgifterna i fälten 1-3 ska överensstämma med uppgifterna i resehandling.

26. Schengenviseringar som utfärdats under de senaste tre åren ☐ Nej ☐ Ja. Giltighetsdatum fr.o.m. t.o.m.		
27. Har fingeravtryck (...) tagits tidigare i samband med en ansökan om Schengenvisering? ☐ Nej ☐ Ja Datum, om känt		
28. Inresetillstånd till det land som är slutdestination, om tillämpligt Utfärdat av Giltigt fr.o.m. t.o.m.		
29. Planerat ankomstdatum till Schengenområdet	30. Planerat avresedatum från Schengenområdet	
* 31. Efternamn och förnamn på inbjudande person(er) i medlemsstaten (medlemsstaterna). Om detta inte är tillämpligt, namn på hotell eller tillfällig logi i medlemsstaten (medlemsstaterna)		
Adress och e-postadress till inbjudande person(er)/ hotell/tillfällig logi		Telefonnummer och faxnummer
* 32. Namn och adress för inbjudande företag/organisation		Telefonnummer och faxnummer till företaget/organisationen
Efternamn, förnamn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress för företagets/organisationens kontaktperson		
* 33. Resekostnader och kostnader för uppehälle under sökandens vistelse täcks		
☐ av sökanden själv Medel för uppehälle ☐ Kontanter ☐ Resecheckar ☐ Kreditkort ☐ I förväg betald logi ☐ I förväg betald transport ☐ Övrigt (ange vilket)		☐ av en sponsor (värd, företag, organisation), ange vilken ☐ som anges i fält 31 eller 32 ☐ annan (ange vilket) Medel för uppehälle ☐ Kontanter ☐ Tillhandahållen logi ☐ Alla kostnader täcks under vistelsen ☐ I förväg betald transport ☐ Övrigt (ange vilket)

34. Personuppgifter för den familjemedlem som är medborgare i EU, EES eller Schweiz			
Efternamn		Förnamn	
Födelsedatum	Nationalitet	Nummer på resehandling eller ID-kort	
35. Familjeband till en medborgare i EU, EES eller Schweiz ☐ make/maka ☐ barn ☐ barnbarn ☐ beroende familjemedlem i uppstigande led			
36. Ort och datum		37. Underskrift (för underåriga, underskrift av vårdnadshavare/förmyndare)	

Jag känner till att ansökningsavgiften inte betalas tillbaka om viseringsansökan avslås.

Tillämpligt vid ansökan om viseringar för flera inresor (se fält 24):

Jag känner till att jag måste ha en lämplig medicinsk reseförsäkring för min första vistelse och därefter följande vistelser på medlemsstaternas territorium.

Jag är införstådd med och samtycker till följande: Insamling av de uppgifter som krävs enligt detta ansökningsformulär, fotografering och, i tillämpliga fall, upptagande av fingeravtryck är obligatoriskt vid prövning av viseringsansökan och alla personliga uppgifter om mig som anges på formuläret för ansökan om visering kommer, liksom mina fingeravtryck och mitt fotografi, att översändas till behöriga myndigheter i medlemsstaterna och behandlas av dessa myndigheter, så att det blir möjligt att fatta ett beslut om min viseringsansökan.

Dessa uppgifter samt uppgifter rörande beslutet om min ansökan eller ett beslut om att upphäva, återkalla eller förlänga en utfärdad visering kommer att registreras i Informationssystemet för viseringar (VIS) ⁽¹⁾ och lagras där under en period av högst fem år; under den perioden kommer uppgifterna att vara tillgängliga för viseringsmyndigheterna och de myndigheter som är behöriga att kontrollera viseringar vid de yttre gränserna och i medlemsstaterna samt för medlemsstaternas invandrings- och asylmyndigheter i syfte att kontrollera om villkoren för laglig inresa, vistelse och bosättning på medlemsstaternas territorium är uppfyllda, för att identifiera personer som inte, eller inte längre uppfyller dessa villkor, för att pröva en asylansökan och för att avgöra vem som ansvarar för en sådan prövning. Under vissa förhållanden kommer uppgifterna även att vara tillgängliga för utsedda myndigheter i medlemsstaterna och för Europol för att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra allvarliga brott. Följande myndighet i medlemsstaten ansvarar för att behandla uppgifterna: [...].

Jag är införstådd med att jag har rätt att i vilken medlemsstat som helst underrättas om de uppgifter rörande mig som finns registrerade i VIS och om vilken medlemsstat som har registrerat uppgifterna samt begära att uppgifter rörande mig som är oriktiga korrigeras och de som olagligen behandlats stryks. På min uttryckliga begäran kommer den myndighet som prövar min ansökan att informera mig om hur jag kan gå tillväga för att utöva min rätt att kontrollera mina personuppgifter och få dem korrigerade eller strukna, inklusive vilka rättsmedel som står till buds enligt den berörda statens nationella lagstiftning. Denna medlemsstats nationella tillsynsmyndighet [kontaktuppgifter] tar emot klagomål som rör skyddet av personuppgifter.

Jag förklarar att alla de upplysningar jag lämnat såvitt jag vet är korrekta och fullständiga. Jag är medveten om att felaktiga uppgifter kommer att leda till att min ansökan avslås eller till att en redan utfärdad visering upphävs samt till att jag kan underkastas lagföring enligt lagstiftningen i den Schengenstat som handlägger min ansökan.

Jag förbinder mig att, om visering beviljas, lämna medlemsstaternas territorium innan viseringen löper ut. Jag har blivit informerad om att innehav av en visering endast är ett av villkoren för inresa på medlemsstaternas europeiska territorium. Den omständigheten att visering beviljats innebär inte att jag har rätt att begära ersättning om jag inte uppfyller de tillämpliga bestämmelserna i artikel 5.1 i förordning (EG) nr 562/2006 (kodexen om Schengen gränserna) och därför nekas inresa. Inresevillkoren kommer att kontrolleras på nytt vid inresan på medlemsstaternas europeiska territorium.

Ort och datum	Underskrift (för underåriga, underskrift av vårdnadshavare/förmyndare):
---------------	--

⁽¹⁾ Under förutsättning att VIS har tagits i bruk.

BILAGA II

Icke uttömmande förteckning över styrkande handlingar

De styrkande handlingar som enligt artikel 14 ska läggas fram av viseringssökande kan omfatta följande:

A. DOKUMENTATION RÖRANDE RESANS SYFTE

1. Vid resor i arbetet

- a) inbjudan från ett företag eller en myndighet att delta i möten, konferenser, handels- eller industrievenemang eller evenemang med tjänsteanknytning,
- b) andra handlingar som visar att det finns handelsförbindelser eller förbindelser med tjänsteanknytning,
- c) inträdesbiljetter till mässor och kongresser, i förekommande fall,
- d) handlingar som styrker företagets affärsverksamhet,
- e) handlingar som styrker sökandens anställning (ställning) i företaget.

2. Vid resor i samband med studier eller annan typ av utbildning

- a) inskrivningsbevis från en läroanstalt som visar att man ska delta i teoretiska eller praktiska utbildnings- och fortbildningskurser,
- b) studentlegitimation eller intyg om de kurser i vilka man ska delta.

3. Vid turist- eller privatesor

- a) handlingar rörande logi
 - en inbjudan från en värd i förekommande fall,
 - en handling från det företag som tillhandahåller logi eller annan lämplig handling som upplyser om planerad logi,
- b) handlingar rörande resrutten
 - bekräftelse på bokning av en organiserad resa eller annan lämplig handling som upplyser om resplanerna,
 - vid transitering: visering eller annat inresetillstånd för det tredjeland som är destinationsland, biljetter för den fortsatta resan.

4. Vid resor i samband med politiska, vetenskapliga, kulturella, sportsliga eller religiösa evenemang, eller av andra skäl

- inbjudningar, inträdesbiljetter, anmälningar eller program som (när så är möjligt) anger värdorganisationens namn och vistelsens längd, eller annan lämplig handling som visar på syftet med resan.

5. Vid resor för deltagare i officiella delegationer som, efter en officiell inbjudan som sänts till det berörda tredjelandets regering, ska delta i möten, samråd, förhandlingar eller utbytesprogram, eller i evenemang som anordnas på medlemsstaternas territorium av mellanstatliga organisationer

- en skrivelse utfärdad av en myndighet i det berörda tredjelandet som bekräftar att sökanden är medlem av dess officiella delegation och reser till en medlemsstat för att delta i ovannämnda evenemang, tillsammans med en kopia av den officiella inbjudan.

6. Vid resor av medicinska skäl

- ett officiellt dokument från den medicinska inrättningen som bekräftar att det är nödvändigt med medicinsk vård vid den inrättningen samt bevis på tillräckliga ekonomiska medel att betala vården.

B. HANDLINGAR SOM GÖR DET MÖJLIGT ATT BEDÖMA SÖKANDENS AVSIKT ATT LÄMNA MEDLEMSSTATERNAS TERRITORIUM

1. Bokning av återresa eller returbiljett.
2. Bevis för ekonomiska tillgångar i bosättningslandet.
3. Anställningsbevis. Bankkontoutdrag.
4. Handling som styrker äganderätt till fastighet.
5. Bevis på integration i bosättningslandet: Familjeband, yrkesställning.

C. HANDLINGAR SOM RÖR SÖKANDENS FAMILJESITUATION

1. Samtycke från vårdnadshavare eller förmyndare (när en underårig inte reser med dem).
 2. Bevis på familjeband med den värdperson som bjudit in.
-

BILAGA III

**ENHETLIGT FORMAT OCH ANVÄNDNING AV STÄMPEL SOM VISAR ATT EN ANSÖKAN OM VISERING
KAN TAS UPP TILL PRÖVNING**

... Visering ... ⁽¹⁾

xx/xx/xxxx ⁽²⁾ ... ⁽³⁾

Exempel:

C visering FR

22.4.2009 Consulat de France

Djibouti

Stämpelavtrycket ska placeras på den första tillgängliga sida i resehandlingen som inte innehåller några anteckningar eller stämpelavtryck.

—————

⁽¹⁾ Kod för den medlemsstat som prövar ansökan. Koderna i punkt 1.1 i bilaga VII ska användas.

⁽²⁾ Ansökningsdatum (åtta siffror: xx dag, xx månad, xxxx år).

⁽³⁾ Myndighet som prövar viseringsansökan.

BILAGA IV

Gemensam förteckning över de tredjeländer, förtecknade i bilaga i till förordning (EG) nr 539/2001, vars medborgare måste inneha visering för flygplatstransitering när de passerar genom det internationella transitområdet på flygplatser inom medlemsstaternas territorium

AFGHANISTAN

BANGLADESH

DEMOKRATISKA REPUBLIKEN KONGO

ERITREA

ETIOPIEN

GHANA

IRAN

IRAK

NIGERIA

PAKISTAN

SOMALIA

SRI LANKA

BILAGA V

FÖRTECKNING ÖVER UPPEHÅLLSTILLSTÅND SOM GER INNEHAVAREN RÄTT ATT TRANSITERA GENOM MEDLEMSSTATERS FLYGPLATSER UTAN ATT DET KRÄVS INNEHAV AV VISERING FÖR FLYGPLATSTRANSITERING

ANDORRA:

- Tarjeta provisional de estancia y de trabajo (tillfälligt uppehålls- och arbetstillstånd) (vitt). Utfärdas för säsongsarbete. Giltighetstiden beror på anställningens varaktighet men överskrider aldrig sex månader. Kan inte förlängas,
- Tarjeta de estancia y de trabajo (uppehålls- och arbetstillstånd) (vitt). Utfärdas för sex månader och kan förlängas med ett år,
- Tarjeta de estancia (uppehållstillstånd) (vitt). Utfärdas för sex månader och kan förlängas med ett år,
- Tarjeta temporal de residencia (tidsbegränsat bosättningsstillstånd) (rosa). Utfärdas för ett år och kan förlängas två gånger, varje gång med ett år,
- Tarjeta ordinaria de residencia (vanligt bosättningsstillstånd) (gult). Utfärdas för tre år och kan förlängas med tre år,
- Tarjeta privilegiada de residencia (förmånsbehandlat bosättningsstillstånd) (grönt). Utfärdas för fem år och kan förlängas, varje gång med fem år,
- Autorización de residencia (bosättningsstillstånd) (grönt). Utfärdas för ett år och kan förlängas, varje gång med tre år,
- Autorización temporal de residencia y de trabajo (tidsbegränsat bosättnings- och arbetstillstånd) (rosa). Utfärdas för två år och kan förlängas med två år,
- Autorización ordinaria de residencia y de trabajo (vanligt bosättnings- och arbetstillstånd) (gult). Utfärdas för fem år,
- Autorización privilegiada de residencia y de trabajo (förmånsbehandlat bosättnings- och arbetstillstånd) (grönt). Utfärdas på 10 år och kan förlängas med samma tidsperiod varje gång.

KANADA:

- Permanent resident card (permanent uppehållstillstånd – plastkort).

JAPAN:

- Re-entry permit to Japan (återresetillstånd till Japan).

SAN MARINO:

- Permesso di soggiorno ordinario (validità illimitata) (vanligt uppehållstillstånd [obegränsad giltighet]),
- Permesso di soggiorno continuativo speciale (validità illimitata) (permanent särskilt uppehållstillstånd [obegränsad giltighet]),
- Carta d'identità di San Marino (validità illimitata) (identitetskort från San Marino [obegränsad giltighet]).

AMERIKAS FÖRENTA STATER:

- Form I-551 permanent resident card (formulär I-551 permanent uppehållstillståndskort) (giltigt i 2–10 år),
- Form I-551 Alien registration receipt card (giltigt i 2–10 år),
- Form I-551 Alien registration receipt card (obegränsad giltighet),
- Form I-327 Re-entry document (giltigt i 2 år – utfärdas till innehavare av en "I-551"),
- Resident alien card (identitetskort för utlänningar som är bosatta i Förenta staterna; giltigt i 2–10 år eller obegränsat. Detta dokument garanterar endast rätt att resa in på nytt om personens vistelse utanför Förenta staterna inte har överstigit ett år),
- Permit to reenter (tillstånd till återinresa med en giltighetstid på två år. Detta dokument garanterar endast rätt att resa in på nytt om personens vistelse utanför Förenta staterna inte har överstigit två år),
- Valid temporary residence stamp i ett giltigt pass (giltigt i ett år från utfärdandedagen).

BILAGA VI

STANDARDFORMULÄR FÖR UNDERRÄTTELSE OCH MOTIVERING AV AVSLAG, UPPHÄVANDE ELLER ÅTERKALLANDE AV VISERING

(1)

AVSLAG/UPPHÄVANDE/ÅTERKALLANDE AV VISERING

Fru/Herr _____,

- Den/Det _____ ambassaden/generalkonsulatet/konsulatet/[annan behörig myndighet] i _____ [på (namnet på den representerade medlemsstaten)s vägnar]
- [Annan behörig myndighet] i _____
- Myndigheterna som ansvarar för personkontroller vid _____

Har

- prövat Er viseringsansökan
- prövat Er visering nummer: _____, utfärdad: _____ [dag/månad/år].
- Ansökan har avslagits. Viseringen har upphävts. Viseringen har återkallats.

Beslutet har fattats av följande skäl:

1. En efterbildad/förfalskad resehandling har lämnats in.
2. Motivering till syftet med Er vistelse och villkoren för vistelsen har inte lämnats.
3. Ni har inte styrkt att Ni har tillräckliga medel för uppehållet under den planerade vistelsetiden eller för att återvända till ursprungs- eller bosättningslandet eller för transitering till ett tredjeland där Ni är säker på att tas emot, eller Ni är inte i stånd att skaffa dessa medel på laglig väg.
4. Ni har redan vistats i tre månader under den innevarande sexmånadersperioden på medlemsstaternas territorium på grundval av en enhetlig visering eller en visering med territoriellt begränsad giltighet.
5. En registrering i syfte att neka inresa har utfärdats i Schengens informationssystem (SIS) av _____ (uppgift om medlemsstat).
6. En eller flera medlemsstater anser Er vara ett hot mot den allmänna ordningen, inre säkerheten, folkhälsan, enligt artikel 2.19 i förordning (EG) nr 562/2006 (kodex om Schengengränserna), eller en eller flera av medlemsstaternas internationella förbindelser.
7. Bevis på innehav av en lämplig och giltig medicinsk reseförsäkring har inte lämnats.
8. De uppgifter som lämnats avseende motiveringen till syftet med Er planerade vistelse och villkoren för vistelsen är inte trovärdiga.
9. Er avsikt att lämna medlemsstaternas territorium innan viseringen löper ut har inte kunnat bekräftas.

(1) Typ krävs inte för Norge, Island och Schweiz.

10. Tillräckliga bevis har inte tillhandahållits för att Ni inte har kunnat ansöka om visering i förväg, som skulle berättiga att viseringsansökan lämnas in vid gränsen.
11. Innehavaren av viseringen har begärt att viseringen ska återkallas ⁽¹⁾.

Anmärkningar:

Kommentarer: Den berörda personen kan överklaga beslutet om avslag/upphävande/återkallande av en visering i enlighet med nationell lagstiftning. Den berörda personen måste erhålla en kopia av denna handling (varje medlemsstat ska ange de hänvisningar till nationell lagstiftning och nationellt förfarande som avser rätten att överklaga, inklusive den behöriga myndighet till vilken en överklagan kan inlämnas samt tidsfristen för inlämnandet av en sådan).

Datum och stämpel för ambassaden/generalkonsulatet/konsulatet/de myndigheter som ansvarar för personkontroller/andra behöriga myndigheter

Den berörda personens namnteckning ⁽²⁾

⁽¹⁾ Återkallande av en visering på grundval av detta skäl omfattas inte av rätten till överklagande.

⁽²⁾ Om detta krävs enligt nationell lagstiftning.

BILAGA VII

IFYLLANDE AV VISERINGSMÄRKET

1. Fält för obligatoriska uppgifter

1.1 Fältet "GILTIGT FÖR"

I detta fält ska viseringens territoriella giltighet anges.

Detta fält kan endast fyllas i på något av följande sätt:

a) Schengenstater

b) Uppgift om den Schengenstat eller de Schengenstater i vilken eller vilka viseringen är giltig (i detta fall ska följande beteckningar för länderna användas):

BE	BELGIEN
CZ	TJECKIEN
DK	DANMARK
DE	TYSKLAND
EE	ESTLAND
GR	GREKLAND
ES	SPANIEN
FR	FRANKRIKE
IT	ITALIEN
LV	LETTLAND
LT	LITAUEN
LU	LUXEMBURG
HU	UNGERN
MT	MALTA
NL	NEDERLÄNDERNA
AT	ÖSTERRIKE
PL	POLEN
PT	PORTUGAL
SI	SLOVENIEN
SK	SLOVAKIEN
FI	FINLAND
SE	SVERIGE
IS	ISLAND
NO	NORGE
CH	SCHWEIZ

1.2 När viseringsmärket används för att utfärda enhetliga viseringar ska detta fält fyllas i med orden "Schengenstater", på den utfärdande medlemsstatens språk.

1.3 När viseringsmärket används för att utfärda en visering med territoriellt begränsad giltighet i enlighet med artikel 25.1 i denna förordning ska namnet på den eller de medlemsstater till vars territorium viseringsinnehavarens vistelse är begränsad skrivas in i detta fält, på den utfärdande medlemsstatens språk.

1.4 När viseringsmärket används för att utfärda en visering med territoriellt begränsad giltighet i enlighet med artikel 25.3 i denna förordning, finns följande alternativ i fråga om de landskoder som ska skrivas i fältet:

a) De berörda medlemsstaternas koder skrivs in i fältet.

b) Beteckningen "Schengenstaterna" och därefter inom parentes ett minustecken följt av koderna för de medlemsstater för vars territorium viseringen inte är giltig.

c) Om fältet "giltigt för" inte räcker till för att skriva in alla koderna för de medlemsstater som (inte) erkänner den berörda resehandlingen ska bokstävernas storlek minskas.

2. Fältet "FRÅN OCH MED ... TILL OCH MED"

I detta fält ska viseringens giltighetstid anges.

Efter orden "från och med" ska den första dag anges från och med vilken det är tillåtet att resa in i det område som anges genom viseringens territoriella giltighet. Denna uppgift ska skrivas på följande sätt:

— Två siffror för dagen; den 1–9 i en månad ska föregås av en nolla.

— Bindestreck.

— Två siffror för månaden; de månader som betecknas med en siffra ska föregås av en nolla.

— Bindestreck.

— För året ska de båda siffrorna i året anges.

Exempel: 05–12–07 = den 5 december 2007.

Datum för viseringens sista giltighetsdag ska anges efter orden "till och med" och anges på samma sätt som den första giltighetsdagen. Utresan från viseringens giltighetsområde ska ha ägt rum senast kl. 24 det datumet.

3. Fältet "ANTAL INRESOR"

Uppgift om det antal inresor till giltighetsområdet för viseringen som viseringsinnehavaren har möjlighet att göra och därmed uppgift om det antal olika vistelser på vilka de dagar som anges i punkt 4 kan fördelas.

En enstaka inresa, två inresor eller flera inresor kan beviljas utan närmare uppgifter. Dessa uppgifter ska markeras i fältet till höger om texten med "01", "02" eller med "MULT" om fler än två inresor beviljas.

När en visering för transitering genom flera flygplatser utfärdas i enlighet med artikel 26.3 i denna förordning ska viseringens giltighetstid beräknas enligt följande: första avresedatum plus sex månader.

Om antalet utresor överensstämmer med antalet beviljade inresor blir viseringen ogiltig även om det totala antal dagar som har beviljats för vistelsen inte har utnyttjats.

4. Fältet "VISTESENS LÄNGD ... DAGAR"

Uppgift om det antal dagar som viseringsinnehavaren får vistas i det område som anges genom den territoriellt begränsade giltigheten. Här rör det sig antingen om en oavbruten vistelse eller om flera dagar under olika vistelser inom den tidsperiod som anges i punkt 2 och i enlighet med det antal beviljade inresor som anges i punkt 3.

Mellan orden "vistensens längd" och "dagar" ska det antal dagar som beviljas för vistelsen skrivas in med två siffror. Den första siffran ska vara en nolla om antalet dagar är mindre än 10.

Maximiantalet dagar som får anges i detta fält är 90 dagar.

När en visering är giltig under mer än sex månader ska vistensens längd vara 90 dagar inom varje sexmånadersperiod.

5. Fältet "UTFÄRDAT I ... DEN ..."

I detta fält anges den ort där den utfärdande myndigheten är belägen. Datum för utfärdandet ska skrivas in direkt efter "den".

Datum för utfärdande ska anges på samma sätt som under punkt 2.

6. Fältet "PASSNUMMER"

Uppgift om numret på det resehandling i vilken viseringen ska påföras.

Om den person som viseringen utfärdas till finns upptagen i makans/makens, vårdnadshavarens eller förmyndarens pass, ska numret på den personens resehandling anges.

Om sökandens resehandling inte erkänns av den utfärdande medlemsstaten, ska det enhetliga formatet för det separata bladet för påförande av visering användas för att påföra viseringen.

Det nummer som ska skrivas i detta fält ska, om det gäller ett viseringsmärke som ska påföras det separata bladet, i stället för passnummer vara samma typografiska nummer som det som förekommer på formuläret, bestående av sex siffror.

7. Fältet "SLAG AV VISERING"

För att underlätta kontrollmyndighetens arbete ska viseringskategorin anges med bokstäverna A, C och D enligt följande:

A: Visering för flygplatstransitering (enligt definitionen i artikel 2.5 i denna förordning).

C: Visering (enligt definitionen i artikel 2.2 i denna förordning).

D: Visering för längre vistelse.

8. Fältet "EFTERNAMN OCH FÖRNAMN"

Här anges det första ordet under "efternamn" och därefter det första ordet under "förnamn" i viseringsinnehavarens resehandling i angiven ordning. Den utfärdande myndigheten ska kontrollera att det efternamn och det förnamn som finns i resehandlingen, och som ska skrivas in såväl i detta fält som i det maskinläsbara fältet, överensstämmer med de namn som finns i viseringsansökningen. Om antalet tecken i efternamnet och förnamnet överstiger det tillgängliga utrymmet ska de tecken som inte får plats ersättas med en punkt (·).

9. a) Obligatoriska uppgifter i fältet "ANMÄRKNINGAR"

— Om en visering utfärdas för en annan medlemsstats räkning i enlighet med artikel 7 ska följande uppgift läggas till: "R/[den representerade medlemsstatens kod]."

— Om en visering utfärdas för transitering ska följande uppgift läggas till: "TRANSIT".

b) Fältet för särskilda uppgifter i de enskilda staterna (anmärkningar)

Detta fält ska även omfatta anmärkningar på den utfärdande medlemsstatens språk rörande nationella bestämmelser. Sådana anmärkningar får dock inte överlappa de obligatoriska anmärkningar som avses i punkt 1.

c) Fältet för insättning av fotografi

Viseringsinnehavarens fotografi, som ska vara i färg, ska fylla det därför avsedda utrymmet.

Följande bestämmelser ska iakttas för det fotografi som ska påföras viseringsmärket:

Huvudets storlek från haka till hjässa ska utgöra 70–80 % av fotografiets yta, mätt vertikalt.

Minimikrav för upplösning:

— Skanner, 300 "pixels per inch" (ppi), utan förminskning.

— Färgskrivare, 720 "dots per inch" (dpi) för det insatta fotografiet.

10. Maskinläsbar del

Detta fält består av två rader med vardera 36 tecken (OCR B-10 tecken per tum).

Första raden: 36 tecken (obligatoriskt)

Positioner	Antal tecken	Fältets innehåll	Kommentarer
1–2	2	Typ av handling	Första tecknet: V Andra tecknet: kod som anger typen av visering (A, C eller D)
3–5	3	Utfärdande stat	Icaos trebokstavskod: BEL, CHE, CZE, DNK, D<<, EST, GRC, ESP, FRA, ITA, LVA, LTU, LUX, HUN, MLT, NLD, AUT, POL, PRT, SVN, SVK, FIN, SWE, ISL, NOR.
6–36	31	Efternamn och förnamn	Efternamnet ska skiljas från förnamnet med två utfyllnadstecken (<<). Olika delar av ett namn ska skiljas åt genom ett utfyllnadstecken (<). Positioner som inte utnyttjas ska markeras med ett utfyllnadstecken (<).

Andra raden: 36 tecken (obligatoriskt)

Positioner	Antal tecken	Fältets innehåll	Kommentarer
1	9	Viseringens nummer	Numret är tryckt i viseringsmärkets övre högra hörn.
10	1	Kontrollsiffra	Siffran är resultatet av en komplicerad beräkning, på grundval av uppgifterna i föregående fält, enligt en algoritm som fastställts av Icao.
11	3	Sökandens nationalitet	Icao: trebokstavskod.
14	6	Födelsedatum	Ordningen ska vara ÅÅMMDD där ÅÅ = år (obligatoriskt) MM = månad eller << om uppgift saknas DD = dag eller << om uppgift saknas
20	1	Kontrollsiffra	Siffran är resultatet av en komplicerad beräkning, på grundval av uppgifterna i föregående fält, enligt en algoritm som fastställts av Icao.
21	1	Kön	F = kvinna, M = man, < = uppgift saknas.
22	6	Datum då viseringens giltighetstid upphör	Ordningen ska vara ÅÅMMDD utan utfyllnadstecken.
28	1	Kontrollsiffra	Siffran är resultatet av en komplicerad beräkning, på grundval av uppgifterna i föregående fält, enligt en algoritm som fastställts av Icao.
29	1	Territoriell giltighet	a) För viseringar med territoriellt begränsad giltighet, ange bokstaven T. b) Vid enhetlig visering, ange utfyllnadstecknet <.
30	1	Antal inresor	1, 2 eller M
31	2	Vistelsens längd	a) Kortare vistelse: antalet dagar ska införas i det visuellt läsbara fältet. b) Längre vistelse: <<
33	4	Giltig fr.o.m.	Strukturen ska vara MMDD utan utfyllnadstecken.

BILAGA VIII

PÅFÖRANDE AV VISERINGSMÄRKE

1. Viseringsmärket ska placeras på den första sidan i resehandlingen som inte innehåller några noteringar eller stämplat, bortsett från den stämpel som anger att en ansökan kan lämnas in.
 2. Viseringsmärket ska placeras så att det ligger i linje med sidans kanter samt anbringas så nära dem som möjligt. Viseringsmärkets maskinläsbara fält ska placeras så att det ligger i linje med sidans kant.
 3. De utfärdande myndigheternas stämpel ska placeras i fältet "ANMÄRKNINGAR" på ett sådant sätt att den går utöver viseringsmärkets kant in på sidan i resehandlingen.
 4. Om det är nödvändigt att avstå från att fylla i det maskinläsbara fältet, får stämpeln anbringas på detta fält för att göra det obrukbart. Dimensionerna och stämpelavtrycket ska användas i enlighet med vad som beslutats av varje medlemsstat.
 5. För att förhindra att ett viseringsmärke som påförts ett separat blad för påförande av visering återanvänds, ska de utfärdande myndigheternas stämpel placeras till höger över både viseringsmärket och det separata bladet, så att läsningen av fält och anmärkningar inte försvåras och utan att den går in på det maskinläsbara fältet.
 6. Förlängningen av en visering, i enlighet med artikel 33 i förordningen, ska ske i form av ett viseringsmärke. De utfärdande myndigheternas stämpel ska anbringas på viseringsmärket.
-

BILAGA IX

DEL 1

Bestämmelser om utfärdande av viseringar vid gränsen för sjömän i transit vilka omfattas av viseringstvång

Dessa bestämmelser gäller utbytet av information mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om sjömän i transit vilka omfattas av viseringstvång. När en visering utfärdas vid en gräns på grundval av ett informationsutbyte, vilar ansvaret på den medlemsstat som utfärdar viseringen.

I dessa bestämmelser avses med

medlemsstatshamn: en hamn som utgör en yttre gräns i en medlemsstat,

medlemsstatsflygplats: en flygplats som utgör en yttre gräns i en medlemsstat.

I. Sjömän som mönstrar på ett fartyg som befinner sig i en medlemsstatshamn eller ett fartyg som väntas anlöpa en sådan hamn (inresa till medlemsstaternas territorium)

- Rederiet eller skeppsmäklaren ska informera de behöriga myndigheterna i den medlemsstatshamn där fartyget befinner sig eller som fartyget väntas anlöpa om att sjömän som omfattas av viseringstvång väntas resa in via en medlemsstatsflygplats eller en land- eller sjögräns. Rederiet eller skeppsmäklaren ska underteckna en åtagandeförklaring för dessa sjömän om att alla kostnader för vistelsen och, om så är nödvändigt, för sjömannens återresa till hemlandet kommer att betalas av rederiet.
- De ovan nämnda behöriga myndigheterna ska snarast möjligt kontrollera om de uppgifter som rederiet eller skeppsmäklaren överlämnar är korrekta och ska kontrollera om övriga villkor för inresa till medlemsstaternas territorium är uppfyllda. Resvägen inom medlemsstaternas territorium ska också kontrolleras, t.ex. genom (flyg)biljetterna.
- När sjömän väntas resa in via en medlemsstatsflygplats ska de behöriga myndigheterna i medlemsstatshamnen med hjälp av ett vederbörligen ifyllt formulär om sjömän i transit vilka omfattas av viseringstvång (enligt del 2), vilket ska översändas med fax, e-post eller på annat sätt, informera de behöriga myndigheterna vid den medlemsstatsflygplats där inresan äger rum om utfallet av kontrollen och ska ange om visering vid gränsen i princip får utfärdas. När sjömän väntas resa in via en land- eller sjögräns ska de behöriga myndigheterna vid den gränsstation där den berörda sjömannen reser in på medlemsstaternas territorium informeras enligt samma förfarande.
- Om kontrollen av de tillgängliga uppgifterna utfaller positivt och om dessa klart överensstämmer med sjömannens uppgifter eller handlingar, får de behöriga myndigheterna vid den medlemsstatsflygplats där inresa eller utresa äger rum utfärda en transitvisering vid gränsen, med en tillåten vistelsetid som motsvarar den tid som behövs för transiteringen. I sådana fall ska dessutom en inrese- eller utreststämpel för medlemsstaten införas i sjömannens resehandling, som ska återlämnas till denne.

II. Sjömän som mönstrar av från ett fartyg som har anlöpt en medlemsstatshamn (utresa från medlemsstaternas territorium)

- Rederiet eller skeppsmäklaren ska informera de behöriga myndigheterna i den medlemsstatshamnen om inresa när det gäller sjömän som omfattas av viseringstvång och som ämnar mönstra av och lämna medlemsstaternas territorium via en medlemsstatsflygplats eller en land- eller sjögräns. Rederiet eller skeppsmäklaren ska underteckna en åtagandeförklaring för dessa sjömän om att alla kostnader för vistelsen och, om så är nödvändigt, kostnaderna för sjömannens återresa till hemlandet kommer att betalas av rederiet.
- De behöriga myndigheterna ska snarast möjligt kontrollera om de uppgifter som rederiet eller skeppsmäklaren överlämnar är korrekta och ska kontrollera om övriga villkor för inresa till medlemsstaternas territorium är uppfyllda. Resvägen inom medlemsstaternas territorium ska också kontrolleras, t.ex. genom (flyg)biljetterna.
- Om kontrollen av de tillgängliga uppgifterna utfaller positivt får de behöriga myndigheterna utfärda en visering med en tillåten vistelsetid som motsvarar den tid som behövs för transiteringen.

- III. Sjömän som mönstrar av ett fartyg som anläpt en medlemsstatshamn för att börja arbeta på ett annat fartyg
- Rederiet eller skeppsmäklaren ska informera de behöriga myndigheterna i medlemsstatshamnen om inresa när det gäller sjömän som omfattas av viseringstvång och som ämnar mönstra av och lämna medlemsstaternas territorium via en annan medlemsstatshamn. Rederiet eller skeppsmäklaren ska underteckna en åtagandeförklaring för dessa sjömän om att alla kostnader för vistelsen och, om så är nödvändigt, för sjömännens återresa till hemlandet kommer att betalas av rederiet.
 - De behöriga myndigheterna ska snarast möjligt kontrollera om de uppgifter som rederiet eller skeppsmäklaren överlämnar är korrekta och ska undersöka om övriga villkor för inresa till medlemsstaternas territorium är uppfyllda. De behöriga myndigheterna i den medlemsstatshamn via vilken sjömännen kommer att lämna medlemsstaternas territorium med fartyget ska även kontaktas för undersökningen. En kontroll ska genomföras för att fastställa om det fartyg på vilket sjömännen ska börja arbeta redan befinner sig i hamn eller om det väntas. Även resvägen inom medlemsstaternas territorium ska kontrolleras.
 - Om kontrollen av de tillgängliga uppgifterna utfaller positivt får de behöriga myndigheterna utfärda en visering med en tillåten vistelsetid som motsvarar den tid som behövs för transiteringen.

DEL 2

FORMULÄR FÖR SJÖMÄN I TRANSIT VILKA OMFATTAS AV VISERINGSTVÅNG			
FÖR MYNDIGHETENS ANTECKNINGAR			
UTFÄRDAT AV: (STÄMPEL)		MOTTAGARE: MYNDIGHET:	
TJÄNSTEMANNENS EFTERNAMN/KOD:			
UPPGIFTER OM SJÖMANNEN:			
EFTERNAMN:	1A	FÖRNAMN:	1B
NATIONALITET:	1C	BEFATTNING/GRAD:	1D
FÖDELSEORT:	2A	FÖDELSEDATUM:	2B
PASSNUMMER:	3A	SJÖFARTSBOKSNUMMER:	4A
DATUM FÖR UTFÄRDANDE:	3B	DATUM FÖR UTFÄRDANDE:	4B
GILTIGHETSTID:	3C	GILTIGHETSTID:	4C
UPPGIFTER OM FARTYGET OCH SKEPPSMÄKLAREN:			
SKEPPSMÄKLARENS NAMN:	5A	TELEFONNUMMER:	5B
FARTYGETS NAMN:	6A	FLAGG:	6C
IMO-NUMMER:	6B		
ANKOMSTDATUM:	7A	FÖREGÅENDE HAMN:	7B
AVRESEDATUM:	8A	DESTINATIONSHAMN:	8B
UPPGIFTER OM SJÖMANNENS FÖRFLYTTNINGAR:			
SJÖMANNENS SLUTMÅL:			9
SYFTET MED ANSÖKAN:			
PÅMÖNSTRING ☐	MÖNSTRING OMBORD PÅ ETT ANNAT FARTYG ☐	AVMÖNSTRING ☐	10
TRANSPORTSÄTTITTEL	BIL ☐	TÅG ☐	FLYG ☐
DATUM FÖR:	ANKOMST:	TRANSIT:	AVRESA: 12
	BIL (*) ☐	TÅG (*) ☐	
	REGISTRERINGSNUMMER:	RESVÄG:	
UPPGIFTER OM FLYGNINGEN	DATUM:	KLOCKSLAG	FLYGNUMMER:
Åtagandeförklaring undertecknad av skeppsmäklaren eller redaren som bekräftar sitt ansvar för vistelsen och, i förekommande fall, kostnaderna för sjömannens återresa till hemlandet.			

(*) = Ska ifyllas endast om uppgifter finns tillgängliga.

DETALJERAD BESKRIVNING AV FORMULÄRET

Punkterna 1–4: Sjömannens identitet.

1.	A. Efternamn
	B. Förnamn
	C. Nationalitet
	D. Befattning/grad
2.	A. Födelseort
	B. Födelsedatum
3	A. Passnummer
	B. Datum för utfärdande
	C. Giltighetstid
4.	A. Sjöfartsboksnummer
	B. Datum för utfärdande
	C. Giltighetstid

Beträffande punkterna 3 och 4: En resehandling eller sjöfartsbok får användas i identifieringssyfte beroende på sjömannens nationalitet och den medlemsstat där inresan äger rum.

Punkterna 5–8: Skeppsmäklaren och fartyget i fråga.

5.	Skeppsmäklarens namn (den person eller juridiska person som företräder redaren på platsen i allt som rör redarens uppgifter med att utrusta fartyget) i punkt 5A och telefonnummer (och andra kontaktuppgifter som faxnummer och e-postadress) i punkt 5B.
6.	A. Fartygets namn
	B. IMO-nummer (detta nummer består av 7 siffror och kallas också "Lloyds-nummer")
	C. Flagg (under vilken ett handelsfartyg seglar)
7.	A. Fartygets ankomstdatum
	B. Föregående hamn för fartyget
	Bokstaven A avser datumet när fartyget anlöper den hamn där sjömannen ska mönstra på.
8.	A. Fartygets avgångsdatum
	B. Destinationshamn för fartyget (nästa anlöpshamn)

Beträffande punkterna 7A och 8A: Uppgifter om den tidsperiod under vilken en sjöman får resa i syfte att mönstra på.

Man bör hålla i minnet att resvägen i stor utsträckning är avhängig av oförutsedda händelser och yttre faktorer såsom stormar, haverier etc.

Punkterna 9–12: Syftet med sjömannens resa och hans/hennes destination.

9. "Slutmålet" är den slutliga destinationen för sjömannens resa. Detta kan vara antingen den hamn där sjömannen mönstrar på eller det land dit han/hon beger sig i händelse av avmönstring.

10. Syftet med ansökan

- a) Vid påmönstring är slutmålet den hamn där sjömannen ska mönstra på.
- b) Vid mönstring på ett annat fartyg som befinner sig inom medlemsstaternas territorium är slutmålet också den hamn där sjömannen ska mönstra på. En mönstring på ett annat fartyg som befinner sig utanför medlemsstaternas territorium ska anses vara en avmönstring.
- c) Vid avmönstring av olika orsaker såsom kontraktets upphörande, arbetsolycka, trängande familjeskäl etc.

11. Transportsätt

Förteckning över sådana transportsätt inom medlemsstaternas territorium som används av en sjöman i transit vilken omfattas av viseringstväng för att resa till slutmålet. I formuläret fastställs följande tre transportsätt:

- a) Bil (eller buss).
- b) Tåg.
- c) Flyg.

12. Datum för ankomst (till medlemsstaternas territorium)

Avser huvudsakligen den första medlemsstatsflygplatsen eller den första gränsövergången (eftersom det inte nödvändigtvis alltid är fråga om en flygplats) för en sjöman vid den yttre gräns där han/hon önskar resa in på medlemsstaternas territorium.

Datum för transit

Avser det datum när sjömannen mönstrar av i en hamn inom medlemsstaternas territorium och reser till en annan hamn som också är belägen inom medlemsstaternas territorium.

Datum för avresa

Avser det datum när sjömannen mönstrar av i en hamn inom medlemsstaternas territorium för att mönstra på ett annat fartyg som befinner sig i en hamn utanför medlemsstaternas territorium eller det datum när sjömannen mönstrar av i en hamn inom medlemsstaternas territorium för att återvända hem (utanför medlemsstaternas territorium).

Efter att ha fastställt de tre transportsätten bör även tillgänglig information lämnas om

- a) bil, buss: registreringsnummer,
- b) tåg: namn, nummer, etc.,
- c) uppgifter om flygning: datum, klockslag, flygnummer.

13. Åtagandeförklaring undertecknad av skeppsmäklaren eller redaren som bekräftar sitt ansvar för utgifterna för vistelsen och, i förekommande fall, för sjömannens återresa till hemlandet.

BILAGA X

FÖRTECKNING ÖVER MINIMIKRAV SOM SKA INGÅ I DET RÄTTSLIGA INSTRUMENTET VID SAMARBETE MED EXTERNA TJÄNSTELEVERANTÖRER

- A. I samband med verksamhetsutövandet ska den externa tjänsteleverantören vad avser skydd för uppgifter iakta följande:
- a) Alltid förhindra att uppgifter obehörigen läses, kopieras, ändras eller utplånas, särskilt under deras överföring till den diplomatiska beskickningen eller karriärkonsulatet i den eller de medlemsstater som har behörighet att behandla en ansökan.
 - b) I enlighet med instruktionerna från den eller de behöriga medlemsstaterna överföra uppgifterna
 - elektroniskt, i krypterad form, eller
 - fysiskt, på ett säkert sätt.
 - c) Överföra uppgifterna så snabbt som möjligt:
 - För fysiskt överförda uppgifter, minst en gång i veckan.
 - För elektroniskt överförda krypterade uppgifter, senast i slutet av den dag de samlades in.
 - d) Omedelbart utplåna uppgifterna efter deras överföring och säkerställa att de enda uppgifter som får behållas ska vara sökandens namn och kontaktuppgifter för tidsbeställningen samt, i förekommande fall, passnumret fram till dess att passet återlämnas till sökanden.
 - e) Säkerställa att alla de tekniska och organisatoriska säkerhetsåtgärder som krävs för att skydda personuppgifter mot att förstöras genom olyckshändelse eller olagligt förfarande, eller förlust genom olyckshändelse samt mot ändringar, otillåten spridning av eller otillåten tillgång till uppgifterna, särskilt om samarbetet innefattar överföring av akter och uppgifter till den eller de berörda medlemsstaternas diplomatiska beskickningar eller karriärkonsulat, samt mot alla andra olagliga former av behandling av personuppgifter.
 - f) Behandla uppgifterna endast i syfte att behandla sökandens personuppgifter för den eller de berörda medlemsstaternas räkning.
 - g) Tillämpa standarder för skydd av uppgifter som minst motsvarar de standarder som fastställs i direktiv 95/46/EG.
 - h) Ge sökanden den information som krävs enligt artikel 37 i VIS-förordningen.
- B. I samband med verksamhetsutövandet ska den externa tjänsteleverantören vad avser personalens uppträdande iakta följande:
- a) Se till att personalen har lämplig utbildning.
 - b) Se till att den externa tjänsteleverantörens personal i samband med utförandet av sina uppgifter
 - tar emot sökandena på ett artigt sätt,
 - visar respekt för sökandenas mänskliga värdighet och integritet,
 - inte diskriminerar människor på grund av kön, ras eller etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning, samt
 - respekterar de sekretessbestämmelser som också ska gälla efter det att anställda har lämnat sitt arbete eller efter det att det rättsliga instrumentet tillfälligt har upphört eller sagts upp.
 - c) Vid varje tillfälle kunna lämna identitetsuppgifter på den personal som arbetar för den externa tjänsteleverantören.
 - d) Kunna visa att personalen inte har några anteckningar i kriminalregistret och har erforderlig sakkunskap.

C. I samband med kontroll av verksamhetsutövandet ska den externa tjänsteleverantören iaktta följande:

- a) Sörja för att personal som har bemyndigats av den eller de berörda medlemsstaterna när som helst får tillgång till den externa tjänsteleverantörens lokaler utan föregående anmälan, särskilt i inspektionssyfte.
- b) Se till att det finns möjlighet till distanstillsäkring till den externa tjänsteleverantörens system för tidsbeställning i inspektionssyfte.
- c) Se till att relevanta övervakningsmetoder används (t.ex. testsökande, Webcam).
- d) Se till att det finns tillgång till bevis för iakttagande av skydd för uppgifter, bl.a. rapporteringsskyldighet, externrevision och regelbundna kontroller på plats.
- e) Till den eller de berörda medlemsstaterna utan dröjsmål rapportera eventuella säkerhetsproblem eller klagomål från sökande om missbruk av uppgifter eller obehörig tillgång samt samordna sig med den eller de berörda medlemsstaterna i syfte att finna en lösning och snabbt ge svar med förklaring till sökande som klagat.

D. I samband med allmänna krav ska den externa tjänsteleverantören iaktta följande:

- a) Handla enligt instruktionerna från den eller de medlemsstater som är behöriga att behandla ansökan.
- b) Vidta lämpliga åtgärder mot korruption (t.ex. bestämmelser om ersättning till personal, samarbete vid val av personal som används för uppgiften, tvåmansregeln, rotationsprincipen).
- c) Fullt ut följa bestämmelserna i det rättsliga instrumentet, som ska innehålla en klausul om tillfälligt upphörande eller uppsägning, särskilt om de fastställda bestämmelserna överträds, samt en översynsklausul för att säkerställa att bästa praxis återspeglas i det rättsliga instrumentet.

BILAGA XI

SÄRSKILDA FÖRFARANDE OCH VILLKOR FÖR ATT UNDERLÄTTA UTFÄRDANDET AV VISERINGAR FÖR MEDLEMMAR I DEN OLYMPISKA FAMILJEN SOM DELTAR I OLYMPISKA SPELEN ELLER PARALYMPISKA SPELEN

KAPITEL I

Syfte och definitioner

Artikel 1

Syfte

Följande särskilda förfaranden och villkor ska förenkla ansökningar om visering och utfärdande av viseringar för medlemmar av den olympiska familjen under olympiska och paralympiska spel som anordnas av en medlemsstat.

Dessutom ska de relevanta bestämmelserna i gemenskapens regelverk om förfaranden för ansökan om och utfärdande av viseringar tillämpas.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning används följande definitioner:

1. *ansvariga organisationer*: i samband med åtgärder som syftar till att förenkla förfaranden vid ansökan om och utfärdande av visering för medlemmar i den olympiska familjen vilka deltar i olympiska och/eller paralympiska spel, de officiella organisationer som i enlighet med OS-stadgan får överlämna förteckningar över medlemmar i den olympiska familjen till organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för de olympiska och paralympiska spelen för utfärdande av ackrediteringskort för spelen.
2. *medlem i den olympiska familjen*: varje person som är medlem i Internationella olympiska kommittén, Internationella paralympiska kommittén, de internationella OS-förbunden, de nationella olympiska och paralympiska kommittéerna, organisationskommittéerna för olympiska spelen och nationella organisationer, såsom idrottare, domare, tränare och andra idrottsfunktionärer, sjukvårdspersonal som är knuten till lag eller enskilda idrottare, ackrediterade journalister, högre tjänstemän, givare, sponsorer eller andra officiella gäster, vilka accepterar att följa OS-stadgan, vilka handlar under kontroll av och högsta myndighet från Internationella olympiska kommittén och vilka finns med på förteckningarna över ansvariga organisationer samt är ackrediterade av organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska spelen för att delta i olympiska eller paralympiska spel.
3. *olympiskt ackrediteringskort*: som är utfärdade av organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska och paralympiska spel, i enlighet med nationell lagstiftning: två säkra handlingar, en för olympiska spelen och en för paralympiska spelen, med foto av innehavaren, som fastställer dennes identitet som medlem i den olympiska familjen, och som ger tillträde till de platser där idrottstävlingarna äger rum samt till övriga arrangemang under spelen.
4. *under den tid olympiska och paralympiska spelen pågår*: den period under vilken de olympiska spelen pågår och den period under vilken de paralympiska spelen pågår.
5. *organisationskommittén i den medlemsstat som är värdland för olympiska och paralympiska spelen*: den kommitté som värdmedlemsstaten inrättat i enlighet med nationell lagstiftning för att anordna olympiska och paralympiska spel och som beslutar om ackreditering av de medlemmar i den olympiska familjen som deltar i dessa spel.
6. *behöriga viseringsmyndigheter*: de myndigheter som av den medlemsstat som står som värd för olympiska och paralympiska spelen har utsetts att granska ansökningar och utfärda viseringar till medlemmar i den olympiska familjen.

KAPITEL II

Utfärdande av visering

Artikel 3

Villkor

Visering får utfärdas enligt denna förordning endast om den berörda personen uppfyller följande villkor:

- a) Personen ska vara utsedd av en av de ansvariga organisationerna och ackrediterad av organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska och paralympiska spel för att delta i de olympiska och/eller paralympiska spelen.

- b) Personen ska inneha en giltig resehandling, som tillåter passerande av de yttre gränserna i enlighet med artikel 5 i kodexen om Schengengränserna.
- c) Personen får inte finnas registrerad på spärrlista i syfte att hindra inresa.
- d) Personen får inte anses utgöra ett hot mot någon av medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet eller internationella förbindelser.

Artikel 4

Inlämnande av ansökan

1. När en ansvarig organisation upprättar en förteckning över de personer som har valts ut för att delta i olympiska och/eller paralympiska spelen, kan den tillsammans med ansökan om utfärdande av olympiskt ackrediteringskort för de utvalda personerna lämna in en samlad ansökan om visering för de utvalda personer, vilka omfattas av viseringskrav i enlighet med förordning (EG) nr 539/2001, utom när personerna i fråga har ett uppehållstillstånd utfärdat av en medlemsstat, eller ett uppehållstillstånd utfärdat av Förenade kungariket eller Irland, i enlighet med direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier ⁽¹⁾.
2. En samlad viseringsansökan för de berörda personerna ska översändas samtidigt med ansökningarna om utfärdande av olympiskt ackrediteringskort, till organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska och paralympiska spel, i enlighet med det förfarande som har fastställts av denna.
3. Individuella viseringsansökningar ska lämnas in för varje person som deltar i olympiska och/eller paralympiska spel.
4. Organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska och paralympiska spel ska så snabbt som möjligt till de behöriga viseringsmyndigheterna översända en samlad viseringsansökan tillsammans med kopior av ansökningarna om utfärdande av olympiskt ackrediteringskort för de berörda personerna, med uppgift om deras fullständiga namn, nationalitet, kön, födelsedatum och födelseort samt deras resehandlings nummer, typ och det datum då den upphör att gälla.

Artikel 5

Handläggning av den samlade viseringsansökan och typ av visering som utfärdas

1. Viseringen ska utfärdas av de behöriga viseringsmyndigheterna efter en kontroll av att alla villkor i artikel 3 är uppfyllda.
2. Den utfärdade viseringen ska vara en enhetlig visering för flera inresor som tillåter en vistelse på högst tre månader under den tid olympiska och paralympiska spel pågår.
3. Om den berörda medlemmen i den olympiska familjen inte uppfyller villkoren i artikel 3 c eller d får de behöriga viseringsmyndigheterna utfärda en visering med territoriellt begränsad giltighet i enlighet med artikel 25 i denna förordning.

Artikel 6

Viseringens utformning

1. Viseringen ska bestå av två nummer som skrivs in på det olympiska ackrediteringskortet. Det första numret ska vara viseringsnumret. Om viseringen är en enhetlig visering ska numret bestå av sju (7) tecken: bokstaven "C" följt av sex (6) siffror. En visering med territoriellt begränsad giltighet ska bestå av åtta (8) tecken: bokstäverna "XX" ⁽²⁾ följda av sex (6) siffror. Det andra numret ska vara numret på den berörda personens resehandling. Det andra numret ska vara numret på den berörda personens resehandling.
2. De behöriga viseringsmyndigheterna ska översända viseringsnumren till organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska och paralympiska spel för utfärdande av olympiska ackrediteringskort.

⁽¹⁾ EUT L 158, 30.4.2004, s. 77.

⁽²⁾ Hänvisning till den organiserande medlemsstatens ISO-kod.

*Artikel 7***Gratis visering**

De behöriga viseringsmyndigheterna ska inte ta ut några avgifter för prövningen av viseringsansökningar och utfärdande av viseringar.

*KAPITEL III***Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser***Artikel 8***Annullering av visering**

Om förteckningen över de personer som föreslås delta i olympiska och/eller paralympiska spel ändras innan spelen börjar, ska de ansvariga organisationerna utan dröjsmål meddela organisationskommittén i den medlemsstat som står värd för olympiska och paralympiska spel så att olympiska ackrediteringskortet för de personer som strukits från förteckningen kan dras in. Organisationskommittén ska underrätta de behöriga viseringsmyndigheterna och meddela numren på de aktuella viseringarna.

De behöriga viseringsmyndigheterna ska annullera viseringen för de berörda personerna. De ska omedelbart meddela gränskontrollmyndigheterna om detta, vilka i sin tur utan dröjsmål ska översända uppgifterna till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater.

*Artikel 9***Kontroller vid de yttre gränserna**

1. Inresekontrollen av medlemmar i den olympiska familjen med visering utfärdad i enlighet med denna förordning ska, när dessa personer passerar medlemsstaternas yttre gränser, begränsas till en kontroll av att villkoren i artikel 3 är uppfyllda.
2. Under den tid olympiska och paralympiska spelen pågår ska följande gälla:
 - a) In- och utresestämplar ska anbringas på den första lediga sidan i resehandlingen för de medlemmar i den olympiska familjen för vilka det är nödvändigt att anbringa sådana stämplars enligt artikel 10.1 i kodexen om Schengengränserna. Vid den första inresan ska viseringsnumret anges på samma sida.
 - b) Villkoren för inresa enligt artikel 5.1 c i kodexen om Schengengränserna ska antas ha uppfyllts så snart en medlem i den olympiska familjen har blivit vederbörligen ackrediterad.
3. Bestämmelserna i punkt 2 ska gälla de medlemmar i den olympiska familjen som är tredjelandsmedborgare, antingen de omfattas av viseringskrav enligt förordning (EG) nr 539/2001 eller inte.

BILAGA XII

ÅRLIG STATISTIK OM ENHETLIG VISERING, VISERINGAR MED TERRITORIellt BEGRÄNSAD GILTIGHET OCH VISERING FÖR FLYGPLATSTRANSITERING

Följande uppgifter ska lämnas till kommissionen inom den tidsfrist som fastställs i artikel 46 för varje plats där enskilda medlemsstater utfärdar viseringar:

- Det totala antalet ansökningar om A-visering (inklusive A-viseringar för flera inresor),
- Det totala antalet utfärdade A-viseringar (inklusive A-viseringar för flera inresor),
- Det totala antalet utfärdade A-viseringar för flera inresor,
- Det totala antalet icke utfärdade A-viseringar (inklusive A-viseringar för flera inresor),
- Det totala antalet ansökningar om C-visering (inklusive C-viseringar för flera inresor),
- Det totala antalet utfärdade C-viseringar (inklusive C-viseringar för flera inresor),
- Det totala antalet ansökningar om C-viseringar för flera inresor,
- Det totala antalet icke utfärdade C-viseringar (inklusive C-viseringar för flera inresor),
- Det totala antalet utfärdade viseringar med territoriellt begränsad giltighet.

Allmänna regler för inlämning av uppgifter:

- Uppgifter för hela föregående år ska sammanställas i en enda fil,
- Uppgifterna ska tillhandahållas med hjälp av den gemensamma mallen som tillhandahålls av kommissionen,
- Uppgifter ska finnas tillgängliga för de enskilda platser där den berörda medlemsstaten utfärdar viseringar och uppdelas efter tredjeländer,
- "Icke utfärdade" omfattar uppgifter om avslag på viseringsansökningar och ansökningar där prövningen har avbrutits i enlighet med artikel 8.2.

Om uppgifter varken finns tillgängliga eller är relevanta för en speciell kategori och ett tredjeländ ska medlemsstaterna lämna utrymmet tomt (och inte införa "0" [noll], "ej tillämpligt" eller något annat värde).

BILAGA XIII

JÄMFÖRELSETABELL

Bestämmelse i denna förordning	Ersatt bestämmelse i Schengenkonventionen (CSA), de gemensamma konsulära anvisningarna (CCI) eller beslut av verkställande Schengenkommittén (SCH/Com-ex)
--------------------------------	---

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1 Syfte och tillämpningsområde	CCI, del I.1 Tillämpningsområde (CSA artiklarna 9 och 10)
Artikel 2 Definitioner 1–4	CCI: del I. 2 Definitioner och viseringskategorier CCI: del IV "Rättslig grund" CSA: Artiklarna 11.2, 14.1, 15, 16

AVDELNING II

VISERING FÖR FLYGPLATSTRANSITERING

Artikel 3 Tredjelandssmedborgare som är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering	Gemensam åtgärd 96/197/RIF, CCI, del I, 2.1.1
---	---

AVDELNING III

FÖRFARANDE OCH VILLKOR FÖR UTFÄRDANDE AV VISERING

KAPITEL I

Myndigheter som medverkar vid förfaranden i samband med ansökningar

Artikel 4 Myndigheter som är behöriga att handlägga viseringsansökningar	CCI, del II, 4, CSA, artikel 12.1, förordning (EG) nr 415/2003
Artikel 5 Medlemsstat som är behörig att pröva en ansökan	CCI, del II, 1.1 a och b, CSA, artikel 12.2
Artikel 6 Konsulär territoriell behörighet	CCI, del II, 1.1 och 3
Artikel 7 Behörighet att utfärda viseringar till tredjelandssmedborgare som vistas lagligt på en medlemsstats territorium	—
Artikel 8 Avtal om representation	CCI, del II, 1.2

KAPITEL II

Ansökan

Artikel 9 Praktiska bestämmelser om inlämnande av ansökningar	CCI, bilaga 13, not (artikel 10.1)
Artikel 10 Allmänna regler för inlämnande av viseringsansökningar	—
Artikel 11 Ansökningsformulär	CCI, del III, 1.1.
Artikel 12 Resehandling	CCI, del III, 2 a, CSA, artikel 13.1 och 13.2
Artikel 13 Biometriska kännetecken	CCI, del III, 1.2 a och b
Artikel 14 Styrkande handlingar	CCI, del III, 2 b och del V, 1.4, Com-ex (98) 57
Artikel 15 Medicinsk reseförsäkring	CCI, del V, 1.4
Artikel 16 Viseringsavgift	CCI del VII. 4. och bilaga 12
Artikel 17 Serviceavgift	CCI, del VII, 1.7

KAPITEL III

Prövning av och beslut om viseringsansökningar

Artikel 18 Fastställande av konsulär behörighet	—
Artikel 19 När en ansökan kan tas upp till prövning	—
Artikel 20 Stämpel som visar att ansökan kan tas upp till prövning	CCI, del VIII, 2
Artikel 21 Kontroll av inresevillkoren och riskbedömning	CCI, del III, 4, och del V, 1
Artikel 22 Föregående samråd med andra medlemsstaters centrala myndigheter	CCI, del II, 2.3 och del V, 2.3 a–d
Artikel 23 Beslut om ansökan	CCI, del V, 2.1 andra strecksatsen och 2.2, CCI

KAPITEL IV

Utfärdande av visering

Artikel 24 Utfärdande av enhetlig visering	CCI, del V, 2.1
Artikel 25 Utfärdande av visering med territoriellt begränsad giltighet	CCI, del V, 3, bilaga 14, CSA 11.2, 14.1 och 16
Artikel 26 Utfärdande av visering för flygplatstransitering	CCI, del I, 2.1.1 – Gemensam åtgärd 96/197/RIF
Artikel 27 Hur viseringsmärket ska fyllas i	CCI, del VI, 1, 2, 3 och 4
Artikel 28 Upphävande av ett redan ifyllt viseringsmärke	CCI, del VI, 5.2
Artikel 29 Påförande av viseringsmärken	CCI, del VI, 5.3
Artikel 30 Rättigheter som följer av en utfärdad visering	CCI, del I, 2.1, sista meningen
Artikel 31 Information till andra medlemsstaters centrala myndigheter	—
Artikel 32 Avslag på ansökan om visering	—

KAPITEL V

Ändring av en utfärdad visering

Artikel 33 Förlängning	Com-ex (93) 21
Artikel 34 Upphävande och återkallande	Com-ex (93) 24 och bilaga 14 i CCI

KAPITEL VI

Viseringar som utfärdas vid de yttre gränserna

Artikel 35 Viseringsansökningar som lämnas in vid de yttre gränserna	Förordning (EG) nr 415/2003
Artikel 36 Viseringar som utfärdas vid gränsen till sjömän i transit	

AVDELNING IV

FÖRVALTNING OCH ORGANISATION

Artikel 37 Organisation av viseringsavdelningarna	CCI, VII, 1, 2 och 3
Artikel 38 Resurser till handläggning av viseringsansökningar och övervakning av konsulat	—
	CCI, del VII, 1A
Artikel 39 Personalens uppförande	CCI, del III, 5
Artikel 40 Former för samarbete	CCI, del VII, 1AA
Artikel 41 Samarbete mellan medlemsstaterna	
Artikel 42 Honorärkonsuler	CCI, del VII, AB
Artikel 43 Samarbete med externa tjänsteleverantörer	CCI, del VII, 1B
Artikel 44 Kryptering och säker överföring av uppgifter	CCI, del II, 1.2, del VII, 1.6, sjätte, sjunde, åttonde och nionde styckena
Artikel 45 Samarbetet mellan medlemsstaterna och kommersiella mellanhänder	CCI, VIII, 5.2
Artikel 46 Sammanställning av statistik	SCH Com-ex (94) 25 och (98) 12
Artikel 47 Information till allmänheten	—

AVDELNING V

LOKALT SCHENGENSAMARBETE

Artikel 48 Lokalt Schengensamarbete mellan medlemsstaterna	CCI, VII, 1, 3 och 4
---	----------------------

AVDELNING VI
SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 49 Arrangemang i samband med de olympiska och paralympiska spelen	—
Artikel 50 Ändring av bilagorna	—
Artikel 51 Anvisningar om den praktiska tillämpningen av viseringskodexen	—
Artikel 52 Kommittéförfarande	—
Artikel 53 Underrättelse	—
Artikel 54 Ändring av förordning (EG) nr 767/2008	—
Artikel 55 Ändringar av förordning (EG) nr 562/2006	—
Artikel 56 Upphävande	—
Artikel 57 Övervakning och utvärdering	—
Artikel 58 Ikraftträdande	—

BILAGOR

Bilaga I Harmoniserat ansökningsformulär	CCI, Bilaga 16
Bilaga II Icke uttömmande förteckning över styrkande handlingar	Delar av CCI, V, 1.4
Bilaga III Enhetligt format och användning av stämpel som visar att en ansökan om visering kan tas upp till prövning	CCI, VIII, 2
Bilaga IV Gemensam förteckning över tredjeländer, förtecknade i bilaga I till förordning (EG) nr 539/2001, vars medborgare måste inneha visering för flygplatstransitering när de passerar genom det internationella transitområdet på flygplatser inom medlemsstaternas territorium	CCI, Bilaga 3, del I
Bilaga V Förteckning över uppehållstillstånd som ger innehavaren rätt att transitera genom medlemsstaters flygplatser utan att det krävs innehav av visering för flygplatstransitering	CCI, Bilaga 3, del III
Bilaga VI Standardformulär för underrättelse om och motivering av avslag, upphävande eller återkallande av visering	—
Bilaga VII Ifyllande av viseringsmärket	CCI, del VI, 1–4, Bilaga 10
Bilaga VIII Påförande av viseringsmärke	CCI, del VI, 5.3
Bilaga IX Bestämmelser om utfärdande av viseringar vid gränsen för sjömän i transit vilka omfattas av viseringstvang	Förordning (EG) nr 415/2003, Bilagorna I och II
Bilaga X Förteckning över minimikrav som ska ingå i det rättsliga instrumentet vid samarbete med externa tjänsteleverantörer	CCI, Bilaga 19
Bilaga XI Särskilda förfaranden och villkor för att underlätta utfärdandet av viseringar för medlemmar i den olympiska familjen som deltar i olympiska spelen eller paralympiska spelen	—
Bilaga XII Årlig statistik om enhetlig visering, viseringar med territoriellt begränsad giltighet och visering för flygplatstransitering	—

Uppdraget

Viseringsutredningen har fått i uppdrag att lämna förslag till de författningsändringar som behöver göras med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 00/2009 av den ... om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodexen) och förordning om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna (Common Consular Instructions on visas for diplomatic missions and consular posts, CCI:n), ändringsförordningen¹. Viseringskodexen antogs den 25 juni 2009, men har ännu (augusti 2009) inte publicerats i EUT och inte heller trätt i kraft. Ändringsförordningen publicerades i EUT den 28 maj 2009 och trädde i kraft den 29 maj 2009. Utredningen ska också lämna förslag till de författningsändringar som behöver göras med anledning av förordningen (EG) nr 1030/2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare². I detta delbetänkande redovisas uppdraget såvitt gäller de författningsändringar som föranleds av antagandet av Viseringskodexen och ändringsförordningen.

Viseringskodexens och ändringsförordningens bestämmelser om representation, samarbetsformer och upptagande av biometri är i huvudsak likalydande. Ändringsförordningen kommer på sikt sannolikt att upphävas. Mot bakgrund härav har överväganden och bedömningar om författningsändringar gjorts mot bakgrund av Viseringskodexens bestämmelser.

Schengenregelverket på viseringsområdet

I Schengenkonventionen finns bestämmelser om viseringar för kortare vistelser och för längre vistelser. Schengenkonventionens bestämmelser om viseringar kompletteras med utförliga bestämmelser för de tillämpande myndigheterna i de av Europeiska unionens råd beslutade gemensamma konsulära anvisningarna (Common Consular Instructions on visas for diplomatic missions and consular posts, CCI). Bestämmelserna i CCI:n preciserar också under vilka förutsättningar som visering ska beviljas.

Det finns också rättsakter som bl.a. bestämmer vilka länders medborgare som ska vara skyldiga att ha visering och vilka länders medborgare som ska vara undantagna från viseringskravet för att få resa in i Sverige och de övriga Schengenstaterna; rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och förteckningen över de tredje länder vars

¹ Europaparlamentets och rådets förordning nr 309/2009 av den 23 april 2009 om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna angående viseringar till diplomatiska beskickningar och karriärkonsulat i samband med införandet av biometri samt bestämmelser om hur viseringsansökningar ska tas emot och behandlas, EUT L 131 28.6.2009, s. 1.

² EUT L 157 15.6.2002, s. 1.

medborgare är undantagna från detta krav. Bestämmelser om nödfallviseringar finns i rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdande av viseringar vid gränsen, inbegripet till sjömän i transit. Beträffande visering för flygplatstransitering antog ministerrådet den 4 mars 1996 en gemensam åtgärd om ett system med sådana viseringar (96/197/RIF). I bilagan till den gemensamma åtgärden räknas upp de länder vars medborgare måste ha en sådan visering. Rådets förordning (EG) nr 1683/95 om en enhetlig utformning av viseringshandlingar gäller också på området.

Informationssystemet för viseringar (VIS)

Den 8 juni 2004 beslutade rådet att inrätta ett informationssystem för viseringar (VIS) som ett system för utbyte av uppgifter mellan medlemsstater. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelser (VIS-förordningen) fastställer ändamål, funktioner och ansvarsfördelningen för VIS. Den fastställer också villkor och förfaranden för utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna för att underlätta prövningen av viseringsansökningar och beslut som fattas i anslutning till dessa.

VIS-förordningen innehåller allmänna bestämmelser om syfte, tillämpningsområde och mål, definitioner, vilka uppgiftskategorier som ska registreras i VIS, vilka som ska ha tillgång till VIS samt allmänna principer som ska tillämpas vid användningen av VIS. Förordningen innehåller vidare en s.k. broklausul, som reglerar brottsbekämpande myndigheters och Europols tillgång till uppgifter i VIS för att förhindra, upptäcka eller utreda terroristbrott och andra grova brott.

I VIS-förordningen finns också närmare bestämmelser om viseringsmyndigheternas registrering och användning av uppgifterna i VIS, andra myndigheters åtkomst till dessa uppgifter samt om lagring och ändring av uppgifterna. Förordningen reglerar även drift och ansvar samt rättigheter och skyldigheter med avseende på uppgiftsskydd.

Förordning om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna

Av artikel 5.1 i VIS-förordningen framgår vilka uppgifter som i samband med en viseringsansökan ska registreras i VIS, bl.a. ett fotografi av sökanden och sökandens fingeravtryck. CCI:n saknade tidigare helt bestämmelser om upptagande av biometri. I CCI:n fanns tidigare alltså ingen rättslig grund för viseringsmyndigheterna att kräva biometriska uppgifter från personer som ansökte om visering. Genom den s.k. ändringsförordningen som trädde i kraft den 29 maj 2009 har en rättslig grund för upptagningen av biometriska kännetecken skapats.

I Haagprogrammet för stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen³ framhålls ”nödvändigheten av att ytterligare utveckla den gemensamma viseringspolitiken som en del av ett mångsidigt system som syftar till att underlätta lagligt resande och ta itu med olaglig invandring genom ytterligare harmonisering av nationell lagstiftning och hanteringsförfaranden vid lokala konsulära beskickningar.” Ett av de viktigaste inslagen för detta är införandet av en gemenskapskodex om viseringar såsom ett gemensamt regelverk för viseringspolitiken, särskilt genom konsolidering och utveckling av gällande bestämmelser.

Genom Viseringskodexen upphävs en rad bestämmelser i olika EG-rättsliga rättsakter. Det rör sig bl.a. om bestämmelserna i Schengenkonventionen om viseringar för kortare vistelse, CCI:n och artikel 2 i ändringsförordningen samt rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdandet av viseringar vid gränsen, inbegripet till sjömän i transit.

Efter Viseringskodexens ikraftträdande kommer viseringar för kortare vistelser heltäckande att regleras av Viseringskodexen. Viseringskodexen innehåller allmänna bestämmelser om syfte och mål. Bestämmelserna i Viseringskodexen ska vara tillämpliga på alla tredjelandsmedborgare som enligt rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna, och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Viseringskodexen påverkar emellertid inte rätten till fri rörlighet för tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till unionsmedborgare eller som har samma rätt till sådan rörlighet enligt avtal mellan å ena sidan gemenskapen och dessa medlemsstater samt, å andra sidan, dessa tredjeländer. I förordningen anges vidare vilka tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering, samtidigt som det fastställs förfaranden och villkor för utfärdande av viseringar för transitering genom de internationella transitområdena på medlemsstaternas flygplatser.

Liksom ändringsförordningen innehåller Viseringskodexen bestämmelser för upptagande av biometri (fingeravtryck och fotografi) i samband med en viseringsansökan. I Viseringskodexen finns också föreskrifter avseende överenskommelser om representation medlemsstaterna emellan och andra samarbetsformer. Avslag på viseringsansökan samt återkallande och upphävande av en visering ska enligt Viseringskodexen kunna överklagas av sökanden. I den mån en medlemsstat nationella lagstiftning inte redan innehåller regler för överprövning av sådana beslut uppställer Viseringskodexen krav på att medlemsstaten inrättar nationella regler härom.

³ EUT C 53, 3.3.2005.

Såväl Viseringskodexen som ändringsförordningen är EG-förordningar. Sådana förordningar blir automatiskt en del av medlemsstaternas nationella rättssystem och gäller enligt sin lydelse på samma sätt som nationella lagar. Enligt EG-rättsliga principer får medlemsstaterna inte vidta några implementeringsåtgärder när det gäller EG-förordningar. En EG-förordnings bestämmelser får som huvudregel inte återges i nationell lagstiftning eftersom detta skulle kunna dölja att de rättigheter som har sitt ursprung i förordningen är av gemenskapsrättslig natur. Om det finns nationella författningsbestämmelser som motsvarar eller strider mot en EG-förordnings bestämmelser måste de nationella bestämmelserna utmönstras.

Bestämmelser i en EG-förordning får dock återges i nationell lagstiftning när det är nödvändigt för att den nationella lagstiftningen ska bli begriplig och sammanhållen. En EG-förordning kan också i olika avseenden ge upphov till kompletterande nationella föreskrifter.

Bedömningar av behovet av svenska författningsändringar i detta delbetänkande görs med utgångspunkt i dessa EG-rättsliga principer.

Överenskommelser om representation och samarbetsformer

Viseringskodexen innehåller bestämmelser om representation mellan medlemsstaterna och samarbetsformer. En medlemsstat kan samtycka till att representera en annan medlemsstat som enligt Viseringskodexens bestämmelser är behörig att pröva ansökan och utfärda viseringar på den medlemsstatens vägnar. En medlemsstat kan också företräda en annan medlemsstat på ett begränsat sätt på så vis att den tar emot viseringsansökningar och registrerar biometriska kännetecken.

Till följd av Schengensamarbetet finns redan i dag bestämmelser i utlänningslagen (2005:716) om Sveriges möjlighet att ingå överenskommelser med annan Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om s.k. enhetlig visering. I 3 kap. 6 § UtL anges att regeringen får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om enhetliga viseringar. Andra samarbetsformer som regleras av kodexen, samlokalisering och gemensamma ansökningscentrum samt samarbete med s.k. externa tjänsteleverantörer m.m., saknar motsvarighet i svensk lag.

Som nämnts ovan upphävs Schengenkonventionens bestämmelser om visering för kortare vistelser genom Viseringskodexen. För att den svenska lagstiftningen ska vara förenlig med Viseringskodexen föreslås att bestämmelsen i 3 kap. 6 § UtL ändras så att den istället tar sikte på överenskommelser om representation enligt Viseringskodexen. Övriga samarbetsformer regleras uttömmande av Viseringskodexen. Någon anledning eller ens EG-rättslig möjlighet att meddela kompletterande nationella föreskrifter härom finns därför inte.

I svensk lag finns inga bestämmelser om upptagande av biometri i samband med viseringsansökningar. Den rättsliga grunden för att ta upp biometri (fingeravtryck och fotografi) i samband med viseringsansökningar finns i Viseringskodexen. Någon kompletterande nationell lagstiftning krävs därför inte.

Möjligheten att överklaga

Att avslag på viseringsansökningar samt beslut om upphävande respektive återkallande av viseringar får överklagas framgår klart av Viseringskodexen. Huruvida bestämmelserna om överklagande är tillämpliga även i andra fall är dock oklart.

Enligt utredningens mening får det överlämnas till rättstillämpningen att närmare avgöra räckvidden av Viseringskodexens överklagandebestämmelser.

Utlänningslagen saknar för närvarande generella bestämmelser om rätt att överklaga avslagsbeslut avseende viseringar. För att den svenska lagstiftningen ska vara förenlig med kodexen krävs författningsändringar och kompletterande lagstiftning avseende överklagande. Utredningen föreslår att det i utlänningslagen införs bestämmelser om rätt att överklaga beslut om avslag på en viseringsansökan samt återkallande och upphävande av en visering.

Beslut om visering meddelas enligt 3 kap. 5 § UtlL, av Migrationsverket och Regeringskansliet. Enligt 3 kap. 6 § samma lag får emellertid regeringen eller – efter regeringens bemyndigande – Migrationsverket meddela föreskrifter om att andra myndigheter har rätt att besluta om visering. Regeringen får också meddela föreskrifter om att ett organ som är knutet till Sveriges exportråd har rätt att besluta om visering. Utredningen föreslår att det nuvarande bemyndigandesystemet ska behållas. Såvitt avser instansordningen föreslås att viseringsbeslut bör kunna överklagas till en enda migrationsdomstol och därefter till Migrationsöverdomstolen. Vid överklagande till Migrationsöverdomstolen innebär det att utlänningslagens bestämmelser om prövningstillstånd gäller.

Övriga överväganden

Efter Viseringskodexens ikraftträdande kommer det att finnas två huvudtyper av viseringar. Viseringar som utfärdats enligt Viseringskodexen och s.k. nationella viseringar för längre vistelser. Den förstnämnda typen av viseringar har som framgår sin grund i Viseringskodexens bestämmelser. En sådan visering kan vara enhetlig, av territoriellt begränsad giltighet eller endast giltig för flygplatstransitering. Även visering som utfärdas vid de yttre gränserna (nödfallvisering och sjömansvisering) har sin grund i Viseringskodexens bestämmelser. Viseringskodexen utgör en utveckling av Schengensamarbetet. Utredningen föreslår att en visering som utfärdas med stöd av Vise-

ringskodexen benämns Schengenvisering och att det i utlänningslagen tas in en definition härom. Bilaga 2

I Viseringskodexen regleras vilken stat som är behörig att pröva en ansökan om visering. Direkt av Viseringskodexen följer också att en enhetlig visering gäller inom samtliga medlemsstaters territorium. Mot bakgrund av detta föreslås att bestämmelsen i 3 kap. 3 § UtlL som stadgar att beslut om enhetlig visering som meddelats av en behörig myndighet i en annan Schengenstat gäller i Sverige utmönstras.

Utredningen förslår vidare att bestämmelserna i utlänningslagen anpassas efter Viseringskodexen och att föreskrifter som framgår direkt av EG-förordningen – beviskrav, villkor för beviljande av viseringar, grunder för upphävande och återkallande av visering, begreppet enhetlig visering enligt Schengenkonventionen – utmönstras. Utredningen lämnar inte några förslag avseende utlänningsförordningen (2006:97) utan pekar bara på vissa oförenligheter med Viseringskodexens bestämmelser. Utredningen föreslår att utlänningsförordningen ses över.

1.1 Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om utlänningslagen (2005:716)

dels att 3 kap. 2 och 3 §§ ska upphöra att gälla,

dels att 2 kap. 3 §, 3 kap. 1, 4 och 6 §§, 7 kap. 1, 2 och 8 §§, 13 kap. 10 §, 14 kap. 2 och 3 §§ samt 16 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 1 kap. 4 § ska lyda ”Schengenkonventionen, Schengenstat och Schengenvisering”,

dels att rubriken närmast före rubriken till 14 kap. 2 § ska ha följande lydelse,

dels att det i 1 kap. införs en ny paragraf, 4 a §, och i 14 kap. införs en ny paragraf, 2 a §, med följande lydelse,

dels att det närmast före 14 kap. 2 a § införs en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

4 a §

Med Schengenvisering avses i denna lag en visering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 00/2009 av den ... om införande av en gemenskapskodex om viseringar (Viseringskodexen)².

2 kap.

3 §

Visering är ett tillstånd att resa in i och vistas i Sverige under en viss kortare tid. En utlänning som reser in i eller vistas i Sverige skall ha visering, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt.

En utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska ha *Schengenvisering* eller *nationell visering*, om han eller hon inte har uppehållstillstånd eller har ställning som varaktigt bosatt.

I Viseringskodexen finns bestämmelser om Schengenvisering.

Bestämmelser om nationell visering finns i 3 kap. 4 §.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 00/2009 av den ... om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodexen), EUT L

² EUT L

3 kap.

1 §

En utlänning får beviljas visering om han eller hon

Villkor för beviljande av en Schengenvisering finns i Viseringskodexen.

1. har ett gällande pass eller annan handling som skall godtas som pass,

2. på begäran kan visa upp dokument, av vilka framgår syftet med och förutsättningarna för den planerade vistelsen i landet,

3. har en medicinsk reseförsäkring för vistelsen,

4. har tillräckliga medel för sitt uppehälle såväl under vistelsen som för återresa till utreselandet eller transitresa till ett sådant tredje land som medger inresa, eller på laglig väg kan skaffa sig sådana medel,

5. inte har meddelats inreseförbud, samt

6. inte anses äventyra den allmänna ordningen, rikets säkerhet eller någon av Schengenstaternas internationella förbindelser.

2 §

En visering för inresa och vistelse i högst tre månader som beviljas med stöd av 1 § skall utfärdas som en enhetlig visering i enlighet med föreskrifterna i Schengenkonventionen. En enhetlig visering är giltig vid inresa och vistelse i Schengenstaterna på sätt som framgår av viseringen.

Om det vid en samlad bedömning framstår som sannolikt att avsikten med vistelsen är en annan än den uppgivna eller att utlänningen inte kommer att lämna Sverige eller Schengenstaternas territorium efter viseringstidens utgång, får en enhetlig visering inte beviljas.

En enhetlig visering enligt Schengenkonventionen som har utfärdats av en behörig myndighet i någon Schengenstat gäller i Sverige.

4 §

Om villkoren för visering i 1 § och 2 § andra stycket inte är uppfyllda får en nationell visering beviljas om det är nödvändigt av humanitära skäl, på grund av Sveriges internationella förpliktelser eller om det annars finns ett starkt nationellt intresse att bevilja visering. En sådan visering ger endast tillstånd att resa in och vistas i Sverige. Vid bedömningen av om en nationell visering skall beviljas skall en avvägning göras

Om villkoren för visering i 1 § och 2 § andra stycket inte är uppfyllda får en nationell visering beviljas om det är nödvändigt av humanitära skäl, på grund av Sveriges internationella förpliktelser eller om det annars finns ett starkt nationellt intresse att bevilja visering. En sådan visering ger endast tillstånd att resa in och vistas i Sverige. Vid bedömningen av om en nationell visering skall beviljas skall en avvägning göras mellan hur angeläget syftet med besöket är och risken för att den person som beviljas viseringen inte kommer att lämna Sverige efter viseringstidens utgång.

En nationell visering får, när det finns särskilda skäl, beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Den får beviljas för längre tid än utlänningens pass gäller endast när det finns särskilda skäl.

Om det finns särskilda skäl får en nationell visering beviljas. En sådan visering ger endast tillstånd att resa in i och vistas i Sverige. Viseringen får endast beviljas för längre tid än tre månader, dock högst ett år. Den får beviljas för längre tid än utlänningens pass gäller endast när det finns särskilda skäl.

Om en nationell visering utfärdas, skall övriga Schengen-

6 §

Regeringen eller efter regeringens bemyndigande Migrationsverket får meddela föreskrifter om att andra myndigheter har rätt att besluta om visering.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett organ som är knutet till Sveriges exportråd har rätt att besluta om visering.

Regeringen får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om *enhetlig visering*.

Regeringen får ingå överenskommelse med en Schengenstat om att den statens behöriga myndigheter får meddela beslut om *Schengenvisering*.

7 kap.

1 §

Visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd får återkallas för en utlänning som medvetet har förtigit omständigheter, som varit av betydelse för att få tillståndet.

Nationell visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd får återkallas för en utlänning som medvetet har förtigit omständigheter, som varit av betydelse för att få tillståndet.

I Viseringskodexen finns särskilda bestämmelser om upphävande och återkallelse av Schengenvisering.

Om utlänningen har vistats här i landet, mer än fyra år med uppehållstillstånd när frågan om återkallelse prövas av den myndighet som först beslutar i saken, får uppehållstillståndet återkallas enligt första stycket endast om det finns synnerliga skäl för det.

2 §

Utöver vad som sägs i 1 § får visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd återkallas, om det finns särskilda skäl för det.

Utöver vad som sägs i 1 § får *nationell* visering, uppehållstillstånd och arbetstillstånd återkallas, om det finns särskilda skäl för det.

Uppehållstillstånd får dock återkallas enligt första stycket endast för en utlänning som ännu inte har rest in i Sverige.

8 §

Återkallelse av uppehållstillstånd och arbetstillstånd beslutas av Migrationsverket. Återkallelse av visering beslutas av den myndighet som har beviljat viseringen eller av Migrationsverket

Återkallelse av uppehållstillstånd och arbetstillstånd beslutas av Migrationsverket. Återkallelse av *nationell* visering beslutas av den myndighet som har beviljat viseringen eller av Migrationsverket.

Uppehållstillstånd eller visering som har beviljats av Regeringskansliet får återkallas endast av Regeringskansliet.

Uppehållstillstånd eller *nationell* visering som har beviljats av Regeringskansliet får återkallas endast av Regeringskansliet.

13 kap.

10 §

Ett beslut i fråga om uppehållstillstånd eller om tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige skall alltid innehålla de skäl som ligger till grund för beslutet.

Vid beslut i fråga om visering eller arbetstillstånd får skälen som ligger till grund för beslutet utelämnas. En utlänning har dock alltid rätt till motivering av ett beslut i fråga om visering, om beslutet går utlänningen emot och utlänningen omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer, utan att vara medborgare i ett EES-land eller i Schweiz.

Vid beslut i fråga om visering eller arbetstillstånd får skälen som ligger till grund för beslutet utelämnas. En utlänning har dock alltid rätt till motivering av ett beslut i fråga om visering, om beslutet går utlänningen emot och

1. utlänningen omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer, utan att vara medborgare i ett EES-land eller i Schweiz, eller

2. beslutet fattas enligt Viseringskodexen.

14 kap.

§

Avvisning och utvisning samt uppehållstillstånd och arbetstillstånd

Avvisning och utvisning samt uppehållstillstånd, arbetstillstånd och visering.

Polismyndighetens beslut

2 §

En polismyndighets beslut om avvisning får överklagas till Migrationsverket.

En polismyndighets beslut om avslag på en ansökan om Schengenvisering samt upphävande eller återkallelse av en Schengenvisering får överklagas till en migrationsdomstol.

Utlandsmyndighetens beslut**m.m.**

2 a §

En utlandsmyndighets beslut samt beslut av annat organ, efter bemyndigande enligt 3 kap. 6 §,

om avslag på en ansökan om Schengenvisering samt upphävande eller återkallelse av en Schengenvisering får överklagas till en migrationsdomstol.

3 §

Migrationsverkets beslut får överklagas till en migrationsdomstol, om beslutet innebär

- avslag på en ansökan om visering eller återkallelse av visering för en utlänning som är familjemedlem till en EES-medborgare, utan att själv vara EES-medborgare,
- avvisning eller utvisning,
- avslag på en ansökan om uppehållstillstånd eller om tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige, eller
- återkallelse av ett uppehållstillstånd eller av tredjelandsmedborgares ställning som varaktigt bosatt i Sverige.

Migrationsverkets beslut om avslag på en ansökan om Schengenvisering samt upphävande eller återkallelse av Schengenvisering får överklagas till en migrationsdomstol.

Migrationsverkets beslut om avslag på en ansökan om arbetstillstånd eller beslut om återkallelse av arbetstillstånd får överklagas till en migrationsdomstol, om frågan om tillstånd har behandlats i samband med ett beslut om avvisning eller utvisning.

16 kap.

1 §

De länsrätter som regeringen bestämmer skall vara migrationsdomstolar. Migrationsöverdomstol är Kammarrätten i Stockholm.

Regeringen får meddela föreskrifter om vilka länsrätter som ska vara migrationsdomstolar och att endast en av dessa ska vara behörig att pröva viseringsärenden. Migrationsöverdomstol är Kammarrätten i Stockholm.

Om migrationsdomstol och Migrationsöverdomstolen och förfarandet i dessa gäller vad som allmänt är föreskrivet om länsrätt och kammarrätt och rättskipningen i dessa, om inte något annat följer av denna lag.

Denna lag träder i kraft den ...³

³ Europaparlamentets och rådets förordning om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodexen) antogs den 25 juni 2009 men har ännu (augusti 2009) inte publicerats i Europeiska unionens officiella tidning (EUT) och inte heller trätt i kraft. I artikel 58 i Viseringskodexen finns särskilda föreskrifter om EG-förordningens ikraftträdande. Mot bakgrund av det anförda kan någon bestämd dag för lagförslagets ikraftträdande inte anges.

Förteckning över remissinstanser

Följande myndigheter och organisationer har anmodats respektive erbjudits att lämna synpunkter på betänkandet. De som är markerade inom parentes har inte kommit in med något yttrande.

1. Riksdagens ombudsmän
2. Kamrarrätten i Stockholm
3. Länsrätten i Stockholms län
4. Länsrätten i Skåne län
5. Länsrätten i Göteborg
6. Justitiekanslern
7. Domstolsverket
8. Rikspolisstyrelsen
9. Säkerhetspolisen
10. Migrationsverket
11. Kustbevakningen
12. Tullverket
13. Datainspektionen
14. Högskoleverket
15. Ambassaden Bangkok
16. Ambassaden Damaskus
17. Ambassaden London
18. Ambassaden Moskva
19. Ambassaden Peking
20. Ambassaden Teheran
21. Barnombudsmannen
22. Juridiska fakulteten vid Lunds universitet
23. Diskrimineringsombudsmannen
24. Sveriges advokatsamfund
25. (Flyktinggruppernas och asylkommittéernas riksråd - FARR)
26. Rådgivningsbyrån för asylsökande och flyktingar
27. (Rädda Barnen)
28. (Svenska Röda Korset)
29. VisitSweden